COMOARA LUI SADDAM:1

Un miliard de dolari sub soare!

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

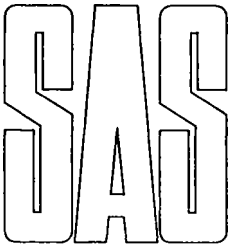

Comoara lui Saddam

V.1.0

Gérard de Villiers

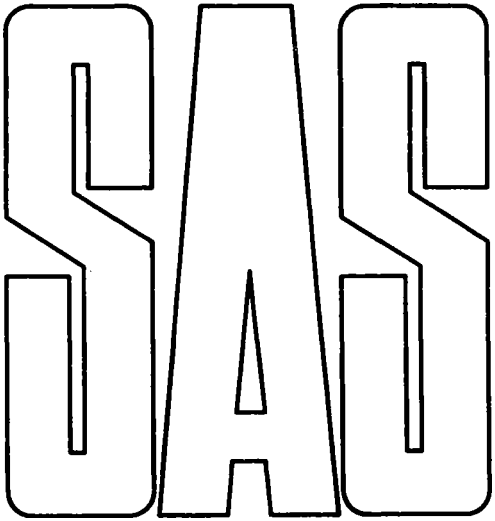

Comoara lui Saddam

Vol.1

În româneşte de Marian Tiu

2007

Prolog.

Cele trei semiremorci ajunseră la podul Al-Ahrar şi virară apoi la stânga pe strada Rachid, urmate de două camioane cu prelată şi precedate de un 4x4 Toyota Land Cruiser fără numere de înmatriculare. Micul convoi parcurse aproximativ două sute de metri şi încetini înainte de a se opri în fața unei clădiri impozante a Băncii Centrale Irakiene, pe trotuarul stâng al străzii. Acesta era barat pe cealaltă parte de bărbați în uniforme negre, membri ai Fedainilor lui Saddam, miliția privată a unuia dintre cei doi fii ai dictatorului, Udai Hussein.

Precauție inutilă. De săptămâni, teama de bombardamentele americane golea străzile Bagdadului imediat ce se lăsa seara…

O atmosferă apăsătoare strivea oraşul. Locuitorii Bagdadului îşi țineau respirația, prinşi în vârtejul ciclonului. Departe, în sud, armata americană era masată la frontiera cu Kuweitul, pregătită să atace cu o formidabilă armada. Alte unități americane se pregăteau să atace capitala, pornind din Kurdistanul irakian şi totuşi nimic nu se petrecea la acest sfârşit de martie 2003. Niciun avion pe cerul albastru imaculat al Bagdadului, nici o împuşcătură, puțini militari pe străzi, ca şi cum războiul nu fusese decât o abstracție îndepărtată. Desigur, fanfaronada cotidiană de la televizor, ziarele şi radioul oficial alimentau populația cu comunicate grandilocvente şi triumfaliste. Saddam Hussein însuşi proclama că războiul iminent avea să fie „Mama tuturor bătăliilor” şi că trupele americane, dacă îndrăzneau să se aventureze pe pământul sacru al Irakului, vor fi înecate în sânge. Doar că locuitorii Bagdadului nu vedeau nici un avion irakian pe cer iar rapacitatea sporită a tuturor susținătorilor regimului – baasişti, membri ai serviciilor de informații, funcționari – avea un miros de sfârşit de mandat.

Aici, puțină lumea dorea să se bată pentru Saddam Hussein şi cu atât mai puțini doreau să îi primească pe

americani cu brațele deschise. Astfel, ascunşi acasă, aşteptau şi încercau să afle ce se petrece de la radiourile străine. Nimeni nu se aventura, după căderea nopții, pe străzile din centru, patrulate de oameni ai *Mukhabarat* – serviciul de informații – şi de polițişti speriați şi lacomi.

Abia se opri şi al treilea camion în curtea mare a Băncii Centrale că oamenii în negru ai lui Udai Hussein închiseră porțile metalice grele ce dădeau spre strada Rachid. Abia se făcuse patru dimineața şi doar câteva ferestre erau luminate la ultimul etaj al băncii. Fedainii lui Saddam coborâră din vehicule şi intrară încolonați în bancă printr-o uşă laterală care ducea la subsolul clădirii. Conduşi de un bărbat ce coborâse dintr-o Toyota neagră, îmbrăcat în negru şi el. Un adevărat munte de om: Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, care purta o eşarfă maro groasă peste uniformă, căci era încă rece în Bagdad şi plouase în urmă cu două zile.

După ce dădu ordinele, se îndreptă spre lift. Culoarele de la etajul al şaselea erau pline de oameni în negru. Talal El-Hani intră într-un imens birou, cel al guvernatorului Băncii Centrale, Issam Rashid Al-Huwaysh. Prin ferestrele mari se vedea, de cealaltă parte a fluviului Tigru, hotelul *Mansour*, luminat strălucitor, pentru a semnala eventualelor bombardiere americane prezența jurnaliştilor străini care se împărțeau între hotelurile *Palestina, Rachid* şi acest stabiliment. Ei, care credeau în precizia „bombelor inteligente”, nu se temeau de bombardamente.

Directorul Băncii Centrale veni imediat să se încline respectuos în fața lui Talal El-Hani, urmat de un mustăcios burtos, Ikmat Ibrahim Azzawi, ministrul de Finanțe. Toți erau la costum şi cravată. Talal El-Hani îi lăsă imediat pentru a se alătura unui bărbat bondoc cu umeri largi şi păr sur, butucănos, sprâncenele şi mustața foarte stufoase, îmbrăcat într-un pulover oliv şi o vestă maro cu revere de catifea: Abu Mustafa Adib, directorul de cabinet al lui Udai Hussein.

Cei doi bărbați şi-au strâns îndelung mâinile, iar Talal El-Hani întrebă imediat:

— Ceva nou?

— Nu, răspunse directorul de cabinet al lui Udai Hussein. Nici o activitate în sud, dar cu siguranță vor trece foarte

curând frontiera.

Servil şi prudent, Talal El-Hani protestă imediat:

— Drumul este lung de la Bassra la Bagdad…

Abu Mustafa Adib îi aruncă o privire ironică şi descurajată în acelaşi timp.

— Vor ajunge la Bagdad în două sau trei săptămâni. Nu mai avem aviație, nici elicoptere de asalt iar tancurile noastre T.72 nu fac față tancurilor Abrams americane.

— Generalul Izzak Ibrahim este plecat acolo, se pare, insistă Talal El-Hani. Este un om remarcabil…

Numărul 2 al regimului, directorul Consiliului Revoluției, mereu în uniformă şi cu beretă neagră, alură de anglo-saxon cu mustața şi părul roşcate, ochii albaştri. Slab scândură din cauza unei leucemii avansate.

— Este un om de valoare, recunoscu Abu Mustafa Adib, dar nu va putea face miracole. Nu văd cum am putea noi să-i împiedicăm pe americani să ajungă la Bagdad, dar nu va fi ultima luptă. Trebuie să ne pregătim şi de aceea te afli aici în seara aceasta.

Orice irakian care ar fi ținut acest discurs în public ar fi fost împuşcat pe loc sau trimis în închisoarea de la Abu Ghraib. Doar în primul cerc al puterii puteai vorbi liber.

Abu Mustafa Adib se uită la ceas.

— Trebuie să plecați într-o oră.

— Se va rezolva, afirmă Talal El-Hani.

— Contez pe tine să duci la bun sfârşit această misiune. Este vitală pentru viitor, insistă directorul de cabinet al lui Udai Hussein. Când se va termina, vei raporta la Ya'Four.

Organizația lui Udai Hussein deținea o enormă vilă într-un cartier excentric şi nou-nouț la Damasc, Ya'Four, la douăzeci de kilometri de centru, unde erau regrupate toate activitățile clandestine ale clanului în Siria, sub supravegherea binevoitoare a Serviciului de Informații sirian. Care avea grijă de tot. Oficial, partidele Baas irakian şi Baas sirian erau în relații proaste, dar, la nivelul Serviciilor, era cu totul altceva, grație comerțului profitabil, imposibil de realizat fără cooperarea sirienilor.

— Plec, anunță Talal El-Hani. Pe foarte curând, *Inch' Allah!*

Luă din nou ascensorul direct până la subsol. În afară de

bărbații în uniforme negre, clădirea era pustie.

Luminați de proiectoare portabile, oamenii lui Udai Hussein terminau de urcat la suprafață cutiile metalice ce semănau cu lăzile de muniții, dar mult mai uşoare. Abu Mustafa Adib îi mărturisise lui Talal El-Hani, sub jurământul de a păstra secretul absolut, că aceste containere conțineau peste un miliard de dolari, în dolari SUA şi, o parte mai mică, în euro. Aproape toată rezerva în devize a Băncii Centrale.

Saddam Hussein, fără a-şi face iluzii cu privire la izbucnirea războiului, ordonase personal acest transfer.

Talal El-Hani reveni în curte şi privi în linişte finalul încărcării celor trei camioane. El fusese însărcinat cu întreaga operațiune, inclusiv cele mai secrete aspecte. Privind containerele stivuite în camioane, calculă că fiecare din cele o sută optzeci de cutii trebuia să conțină în jur de cinci milioane şi jumătate de dolari. Erau identificate cu un marcaj de cifre şi litere a căror listă o avea el.

Oficial, Fedainii lui Saddam nu cunoşteau natura încărcăturii, dar o ghiceau cu siguranță. Nu vii într-o bancă să încarci cărbune…

Talal El-Hani ridică privirea spre cerul înstelat, aşteptându-se în fiecare secundă să audă zgomotul avioanelor americane. Făcea parte dintre cei care ştiau că americanii erau decişi să răstoarne regimul lui Saddam Hussein.

Cu câteva zile în urmă, directorul Serviciului General de Informații primise, la cererea sa, vizita unuia dintre omologii săi sirieni. Saddam Hussein hotărâse să încerce un ultim demers pentru a evita războiul, ştiind perfect că armata lui nu era de talia buldozerului american. Grație acestui oficial al Serviciului sirian, transmisese un mesaj afaceristului americano-libanez, Imad Hage. Acesta din urmă, creştin maronit, trăise mulți ani în Statele Unite înainte de a se întoarce în țara sa natală, Libanul. Contactat de amicii sirieni, acceptase să fie un *intermediar onest* pentru a transmite un mesaj din partea conducătorului irakian către guvernul american. Mesajul era foarte simplu: „Nu mai avem arme de distrugere în masă din 1991 şi vă invităm să veniți să verificați când doriți.”

Era o umilință teribilă pentru Saddam Hussein, dar singurul mod de a salva regimul şi pe sine.

Imad Hage venise în mare secret la Bagdad, cu un zbor special şi fusese imediat condus la sediul *Mukhabarat*, al cărui şef îi spusese şi el că Irakul nu mai deținea arme de distrugere în masă şi că americanii puteau veni să verifice.

Americano-libanezul, reîntors la Beirut, telefonase unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi de la Washington: Richard Perle, una din stelele neoconservatorilor, consilier pe probleme externe al Pentagonului. Unul din oamenii cu influență enormă pe lângă George W. Bush. Richard Perle acceptase să vină la Londra pentru a se întâlni cu amicul său, Imad Hage.

Acesta din urmă îi transmisese mesajul irakienilor şi, înainte de a se despărți, îl invitase pe Richard Perle să vină la Bagdad.

În ciuda rolului său cheie, Richard Perle nu putea să ia o inițiativă atât de importantă fără a se consulta cu directorul CIA, George Tenet, care se întâlnea în fiecare dimineață cu preşedintele Statelor Unite pentru raportul zilnic. Îl sună, la rândul lui, pentru a-i prezenta propunerea irakiană.

Răspunsul veni în douăzeci şi patru de ore: „Spuneți prietenilor dumneavoastră că ne vom vedea la Bagdad."

Era ultimul cui bătut în coşciugul regimului lui Saddam Hussein. Cum aflase, conducătorul statului îşi luase măsuri să organizeze rezistența după invadarea țării. În ciuda fanfaronadei, nu îşi făcea nici o iluzie cu privire la izbucnirea războiului. Or, pentru a opune gherila ocupanților, ar fi avut nevoie de bani, mulți bani. Era motivul pentru care cei cincizeci de oameni ai Fedainilor lui Saddam primiseră ordin să evacueze din Banca Centrală nouă sute douăzeci de milioane de dolari şi nouăzeci de milioane de euro.

Aceste lichidități urmau să servească la continuarea luptei.

*

* *

Se mijea de ziuă când prima dintre cele trei semiremorci trecu de grilajul Băncii Centrale Irakiene, precedată de Toyota Land Cruiser în care se urcase Talal El-Hani, însoțit de un şofer şi de cei doi adjuncți, membri ai Fedainilor lui Saddam.

Cele două camioane care îi aduseseră pe cei cincizeci de bărbați în negru plecaseră goale, ocupanții plecând cu cele trei semiremorci. Când vehiculul din capul coloanei ocoli rondul din Piața Rusafi, grilajul de la Banca Centrală se închisese deja şi nu mai rămăsese nici o urmă a transferului clandestin. Convoiul trecu de podul Shuhada pe care se grăbeau câțiva pietoni matinali, înainte de a ajunge pe strada Damascus, trecând prin fața sediului *Mukhabarat*, traversând apoi cartierul şic El Mansour, care-i adăpostea pe toți nomenclaturiştii regimului, pentru a ajunge la autostrada Abou Ghraib care ducea spre vestul Irakului. Cele patru vehicule trecură prin fața bateriilor antiaeriene care apărau această cale de comunicație vitală, pustie la acea oră şi porniră spre frontiera iordaniană. Foarte repede, circulația deveni mai intensă şi cele trei semiremorci se pierdură în valul de camioane-cisternă.

După ce traversă Ramadi, convoiul părăsi autostrada, mergând drept spre vest, pentru a urca apoi spre nord, în direcția lacului Thartar. După o oră de mers, cu Talal El-Hani în fruntea convoiului, ajunseră la un mic oraş de pe malul lacului, Bi'r Tarufawi, pierdut în mijlocul pustietății. Convoiul îl traversă şi se opri pe malul lacului, la liziera unei păduri de palmieri.

Se făcea deja destul de cald, iar Talal El-Hani nu pierdu timpul, dând ordine să descarce din primul camion zece cutii metalice, ceea ce reprezenta aproape cincizeci de milioane de dolari. Fiecare căra câte una. Se afundară în pădurea de palmieri. În mijloc se afla ceva ce semăna a stână, aparent abandonată. Talal El-Hani intră, îi puse pe oameni să dea la o parte cartoanele de pe jos, lăsând să apară o trapă cu latura de doi metri. După ce o ridicară, scoase la iveală o scară metalică ce ducea la subsol.

Subsolul era complet betonat şi adăpostea un depozit de rachete sol-aer Sam 7. Făcea parte dintr-un lanț de depozite secrete care nu se aflau sub controlul armatei, ci al *Mukhabarat*. O deschizătură în perete dădea spre o a doua ascunzătoare şi mai adâncă. Acolo, cei zece oameni depozitară cutiile metalice pe care le acoperiră apoi cu pământ.

O jumătate de oră mai târziu, toată lumea urca la suprafață. Talal El-Hani, înainte de a pleca, notă cu atenție codurile cutiilor, apoi, activând telefonul prin satelit Thuraya, notă coordonatele geografice pe care le afişa.

După un kilometru, îi recuperară pe fedainii care formaseră un cordon de securitate pentru a evita orice indiscreție şi convoiul porni din nou, urcând de-a lungul Eufratului, spre nord. O şosea secundară care avea puține şanse să fie supravegheată de aviația americană.

Următoarea etapă era o linie de cale ferată abandonată în zona aeroportului dezafectat, aproape de Islamia. Camioanele opriră la distanță de calea ferată şi, din nou, un convoi de cărăuşi, protejați de lanurile de bambus, se agitară sub ordinele lui Talal El-Hani. Cinci sute de metri sub soarele deja arzător. În deşert, se făcea mai cald decât la Bagdad. Într-un anumit loc, irakianul intră într-un minitunel, trecând pe sub calea ferată, construit să evacueze apele dintr-un ued deja aproape secat.

Oamenii săi scoaseră câteva pietre dintr-un perete, dezvelind o scobitură adâncă, încă goală, săpată sub calea ferată. Fedainii formară un lanț pentru a transporta cutiile metalice din mână în mână şi a le depozita în fundul gropii, apoi le camuflară cu nisip şi convoiul porni iarăşi. Nimeni nu venea vreodată în acest colț de când trenul nu mai circula.

Talal El-Hani se uită la ceas: nu avea timp să îşi îndeplinească misiunea în două zile, aşa cum îi comandase şeful statului. Cum îi era interzis să comunice prin radio sau prin telefonul prin satelit, nu risca să fie prins. Era mândru de încrederea pe care i-o acorda Abu Mustafa Adib directorul de cabinet al lui Udai Hussein. Normal, o asemenea misiune ar fi trebuit să fie încredințată unui membru al familiei. O decizie strategică ultrasensibilă ale care consecințe se puteau resimți după ani întregi.

Ridică privirea auzind un uruit pe cer. Două avioane, cu siguranță americane, trecură foarte sus, zburând spre est, lăsând în urma lor dâre albe. Talal El-Hani strânse pumnii şi le blestemă. Pentru unul ca el, nimic nu era mai rău decât neputința.

După ce notase coordonatele GPS ale locului şi codurile

containerelor, porniră mai departe, de această dată în direcția unei albii secate a râului Ghazilah. Căldura era din ce în ce mai puternică iar terenul atât de accidentat, încât, fedainii au abandonat camioanele şi au încărcat containerele metalice în camioneta Toyota care se aventura prin albia secată, presărată cu bolovani. Acolo, o ascunzătoare care adăpostise butoaie cu produse chimice, pe timpul când Irakul încerca să se doteze cu arme chimice, era goală, săpată în malul albiei şi disimulată cu pietre.

O a treia încărcătură de zece cutii fu depozitată acolo, locația notată şi Toyota reveni la cele trei semiremorci. Ziua era departe de a se încheia. Întorcându-se spre Haditha, fură opriți de o unitate a gărzii republicane desfăşurate în jurul oraşului pentru a evita infiltrările de combatanți americani izolați. În ciuda autorizărilor pe care le avea, Talal El-Hani întâmpină probleme serioase pentru a trece mai departe până nu lăsă să se înțeleagă că transportă muniții.

Urmând cursul Eufratului, o luară spre Rawa. Acolo, abandonând şoseaua, intrară pe un drum ce urca spre nord, în direcția uneia dintre regiunile cele mai pustii din Irak, Ninawa. Nici un oraş, sate puține şi o căldură de infern. În afară de câteva triburi nomade, nimeni nu traversa acea zonă. După treizeci de kilometri o luară spre est, la nord de şoseaua Haditha-Kirkuk. Acolo, trebuiră să abandoneze din nou semiremorcile. Le parcară sub un pâlc de pini pentru a continua doar cu maşina 4x4, ale cărei roți se afundau în pământul instabil.

În acel loc, nu era pregătită nici o ascunzătoare, iar fedainii începură să sape în noroi pentru a îngropa cutiile metalice. Curând, se vor afunda şi mai tare şi vor trebui să sape şi mai adânc pentru a le regăsi. Fără coordonatele GPS, ar fi fost pierdute pe veci. Un rând în plus se adăugă pe pagina albă.

Se opriră o jumătate de oră pentru a face plinul vehiculelor, din butoaiele cu benzină aduse de la Bagdad şi porniră din nou.

*

* *

Primul camion era gol. Talal El-Hani ordonă şoferului să

oprească pe margine, ca şi cum ar fi avut pană, la sud de oraşul Ba'Arte Jarris. Celelalte două îşi continuară drumul spre sud, un traseu în zigzag care le făcea să traverseze toată partea de vest a Irakului.

Talal El-Hani, cu ajutorul celor doi fedaini, vărsă conținutul unei canistre de benzină peste semiremorcă şi aprinse dâra de carburant care învălui imediat camionul. Cinci minute mai târziu, ardea ca o torță şi o enormă coloană de fum negru se ridica spre cer. Toyota avu nevoie de douăzeci de minute pentru a ajunge din urmă celelalte două camioane. Soarele era deja coborât spre orizont, dar Talal El-Hani parcurse încă o sută de kilometri înainte de a da ordin să oprească pentru a înnopta. Decât să se adăpostească într-o bază militară care putea deveni o țintă a aviației, opri cele două camioane sub palmierii unei oaze, în mijlocul altor camioane civile. Nu erau departe de frontiera iordaniană iar riscul unui bombardament era mai redus. Talal El-Hani şi cei doi adjuncți hotărâră să păzească prin rotație câte patru ore prețioasa încărcătură. Desigur, oamenii lor, aleşi dintre cei mai fideli partizani ai lui Saddam Hussein, erau siguri, dar tentația putea fi şi ea foarte puternică... Fiecare dintre cutiile metalice reprezenta pentru aceşti nefericiți, plătiți cu dinari, o sumă atât de mare, încât nici nu şi-o puteau imagina.

Talal El-Hani, care se aranjase pentru a doua tură de pază, fu trezit de soarele care lumina deşertul cu o minunată strălucire vioaie.

După ce ronțăiră din pesmeți şi curmale şi-şi băură ceaiul, porniră, urmând itinerarul pregătit dinainte. Doar Talal El-Hani cunoştea localizarea exactă a ascunzătorilor alese de Abu Mustafa Adib. Spre prânz, o a doua semiremorcă fu abandonată într-o albie secată de râu şi avu aceeaşi soartă ca şi prima. Oamenii trebuiră să se îngrămădească pe camionul care mai rămăsese, aşezați pe cutiile metalice încinse din cauza căldurii. Şi ei se săturaseră de această misiune şi aşteptau să se termine. Un fedain care tocmai coborâse într-o fosă nisipoasă se apropie de Talal El-Hani şi întrebă:

— Ne întoarcem curând la Bagdad? Talal El-Hani îl linişti cu un zâmbet.

— *Inch' Allah*, vom termina mâine seară şi vom porni la

drum la lăsarea nopții. Vei ajunge la Bagdad…

*

* *

În zorii zilei de 19 martie, trupele Coaliției ajunseseră la frontiera Kuweitului şi mergeau spre nord, fără a întâlni prea multă rezistență. Bombardierele de vânătoare americane apăruseră pe cerul Bagdadului, zburând foarte jos, lansând bombele peste cazărmile gărzii republicane. Degeaba împroşcau cu proiectile într-o cadență infernală bateriile antiaeriene instalate în tufişurile de pe malul Tigrului, avioanele F 16 americane nu deviară nici un milimetru. Când se îndepărtară, o cazarmă a gărzii republicane, în El-Mansour, ardea cu nor groşi de fum. În Cartierul General al *Mukhabarat*, pe strada Damascus, se ardeau febril documentele cele mai compromițătoare şi celelalte erau mutate în diferite locuri prevăzute pentru acest scop.

Locuitorii din Bagdad simțeau clar că era sfârşitul, dar nu puteau spune nimic. Angajații serviciilor de informații vegheau, gata să sancționeze crunt cel mai mic gest sau gând defetist. Oamenii, ascunşi prin casele lor, nu ieşeau decât pentru treburi esențiale. Nimeni nu ştia unde se afla Saddam Hussein, care apărea totuşi în fiecare seară la televizor, îndemnând populația la rezistență, anunțând că „Mama tuturor bătăliilor” începuse şi că invadatorii vor pieri în deşert. Nu prea se vedeau trupe în oraş. Doar câteva blindate de-a lungul periferiei, ascunse printre cocotierii de la marginea de vest a oraşului. O coloană înaltă de fum se ridica de la rafinăria Dora, pe celălalt mal al fluviului, atinsă din greşeală: nu era un obiectiv militar, declaraseră americanii. Nu trebuia să împingă la disperare populația irakiană.

În biroul său din strada Rachid, directorul băncii era negru de furie. Nu mai era de nici un folos şi era sigur că americanii îl vor aresta imediat ce vor ocupa Bagdadul. Zvonurile cele mai nebuneşti vorbeau de invazie, dar el ştia că abia începuse invazia. În ajun cinase cu generalul care comanda blindatele însărcinate să apere Bagdadul. Acesta din urmă îi explicase că tancurile T.72, prost întreținute, manevrate de echipaje neantrenate, nu aveau nici o şansă să îşi îndeplinească misiunea. Elicopterele Apache şi

bombardierele de vânătoare A-10 „distrugătoare de tancuri” nu aveau prea mult de furcă.

Beculețul roşu al interfonului clipi şi el răspunse. Secretara îi anunță sosirea unui gradat de la Fedainii lui Saddam al cărui nume nu îl cunoştea.

— Invită-l, zise el.

Aparent, mecanismul baasist funcționa încă, în ciuda dezorganizării țării. Cel care se prezentă sub numele de colonelul Mahmud nu avea nici un grad la uniforma neagră. Spătos, mustăcios, distant şi cu privirea mereu în mişcare, explică politicos directorului băncii că şeful său îl solicita de urgență la reşedința din Jadir'ya. Telefoanele nu erau sigure, el primind misiunea de a-l aduce.

— Durează mult? întrebă bancherul.

— O oră cu totul.

Issam Rashid Al-Huwaysh îşi anunță secretara şi îl urmă pe bărbatul în negru. Un Land Cruiser aştepta în curte, cu alți doi fedaini. Nu le trebuiră decât câteva minute pentru a ajunge la baza Fedainilor lui Saddam. Opriră la o clădire retrasă. Îl invitară pe directorul Băncii centrale într-un birou mic şi pustiu. Ajuns înăuntru, acesta se miră. Nu semăna cu localurile luxoase utilizate de şefii miliției. Colonelul Mahmud se scuză cu un zâmbet.

— O să vă conducem la Abu Mustafa Adib.

Issam Rashid Al-Huwaysh nu rămase singur decât câteva minute. Uşa se deschise în spatele lui. Nu avu timp nici să se întoarcă. Bărbatul care tocmai intrase, de aproape, îi trase un glonț în ceafă cu un pistolet automat Makarov de 9 mm. Directorul băncii căzu pe o parte, fulgerat. Ucigaşul se apropie şi îi trase un al doilea glonț în tâmplă.

Apoi se întoarse, deschise uşa şi chemă doi oameni care aşteptau în spate. Aceştia desfăcură un sac mare din plastic cu fermoar în care băgară cadavrul. Nimeni nu trebuia să ştie ce se întâmplase. Urma să fie îngropat într-un loc secret, ars sau dizolvat cu acid.

O jumătate de oră mai târziu, secretara directorului băncii primi un apel în care i se cerea să nu se neliniştească: şeful ei fusese nevoit să plece pentru o misiune extrem de confidențială, solicitată de şeful statului în persoană.

*

* *

Abu Mustafa Adib primi vestea executării directorului băncii cu uşurare. Avusese câteva ezitări în privința acestuia: înaltul funcționar era considerat un fidel de toată încrederea, iar soarta lui rămăsese în suspans câteva ore. Apoi, ordinul venise de la Şef în persoană. Nimeni nu putea şti cum avea să reacționeze când va fi prizonierul americanilor. Desigur, nu cunoştea esențialul operațiunii – unde ajunseseră cutiile cu bani evacuate din beciul băncii – dar ştia de existența acestei operațiuni. Or, dacă americanii aflau, ar fi făcut orice să găsească banii.

Saddam Hussein, pragmatic, ştia că pentru a susține o rezistență prelungită împotriva ocupației americane, avea nevoie de bani. Desigur, mai avea şi în Siria şi în alte conturi din străinătate, dar aceştia erau cash, mai uşor de utilizat şi la îndemână.

Deci, absolut nimeni, cu excepția celui însărcinat cu ascunderea fondurilor în locuri special pregătite, nu avea cum să spună ceva.

Capitolul I.

Talal El-Hani se întinse scurt. Cu spatele înțepenit şi cămaşa lipită de piele din cauza transpirației. În două zile nisipul i se infiltrase peste tot în haine, cu toate că Toyota mergea cu geamurile închise. Fedainii, expuşi, din semiremorcile lor, la furtunile de nisip, nu mai rezistau nici ei. Operațiunea luase mai mult timp decât se prevăzuse şi se aflau în a treia zi de cutreierat în zigzag prin zona deşertică din vestul Irakului, până la frontiera iordaniană şi siriană. Pe drumuri neîntreținute, albii de râu secate pe care se înainta cu zece kilometri la oră, sau chiar în plin deşert, presărat cu pietre şi denivelări. Adjunctul său se întoarse spre el.

— Unde mergem acum?

Mai rămăseseră doar zece cutii pe platforma camionului ocupată de cei cincizeci de fedaini epuizați de lung periplu. În plus, nu aveau nici o veste de la Bagdad, nu ştiau dacă americanii atacaseră deja. Cum aveau interdicție să intre în discuție cu beduinii sau cu camionagiii cu care se întâlneau iar radioul nu dădea prea multe informații, erau neliniştiți, mulți dintre ei având familie la Bagdad. Irakul, de câteva zile, era cufundat într-un fel de toropeală stresantă, fără nici cea mai mică activitate militară, dar cu amenințarea apăsătoare a invaziei de acum inevitabile.

Nici un avion pe cerul albastru imaculat de deasupra deşertului, circulație puțină pe marile artere. Doar beduinii se deplasau, pe cămile sau cu maşini 4x4, părând indiferenți la ceea ce se întâmpla. Cu sau fără Saddam Hussein, ei continuau traficul de la granița cu Iordania, Siria şi Arabia Saudită.

În orice caz, convoiul lui Talal El-Hani nu trezise curiozitate nicăieri. Cum nu aveau camioane militare, se pierdeau în masa de rutieri ce asigura totalitatea transportului de mărfuri în Irak, în lipsa căilor ferate sau a avioanelor.

— La Al-Qa'im, răspunse Talal El-Hani adjunctului său.

Din nou urmau cursul Eufratului înspre vest, spre frontiera siriană. După douăzeci de minute, ajungeau în micul oraş, pe vremuri staţie pe calea ferată ce lega Kirkuk, marele oraş petrolier din est, de un minuscul oraş pierdut în deşert, nu departe de frontiera iordaniană, Al-Khashat. Nimeni nu ştia de ce trenul fantomă se oprise acolo dar nu avea nici o importanţă. Erau destule şanse ca şinele lui să nu mai fie niciodată de folos. Înainte de a ajunge în oraş, Toyota o apucă pe un drum spre nord şi, câţiva kilometri mai departe, ajunse la fosta cale ferată. Cele două vehicule îl urmară până la vechile clădiri abandonate, pline de nisip, invadate de mărăcini: fosta gară Al-Qa'im.

Deranjară o tabără de beduini, instalaţi în corturi, nu departe de clădiri. Contrabandiştii aşteptau noaptea pentru a trece în Iordania o turmă de oi. Se uitară la oamenii în negru cu teamă şi, un sfert de oră mai târziu, se îndepărtară fără să aibă cel mai mic contact.

Talal El-Hani merse în recunoaştere. Nu mai erau nici uşi, nici geamuri şi totul fusese furat. Nisipul invadase clădirea deschisă din toate direcţiile. O viperă de nisip trecu pe sub picioarele lui.

Într-o parte, un hangar abia se mai ţinea în grinzile lui ruginite. Acolo ordonă Talal El-Hani oamenilor săi să sape. O groapă ce semăna ca un mormânt, adâncă de mai bine de doi metri. Vântul începu să bată cu violenţă, ridicând nisipul. Fedainii care transportau ultimele cutii metalice abia se puteau orienta în ceaţa argiloasă. În fine, ultimele zece cutii cu bani se aliniară pe fundul gropii care fu astupată şi nivelată cât mai bine posibil pentru a nu se observa.

În câteva zile, vântul va şterge toate urmele. Talal El-Hani îşi activă telefonul Thuraya şi notă coordonatele acestei ultime bănci din deşert. Şi el era epuizat şi abia aştepta să se termine. Ieşi din hangar şi se alătură oamenilor în uniforme negre adunaţi în jurul camionului.

— Vom porni spre Bagdad, anunţă el, fără să o luăm pe drumuri circulate. Plecăm într-un sfert de oră. Nu vom ajunge în capitală înainte de miezul nopţii.

Fedainii erau prea epuizaţi pentru a pune întrebări. Se întinseră pe platforma acum goală, pentru a se odihni puţin.

Majoritatea nici nu ştiau ce transportaseră. În timpul acesta, în cele patru colțuri ale imensei țări, irakienii îngropau de toate: muniții, arme, documente secrete, produse chimice.

Cutiile erau ermetic închise. Puteau doar ghici ce conțineau. Oricum, nu îi interesa.

Porniră, urmând un drum care ajungea mai departe la şoseaua principală. După ce parcurse vreo douăzeci de kilometri, Talal El-Hani, care mergea în față, opri Toyota şi îi anunță pe cei doi adjuncți şi pe şofer:

— Am primit ordin să ajung în Siria, voi vă întoarceți la Bagdad. Dacă sunteți opriți pe drum, nu spuneți nimănui ce ați făcut. Vă întoarceți la Jamariya şi aşteptați ordinele. Vă urez noroc. Sunt sigur că Şeful deține arme secrete care ne vor permite să îi învingem pe americani, *Inch' Allah!*

Cei trei coborâră din Toyota şi urcară în camionul oprit în spatele lor. Cum se urcară, camionul demară şi depăşi Toyota, oprită în continuare.

Talal El-Hani aşteptă ca semiremorca să ajungă la o sută de metri pentru a lua din buzunar un mic emițător radio de mărimea unui telefon mobil. Apăsă pe un buton roşu, cu privirea fixată pe camion. O fracțiune de secundă mai târziu, o deflagrație asurzitoare făcu deşertul să se cutremure. O undă de şoc însoțită de un suflu arzător se propagă instantaneu de la locul exploziei. Când atinse Toyota, aceasta, în ciuda celor două tone, se răsuci pe şosea, iar Talal El-Hani crezu că se va răsturna.

Semiremorca se transformase într-un glob enorm de foc, din care se ridica un nor de fum negru. Talal El-Hani aşteptă ca flăcările să se mai domolească pentru a ajunge până la locul unde camionul continua să ardă cu un miros înțepător de cauciuc ars. Observă în jurul vehiculului câteva corpuri inerte, aruncate de deflagrație şi îşi zise că partea cea mai puțin plăcută a misiunii sale începuse.

*

* *

Fedainul, cu fața intactă, nu mai avea piciorul stâng, smuls de explozie. Sângele îi țâşnea în valuri din ciotul piciorului. Se târa pe şosea ca un animal. Talal El-Hani se opri în spatele lui, scoase pistolul şi îi trase un glonț în ceafă.

Bărbatul încetă să mai mişte.

Talal El-Hani era încă la o sută de metri de semiremorca în flăcări. Fumul negru se ridica spre cer, vizibil de la kilometri depărtare. Ştia că era o bază a CIA în Iordania, de cealaltă parte a frontierei şi că acest fum putea atrage atenția vizitatorilor curioşi. Şi poate chiar a avioanelor telecomandate. Toyota era vulnerabilă în acest deşert plat ca în palmă unde nu avea unde să se ascundă. Grăbi pasul, dar trebui să încetinească, din cauza căldurii degajate. Cele zece cauciucuri ale camionului semiremorcă ardeau degajând un miros înțepător de cauciuc ars.

Un al doilea fedain, aşezat în mijlocul şoselei, îl privea prosteşte şi zise ceva de o bombă de avion.

Ocupanții camionului credeau că fuseseră atinşi de o bombă. Talal El-Hani îi trase un glonț în cap şi îşi continuă drumul pentru a se opri câțiva metri mai departe: imposibil să se apropie mai mult de camion, din cauza căldurii puternice. Prin fumul negru, observă corpuri inerte sau sfâşiate, arzând pe semiremorcă şi în jurul ei. Platforma se volatilizase. „Pregătirea” făcută de secția tehnică a Fedainilor lui Saddam fusese eficace. Trebuie să fi fost cel puțin douăzeci de kilograme de exploziv puse sub şasiu. Nimeni nu putea supraviețui.

Talal El-Hani făcu un ocol pentru a inspecta de departe cabina camionului proiectată la treizeci de metri în față. Nu mai era decât un ghem de foc, învăluit de rezervorul de benzină care ardea ca un furnal.

Nici o problemă în această parte.

Şeful Fedainilor lui Saddam se îndepărtă de camion în cercuri concentrice. Descoperi printre bolovani o duzină de cadavre, proiectate până acolo de suflul exploziei.

Brusc, simți inima bătându-i puternic: o siluetă tocmai se ridicase în fața lui, apărută din senin. Un fedain, cu fața neagră de fum, presărată cu răni roşiatice, cu bucăți de carne atârnând. Cu brațele întinse în față, înainta înspre el, vizibil fără să îl observe. Talal El-Hani avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi calma bătăile inimii. Apoi, ocolind soldatul, cu un fel de pudoare, îi trase un glonț în ceafă. Mai fu nevoit să elimine alți trei, care se târau prin deşert, înainte de a fi sigur

că nimeni nu supraviețuise exploziei. Era târziu: coloana de fum care se ridica din camion trebuia să atragă atenția oricărui observator aerian.

Oribila sarcină odată terminată, irakianul reveni la Toyota. Prăbuşit pe scaunul său, aşteptă câteva minute, cu mintea pustie. În ciuda unei dorințe impetuoase de a adormi chiar acolo, ştia că trebuia cu orice preț să se îndepărteze cât mai repede posibil.

După ce îşi mai reveni, se cufundă în studierea unei hărți la scară a regiunii. Următoarea etapă era postul de frontieră irakiano-sirian de la Az-Zuwayrizat. Doar că era obligat să facă un ocol de optzeci de kilometri pentru a ajunge la şoseaua asfaltată care ducea acolo, pornind din Ar-Rutbah, urmând un drum puțin folosit, care mergea de la Al-Qa'im la Ubaila. Aproape două sute de kilometri în plin deşert.

Dacă apărea vreo problemă, nimeni nu i-ar veni în ajutor. Fiindcă nu avea cine în acea zonă deşertică. Porni motorul, întoarse şi se îndreptă spre Al-Qa'im pentru a ajunge la drumul care mergea paralel cu calea ferată dezafectată.

După primii kilometri, simți că avea să îi fie greu. Chiar şi maşina 4x4 reuşea cu greu să depăşească şaizeci de kilometri la oră pe drumul aproape invizibil, presărat cu gropi şi pe alocuri cu nisip. Pentru a-şi face curaj, Talal El-Hani începu să se gândească la cea care îl aştepta la Damasc: Hussa, o magnifică irakiană refugiată în Siria, pe care o găzduia într-un luxos apartament pus la dispoziția lui de fedaini. Trecuseră mai multe săptămâni de când nu o văzuse şi abia aştepta să o simtă lipită de el.

*

* *

Talal El-Hani reuşea cu greu să-şi țină ochii deschişi! Drumul până la frontieră îi luase peste cinci ore de hurducături pe drumul accidentat. Astfel încât fusese nevoit să se întoarcă! Iar acum, polițiştii de la Imigrări din At-Tanf, primul oraş sirian, îi făceau probleme la intrarea în Siria, invocând ordine superioare în privința irakienilor!

Se forțase să îşi păstreze calmul, pentru ca sirienii să nu îl întrebe ce transporta în servietă. Bineînțeles, localizarea codificată a celor douăzeci de ascunzători în care pusese

comoara secretă a lui Saddam Hussein nu putea fi descifrată direct... Dar, mai multe ascunzători nu erau departe de frontiera siriană şi era tentant să meargă să vadă despre ce este vorba.

Dacă nu ar fi fost Hussa, ar fi făcut cale întoarsă, chiar dacă ajungea la Bagdad în plin bombardament. Sirienii tocmai îi spuseseră că războiul începuse.

Alt aspect care îl reținea: Abu Mustafa Adib îi interzisese clar să rămână în Irak, având asupra lui documente care puteau, în cazul în care era capturat, să îi ducă pe americani la ascunzătorile banilor! Or, nimeni nu ştia unde se afla armata americană, care putea declanşa acțiuni tip comando din Iordania sau din Kurdistanul irakian, unde CIA era la ea acasă.

Era imposibil să comunice cu Bagdadul. De altfel, bateria telefonului Thuraya era aproape goală.

Văzând că lucrurile nu merg, luă din buzunar un teanc gros de dinari irakieni, care erau căutați în această zonă de frontieră şi merse să îl găsească pe şeful vămii.

— Aş vrea să telefonez la un prieten din Damasc, ceru el, pe colonelul Kassem, care conduce departamentul *Palestina*[1] din cadrul *Mukhabarat-al-Askariya*[2].

Vizibil impresionat de dinari şi de personalitatea amicului sirian al irakianului, ofițerul îl invită pe Talal El-Hani în biroul său şi îi arătă telefonul. Irakianul formă numărul, cu inima strânsă.

Primul miracol: telefonul suna.

Al doilea miracol: şeful de cabinet i-l dădu imediat pe amicul său, colonelul Kassem! Cei doi se tutuiau, menținând o prietenie unsă cu multe bacşişuri. În două minute, problema fu rezolvată cu un telefon de la Serviciul de Informații la postul de frontieră.

Când Talal El-Hani reveni la baraca în care funcționa postul de control, i se ştampilă paşaportul fără comentariu.

Lăsă totuşi un teanc mic de dinari. Toate unitățile staționate de-a lungul frontierei ridicaseră corupția la nivel de

---

[1] Departamentul însărcinat cu verificarea străinilor.

[2] Serviciul de informații militare.

virtute primordială. Mituiți permanent de beduinii călare din zonă. De altfel, în ciuda posturilor eşalonate la câțiva kilometri, interceptările erau rare, traficul se efectua noaptea, iar militarii nu aveau aparate de vedere nocturnă.

Abia întors în maşină, Talal El-Hani crezu că leşină. În ciuda constituției sale atletice, se simțea slab ca un copil. Aproape că adormi. Noaptea începea să se lase şi el mai avea încă 280 de kilometri până la Damasc. Desigur, şoseaua era asfaltată, dar nu se simțea în stare să mai conducă încă trei ore. Şi apoi, la ce bun să ajungă la femeia pe care o iubea, pentru a cădea lat de oboseală lângă ea?

Resemnat, făcu o haltă. Ultimele trei nopți, nu dormise decât câteva ore. La ieşirea vestică din At-Tanf, găsi un caravanserai amărât, în fața căruia erau parcate o duzină de camioane cisternă irakiene.

Pentru o sumă extrem de modestă, se instală într-o cameră sărăcăcioasă, luminată cu un neon verde, cu o țeavă în loc de duş şi cearceafuri murdare. Fără să se mai dezbrace, se întinse pe patul îngust, tare ca piatra, după ce închise uşa cu cheia şi ascunse sub saltea geanta din piele care conținea documentele legate de expediția din ultimele zile. Apoi, înainte de a adormi, scoase pistolul automat Makarov, băgă un glonț pe țeavă şi îl aşeză la îndemână.

Îşi lăsă mintea să vagabondeze, mândru de ceea ce săvârşise: de acum, ştia că țara putea să reziste, chiar dacă americanii ocupau tot teritoriul irakian. Puțin şi datorită lui. Adormi, fără să îşi dea seama măcar.

Capitolul II.

Talal El-Hani tocmai depăşise localitatea Sab Bi'ar, în mijlocul deşertului sirian. Cât vedeai cu ochii, dune de nisip şi coline pietroase. Şoseaua cu două benzi se strecura printre două imensități aride, depopulate. Mai avea aproape două treimi din traseul de parcurs până la Damasc.

Aproape la fiecare sută de metri, trebuia să depăşească un camion-cisternă care nu se dădea la o parte decât cu greu.

Radioul iordanian nu înceta cu veştile înfricoşătoare. Bombardamentele începuseră în Bagdad, iar trupele americane intraseră în Irak, simultan din Kuweit, prin sud, încercuind marele oraş şiit Bassra şi, prin nord, prin Kurdistanul irakian. Ajutați în această regiune de partidele kurde ale lui Barzani şi Talabani, care abia aşteptau să se răzbune pe Saddam Hussein.

Talal El-Hani îşi zise că nu avea să revadă curând Irakul. Desigur, nu făcea parte din conducătorii politici care vor fi urmăriți imediat de ocupanți, dar rolul său fusese suficient de important în timpul ultimilor ani pentru a i se cere socoteală. Mintal, revăzu operațiunea pe care tocmai o finalizase, căutând punctele slabe. Dintre cei care cunoşteau situația, în afară de şeful statului, fiul său Udai şi Abu Mustafa Adib, directorul lui de cabinet, trebuia să fie singurul care mai era în viață. Ştia că eliminarea directorului Băncii Centrale fusese programată. Toți cei care participaseră „fizic" la operațiune erau morți. Poate că americanii vor găsi câțiva martori care au observat cele trei camioane, dar nu puteau spune nimic despre destinația lor. Caroseriile lor erau de acum arse în deşert, în locuri departe de ascunzători... Fără nici o legătură între ele.

Aruncă o privire spre geanta din piele. Documentul în care notase coordonatele geografice ale depozitelor presărate în vestul țării era ca dinamita. Abia aştepta să îl predea şefilor săi. Ca şi telefonul care înregistrase aceleaşi date în memorie.

Se apropia de Damasc.

După ce traversase cartierul de blocuri verzui din Duma, simți că îi cresc aripi. Încă o jumătate de oră şi va ajunge în cartierul Al-Dummar, în nord-vestul oraşului, unde o va regăsi pe frumoasa Hussa Kamal.

Sosind prin nord-est, trebui să traverseze tot centrul Damascului înainte de a urca pe colina Dummar, având pe stânga palatul prezidențial ridicat pe o colină ce domina oraşul, iar la dreapta monumentul morților de pe versantul muntelui Quaysun.

Din fericire, nimeni nu ştia ora sosirii sale. Înainte de a merge la Ya'Four pentru a preda prețiosul document, avea timp să se destindă puțin cu amanta lui. În fine, opri în fața impozantei clădiri albe de optsprezece etaje, unde era apartamentul pe care îl ocupa cu tânăra irakiană.

Parcă lângă imobil şi urcă.

Cu inima bătând ca unui licean realiză că era îndrăgostit serios.

Se rugă ca Hussa să fie în dispoziție bună: nu îi plăcea Damascul, oraş auster, unde nu avea prieteni şi îşi petrecea zilele în fața televizorului. Singura ei distracție consta în a merge la Beirut, două ore pe şosea, cu prietenele ei, pentru o orgie de cumpărături. Talal El-Hani îi dădea mulți bani, dar nu erau inepuizabili. Chiar şi cu poziția lui privilegiată, nu avea o avere.

Cu geanta din piele pe umăr, luă liftul, cu inima bătându-i tare şi, înainte de a deschide uşa, îşi alungă din minte ideea că dispunea de acum de cheia unei averi colosale care nu îi aparținea.

Abia deschise uşa, că dădu nas în nas cu Hussa! Gata să iasă, înfăşurată într-un mantou lung din vizon pe care el nu îl cunoştea, lăsând să se vadă o bluză la baza gâtului care i se mula pe sâni şi o fustă neagră lungă şi crăpată într-o parte, cățărată pe pantofi cu tocuri cui. Gura ei cărnoasă, pe care Talal o găsea perfectă pe gustul lui, lucea ca soarele. Avea mult rimei în jurul ochilor, dar privirea ei i se păru cam ciudată.

Vizibil surprinsă, tânăra irakiană rămase nemişcată câteva secunde apoi, cu o mişcare aparent spontană, se aruncă în brațele amantului ei.

— *Habibi*! Eram atât de neliniştită că nu ştiam nimic de line.

Cu braţele după gâtul lui, ea îşi apăsa sânii grei de bustul lui puternic, dar Talal El-Hani reţinu că abdomenul îl ţinea departe de el. De obicei, când se regăseau, ea se freca de el până ce îi simţea erecţia, ceea ce nu îi lua mult timp. În timp ce limba ei îi mângâia buzele, privirea femeii rămase ţintuită la nivelul gâtului. Gesturile ei nu prevesteau nimic bun...

Talal îşi strecură mâinile pe sub mantoul ei şi îi cuprinse fesele, minunat cambrate, forţând-o pe tânăra femeie să se lipească de el.

— Mi-ai lipsit mult! şopti el cu o voce răguşită de dorinţă. Cu aproape o oră înainte, pe drum, înghiţise o doză bună de Viagra, pentru a fi sigur de performanţa lui, iar acum drogul începea să-şi facă efectul. Inspiră cu toată forţa parfumul tinerei femei. Era în paradis. Simţindu-l cum se excită tot mai tare, femeia se lipi uşor de el, dar fără prea mare înflăcărare.

— Cred că eşti foarte obosit! zise ea. Vrei să faci o baie?

— Nu. Vreau să mă culc cu tine!

Ea nu avea cum să nu-şi dea seama. Ceea ce, de obicei, îl excita mult. La ultima lor întâlnire, îi spusese, admirativ, că sexul lui seamănă cu un genunchi de cămilă. Că se armonizează perfect cu kilogramele lui de muşchi.

Acum, însă, părea prea puţin interesată, aproape distantă. Când Talal El-Hani îşi îndreptă mâna spre sânul ei stâng, Hussa se retrase uşor.

— Într-adevăr, murmură ea, eşti foarte pofticios I Mâna lui urcă pe pielea aurie şi apucă sânul cuibărit în dantela sutienului, strângându-i sfârcul între degete.

— Vino! zise el, nu mai pot!

Câteva secunde de linişte încordată, apoi, cu o voce nervoasă, Hussa spuse:

— Când ai sosit, plecam spre Beirut, să mă întâlnesc cu o prietenă. Mă aşteaptă...

Talal El-Hani avu impresia că îi plesnesc arterele de furie. O apucă de gât şi îi lipi capul de perete, urlând:

— O prietenă? Târfă! Ai întâlnire cu un tip! Te omor!

Când se ducea la cumpărături, se îmbrăca în jeans.

Totul se amesteca în capul irakianului: Viagra, tensiunea

nervoasă din ultimele trei zile, ideea fixă că Hussa se pregătea să-şi depărteze picioarele pentru un alt bărbat!

Fără să-şi dea seama, apăsarea degetelor lui întrerupse circulația sângelui spre creierul tinerei şi, brusc, Hussa se prăbuşi, într-o stare de leşin.

Talal El-Hani înlemni în fața corpului inert, întins pe blana de vizon. Imaginea picioarelor ei uşor depărtate îi realimentă dorința irakianului. Într-o clipă, o prinse pe Hussa de subraț şi o ridică. Tocmai începea să-şi recapete cunoştința. Îi smulse mantoul şi o duse pe brațe până în cameră, unde o aruncă pe pat.

Hussa deschise ochii, strâmbă gura de furie şi țipă:

— Nemernicule! Ai vrut să mă omori! Pleacă de aici! Nu eşti decât un amărât!

Talal El-Hani îşi strânse pumnii. Simțea nevoia să îi strivească fața, să o facă să tacă, să o omoare. Dar o dorea *şi mai mult*! În cea mai mare viteză, îşi aruncă vesta, apoi cămaşa, pantalonii, ciorapii şi, la sfârşit, indispensabilii care îi trădau erecția aproape de necontrolat. Gol puşcă, se aruncă pe pat. De obicei, îşi începea aventurile erotice cu o felație, la care Hussa, cu gura ei cărnoasă şi elastică.

Excela. Dar o felație presupune complicitate, o atmosferă destinsă, relaxată. Acum nu era cazul... Cu brutalitate, îşi vârî mâna dreaptă între coapsele ei senzuale, smulgându-i un strigăt de furie. Femeia îl zgârie pe față. Urlând de durere, Talal îi trase o palmă cu mâna stângă. Inelul lui, cu sigiliul partidului Baas, sfâşie obrazul lui Hussa, lăsând o rană de cinci centimetri! Sângele țâşni exact în momentul în care încerca să-i scoată bikinii din dantelă neagră. Ceea ce îi spori şi mai mult furia. Aşa îmbrăcată cum era, femeia se lăsă sărutată cu forța.

Disperată, Hussa îşi strânse coapsele, pentru a-l împiedica să continue.

Talal El-Hani se aşeză în genunchi în fața ei şi, cu o mână, îi depărtă coapsele, apucând cu cealaltă bikinii negri, pe care îi rupse. Dezvelit, părul ei pubian perfect îngrijit îi ațâță şi mai mult poftele. Simțea cum pântecele îi ia foc, cum sângele îi clocoteşte. În mod normal, ar fi ejaculat, dar Viagra îi menținea erecția. Creierul îi repeta că ar trebui să se

răcorească între picioarele acestei târfe ingrate, să scape de toată presiunea acumulată.

Cu fața plină de sânge, furibundă dar speriată, Hussa îşi încrucişă cu toată forța picioarele. Nu era prima dată când un bărbat încerca să o violeze... O făcuse unchiul ei, pe când avea doar doisprezece ani. Nu-i putuse rezista: era un bărbat frumos, cu o barbă stufoasă şi gesturi blânzi, care o aşezase pe genunchii lui şi, pe neaşteptate, o penetrase. Simțise o durere usturătoare când fragedul ei vagin cedase acelui mădular vânjos. De atunci, păstra o ură neîncetată față de bărbați, ură pe care o ascundea sub un zâmbet provocator.

Talal El-Hani îşi continuă sistematic asaltul, rupându-i lenjeria Versace, care costase o avere. Hainele erau ce avea ea mai scump. Cu dinții strânşi, Talal înşfăcă dantela neagră a sutienului, care nu rezistă nici cinci secunde. Preț de câteva secunde, contemplă gâfâind pieptul bogat, sfârcurile lungi şi brune. Dacă Hussa ar fi fost inspirată în acel moment şi l-ar fi prins în gura ei, i-ar fi calmat furia, dar era prea dezlănțuită. În loc să-i ofere răsfățul mult aşteptat, îi înhăță sexul şi îl zgârie. Primi imediat o lovitură violentă, care îi sfâşie buza superioară.

Ea urlă şi mai tare şi picioarele i se desfăcură mecanic. Talal El-Hani profită. Ştiind că o femeie poate rezista mai uşor unui bărbat atunci când e cu fața la el, o întoarse brutal pe burtă, dezgolindu-i fesele cambrate şi rotunde şi ridicându-i fusta neagră pe şolduri. Cu fața lipită de cuvertură, Hussa avu forța să strige:

— Nenorocitule! M-ai desfigurat!

Cu o lovitură puternică de genunchi, Talal îi desfăcu picioarele şi se lăsă pe vine între coapsele ei, ținând-o strâns de grumaz cu degetele lui noduroase.

Când îi simți apropierea sexului fierbinte care îşi croia drum printre fesele ei, Hussa urlă ca o nebună, dar nu putea face nimic sub greutatea amantului ei. Cu mâna dreaptă îi ținea fața lipită de cuvertură, iar cu stânga încerca să-şi introducă penisul erect în scobitura ei caldă şi umedă.

Hussa se zbătea încontinuu, încercând să scape. Dar bărbatul simțea că nu mai poate rezista. Trebuia să-şi stingă focul care-i ardea pântecul. Şi era din ce în ce mai aproape. Îi

simțea deja labiile fremătând. Femeia scoase un strigăt ascuțit.

Talal El-Hani îşi ținu respirația, îşi potrivi mădularul şi o penetră cu toată puterea. Hussa îşi strânse şi mai tare sfincterul, dar nu putu rezista acelei năvalnice forțe. Bărbatul mai avansă câțiva centimetri. Hussa urlă ca un purcel înjunghiat.

— Uşor! Uşor! îl imploră ea.

— Târfă! mormăi irakianul.

Se lăsă cu toată greutatea pe tânăra femeie şi, de data asta, îşi împinse membrul țeapăn până în străfundurile ei. Sub durerea insuportabilă, Hussa avu impresia că îi explodează vintrele. Ceea ce în parte era adevărat, pentru că începuse să sângereze. Pentru prima dată de când intrase în apartament, Talal El-Hani se simțea împăcat. Ca un om care îşi potolise setea.

Înfipt între fesele ei, sexul său începea să se relaxeze. Tânăra femeie sângera, lipsită de putere. Era pentru prima dată în viața ei când fusese violată în asemenea hal. Avea senzația că mădularul amantului ei îi ajunse până în stomac, că o sfârtecase în două. Dar asta nu era nimic. Talal începu frecuşul. Cu toată forța. Şi fără milă. În cele din urmă, îşi simți seva gata să explodeze şi urlă în timp ce ejacula. Căzu apoi inert peste ea, cu inima bătându-i puternic. În fine, se linişti.

Dar nu pentru mult timp.

Era la fel de excitat. Miracolul Viagrei. Vroia s-o pedepsească pe această târâtură, să uite ce-i zisese.

Bărbatul se retrase încet, contemplându-şi membrul întărâtat, tot în erecție. Crezând că s-a potolit, Hussa se întoarse, cu fața de nerecunoscut. Machiajul i se întinsese în dâre lungi şi negre, amestecându-se cu sângele scurs din rană; buza i se umflase, în urma loviturii primite. Talal El-Hani o apucă de păr şi o trase spre membrul lui.

— Suge, îi ordonă el. Şi dacă mă muşti, te omor!

Hussa înțelese că bărbatul nu glumea. Avea suficientă experiență pentru a şti că uneori trebuie să te supui fără să crâcneşti. Încet, acoperi cu gura ei sexul vârtos al bărbatului, înăbuşindu-şi un strigăt de durere, din cauza buzei sfâşiate.

Indiferent, Talal El-Hani profită de buzele ei cărnoase, încercând să pătrundă cât mai adânc. Hussa îşi folosi limba pentru a-l face să juiseze, dar sfârşi prin a-l excita şi mai tare. Simțind fiorii plăcerii, Talal se retrase brusc, o întoarse din nou pe Hussa cu fața la saltea şi se aşeză iar în genunchi între coapsele ei. Cu brațul drept o răsuci până când genunchiul ei îi atinse pieptul, dezvăluind despicătura corai a sexului.

Talal o penetră din nou, ca un rinocer care se avântă orbeşte înainte. Puțin câte puțin, printre gemetele femeii, simți că începe să se umezească. Era peste voința ei; furia lui declanşase în ea senzațiile deja cunoscute. Aceleaşi pe care le simțea ori de câte ori făcea dragoste cu el. Bărbatul îşi dădu seama şi îşi accelerá mişcările, suflând ca o locomotivă. Hussa urlă din nou, dar de data aceasta, cu altă tonalitate: juisase.

*

* *

Talal El-Hani nu mai ştia ce oră este... Nu mai ştia de când făcea dragoste cu Hussa, fără ca ea să protesteze. Grație pastilelor Viagra, sexul necruțător o penetrase prin toate orificiile; vintrele îi erau în flăcări, gura o chinuia îngrozitor, dar reuşise să-i ofere bărbatului plăcerea pe care o aştepta. Femeia nu mai avusese de-a face până acum cu o asemenea tornadă sexuală.

Irakianul ejaculă pentru ultima oară. Nu mai avea spermă, era doar un orgasm nervos. În sfârşit, simți că se relaxează. Efectul pastilelor Viagra dispăruse. Rămase întins pe spate, cu mintea pustie, într-o linişte apăsătoare, în mirosul de transpirație şi spermă amestecat cu parfumul Hussei. Fără nici un cuvânt, aceasta se ridică şi dispăru în baie. Fusta ei lungă abia se mai ținea într-un fir, un ciorap îi atârna pe picior, sânii erau plini de urme roşii de cât îi maltratase Talal El-Hani.

Reveni după un timp, tamponându-şi buza spartă, luă o țigară din geantă şi se aşeză lângă amantul ei.

— Am un alt bărbat în viața mea, anunță ea calmă. O să plec cu el.

Talal El-Hani îi aruncă o privire furioasă.

— E mai bun la pat!

Hussa scutură din cap.

— Nu, dar este îndrăgostit nebuneşte de mine şi are posibilitatea să îmi ofere viața pe care mi-o doresc. Te voi iubi mereu, adăugă ea pentru a mai îndulci această mărturie brutală, dar îmi doresc o viață luxoasă. Pe care tu nu mi-o poți oferi.

— Cine este?

Hussa ridică din umeri.

— Nu contează, nu îl cunoşti. L-am întâlnit la Beirut.

Prefera să nu intre în detalii. O veritabilă „victimă a modei", devenise una dintre cele mai bune cliente ale Aishti, buticul de lux de pe strada Verdun, din Beirut. Fără a avea cu adevărat mijloacele financiare, grație unei vânzătoare care o încuraja să cumpere, i se oferise un credit nelimitat. Până în ziua în care îi prezentase o notă de plată monstruoasă. Cu tot mai multă insistență. Când Hussa mărturisise că este incapabilă să plătească, aceasta îi propusese atunci să o prezinte unui saudit foarte bogat care va soluționa această problemă măruntă. Nu numai că aşa făcuse, dar acesta se îndrăgostise nebuneşte de Hussa...

Talal El-Hani rămase tăcut, frământat de gânduri. Dacă i-ar fi zis toate acestea în urmă cu două ore, ar fi omorât-o. Acum, îi era indiferent. Dar îşi dădu brusc seama că nu se mai putea lipsi de această scorpie. Luă o sticlă de whisky Defender de „12 ani" vechime pusă lângă pat şi bău o gură pe nerăsuflate.

— Şi dacă îți dau ceea ce cauți? întrebă el. Vei rămâne?

Hussa râse compătimitor.

— *Habibi*, nu vorbi prostii!

— Nu vorbesc prostii, protestă calm Talal El-Hani. O să îți dovedesc.

În câteva secunde făcuse o alegere crucială.

Capitolul III.

Un uriaş cu fruntea joasă, o şapcă din piele neagră trasă până pe urechi, trăsături ca din topor, care părea ieşit direct dintr-un film cu Frankenstein, ținea o pancartă cu numele de Malko Linge, ce părea minusculă în mâna lui mare.

Prudenți, pasagerii zborului Viena-Bucureşti evitau această creatură de coşmar, înfiptă în mijlocul holului de la sosire de pe Aeroportul Otopeni, în nordul oraşului. Văzându-l pe Malko îndreptându-se spre el, „Frankenstein" îşi scoase politicos şapca, descoperind un craniu aproape pătrat şi întrebă:

— Domnul Malko?

— Da, făcu Malko, care îl recunoscuse pe Gelu, şoferul lui Stelian Andreianu.

— Domnul Andreianu vă aşteaptă.

Luă cu autoritate valiza Vuitton, iar Malko îl urmă, întâmpinat de o ceață groasă şi umedă. Iarna, era mai bine să evite România. Nu se vedea la zece metri. Ajunseră la un Mercedes 560 gri, iar Malko se urcă în spate. Două minute mai târziu, rulau pe o şosea rectilinie spre nord, spre Ploieşti, în mijlocul unei câmpii plate şi încețoşate. Malko privi micul bar din acaju instalat în fața lui, cu trei flacoane de cristal şi pahare: vodca Stolychnaya, scotch Defender „5 ani" vechime şi coniac. Gazda sa, Stelian Andreianu, ştia să trăiască.

În timpul precedentului voiaj în România, cu zece ani în urmă, nu îl cunoscuse, românul fiind la închisoare pentru un anumit număr de infracțiuni care ar fi trebuit să însumeze mii de ani de puşcărie. Dar totul se soldase din fericire cu câteva luni de închisoare de lux. Stelian Andreianu avea mulți prieteni: în KGB, în guvernele româneşti ce au urmat după moartea lui Nicolae Ceauşescu şi în CIA.

Apropierea României, dornică de a se alătura învingătorilor războiului rece, față de Statele Unite contribuise pe deplin diversificării relațiilor lui. De fapt, pe parcursul anilor, românul, traficant de arme stabilit la Bucureşti, procurase

pentru CIA modelele tuturor noilor arme utilizate de Armata Roşie. Spre satisfacția ambelor părți. Adică americanii puteau demonta pe îndelete „fierăria” sovietică plătită cu greutatea ei în aur. Stelian Andreianu reuşise chiar să încarce în portul românesc Constanța un tanc T.72, de care nimeni nu se putuse apropia în Vest…

Malko, venit la acea vreme să recupereze un dezertor sovietic de nivel înalt, generalul Tifanov, a fost nevoit să trateze cu soția traficantului de arme: Ruxandra, o blondă explozivă, nimfomană, sado-masochistă, compatibilă aproape cu toate mamiferele cu sânge cald, care fusese din nefericire ucisă din greşeală în luxoasa reşedință a lui Stelian Andreianu de către agenții KGB. Puțin şi din vina lui Malko. Acesta spera că traficantul de arme nu îi purta pică prea mult…

Gelu părăsi brusc şoseaua intrând pe un drum care traversa o pădure rară de mesteceni, ce degaja o tristețe apăsătoare. Nu se aflau decât la douăzeci de kilometri de Bucureşti, dar aveai impresia că te afli în secolul al XVI-lea, într-o altă lume. Pe dreapta, Malko văzu un mic lac care avea în centru o insuliță, pe care se ridica ceva ce semăna a biserică.

Gelu se întoarse şi mormăi într-o engleză dură:

— *Snagov monastery.*

Fermecător loc: acolo, conform tradiției, fusese îngropat Vlad Țepeş, mult mai cunoscut sub numele de Dracula, care domnise în Carpați, la câteva sute de kilometri depărtare de Snagov şi care lăsase în urma sa ceea ce politicienii numeau o amintire controversată.

Mercedesul intră pe o alee mărginită de vile imense, care păreau abandonate în mijlocul parcurilor pustii. Un ghetou pentru noii îmbogățiți care luaseră locul nomenclaturii din epoca Ceauşescu. „Frankenstein” opri în fața unei porți impunătoare, negre, încadrate de doi stâlpi albi, pe care era câte un vultur cu două capete. Poarta se deschise încet, lăsând să se vadă o alee dreaptă, de peste o sută de metri, ce ducea la o impozantă clădire rococo pierdută în ceață. Era sinistru şi neliniştitor.

Maşina se opri, cu un scrâşnet pe pietrişul din fața unui

peron ce amintea de Versailles.

Malko se întrebă deodată dacă CIA nu îi întinsese o cursă. Stelian Andreianu poate că voia să răzbune moartea soției sale… Dar Frank Capistrano nu putea să îi facă una ca asta. Nu după aventura venezueliană, în care se aflase la câteva secunde de eternitate.

— *Pajolsk*[3]*!* zise în ruseşte „Frankenstein” deschizând portiera.

Ocupația sovietică lăsase urme: deşi româna este o limbă latină, mulți oameni vorbeau încă rusa iar Ucraina nu era departe, dincolo de Moldova, minusculul stat acum independent, înghesuit între Prut şi Nistru. Acolo se vorbea româna şi rusa. Chiar şi capitala avea două nume: Chişinău pentru români şi Kichinev pentru rusofoni.

O siluetă apăru pe peron. O femeie înaltă cu un pulover mulat, violet, o fustă lungă din piele neagră crăpată pe mijloc, ghete cu tocuri înalte. Versiunea „porno-şic” a unui cazac… Malko trebui să se frece la ochi, crezând că are în față fantoma Ruxandrei Andreianu căreia îi văzuse cadavrul ciuruit de gloanțe, cu zece ani în urmă…

Urcă treptele şi înțelese eroarea: dacă ținuta era asemănătoare, figura era diferită. Gura, roşie şi cărnoasă, nasul drept, ochii albaştri deschis a la Puțin, dar părul negru buclat nu era ca blondul de foc al doamnei Andreianu. Necunoscuta îi întinse o mână plină de inele şi zise cu o voce încântătoare:

— Bună seara domnul Linge. *Welcome in Romania.*

Avea brățări până la coate şi abia găsi un colț liber de piele pentru a-i săruta mâna, evitând enormul Breitling Callistano pentru care fusese nevoie de o mină de smaralde.

— Sunt Cerasela Andreianu, preciză tânăra. Soțul meu vă aşteaptă.

Malko o învălui cu o privire amuzată şi surprinsă. În afară de păr, era dona Ruxandrei. Sânii grei şi ascuțiți ca două obuze de 155, omagiu fără îndoială meseriei soțului ei, un fund cu fese bine conturate, picioare lungi şi fine. Şi mai ales acea privire ciudat de palidă, în care păreau că plutesc toate

[3] Vă rog.

viciile din lume…

— *Dobrevece*[4]*!* zise în rusă o voce de tenor, ieşind dintr-o cameră ce semăna mai degrabă cu o catedrală decât cu un salon burghez.

Un bărbat de peste un metru nouăzeci, cu părul negru dat pe spate, cu umeri de urangutan, o cămaşă din voal prin care se vedea părul negru, buze groase şi bine desenate, ochi mici, negri, incredibil de mobili, înaintă cu braţele întinse. Îl îmbrăţişă pe Malko gata să îl sufoce şi preciză imediat:

— Engleza mea este proastă, ştiu că nu vorbiţi româneşte, deci vom discuta în rusă.

Malko îl urmă în salonul gotic; totul era imens şi sobru. Lemnărie ornată cu tablouri ciudate, canapele enorme din piele neagră, masă joasă pe care se putea juca ping-pong. O sticlă de şampanie trona în frapiera din cristal de Boemia, alături de o salatieră tot din cristal, plină ochi cu caviar Beluga. Încadrată de sticle de vodcă de toate mărcile. Stelian Andreianu întinse sticla de Taittinger Comtes lui „Frankenstein”. Malko se aşteptă ca şoferul să îi scoată dopul cu dinţii, dar acesta se comportă ca o fiinţă civilizată, utilizând degetele enorme. Negustorul de arme întinse un pahar soţiei sale deja aşezată pe canapea. Crăpătura fustei lungi lăsa să i se vadă coapsele aproape până sus. Ciocniră şi românul preciză:

— Mai întâi să facem cunoştinţă! Afacerile după aceea.

Malko îşi înmuie buzele în şampanie, intrigat. Mai întâi, fiindcă nu biroul CIA din Viena îl contactase, ci, direct, Frank Capistrano. De la demisia lui George Tenet din fruntea CIA şi înlocuirea lui cu Porter Goss, tot mai mult. Consilierul Special pentru Securitate de la Casa Albă trata direct cu Malko. În special în cazurile foarte sensibile. Or, după cum îi spusese laconic Frank Capistrano, dacă Malko se afla în România, era pentru a verifica o informaţie referitoare la o livrare de arme provenind din Bulgaria unor oameni ce reprezentau o grupare sunită din armata irakiană.

La prima vedere, nu era afacerea secolului. În plus, grupările armate sunite erau alimentate cu arme recuperate

---

[4] Bună seara.

din stocurile armatei irakiene. Iar ceea ce țările fostului bloc sovietic livrau nu era material de înaltă tehnologie, ci clasic, fără prea mare interes pentru irakieni, care aveau la dispoziție arsenalul lui Saddam Hussein.

Voia să găsească cheia acestui mister.

Luând loc alături de noua doamnă Andreianu, ridică paharul de şampanie.

— Mulțumesc pentru primire!

Tânăra româncă ciocni cristalul cu o lumină umedă şi languroasă în ochii ei spălăciți.

— Este o plăcere să vă avem alături de noi, îl asigură ea.

Stelian Andreianu începuse deja să pună un munte de caviar pe bucățica de pâine. Caviarul din Delta Dunării era încă unul dintre cele mai bune din lume. Apăru o tânără, în pulover gros de lână şi jeans, cu un şorț alb, înlocuindu-l pe Gelu la servire. Blondă, coafată cu un coc mare, avea o privire de bovină dar şi lubrică în acelaşi timp.

Băură şi mâncară pe săturate, fără a vorbi prea mult, alternând şampania cu vodca. Pomeții tinerei gazde se înroşeau văzând cu ochii.

— Cum merg afacerile? întrebă politicos Malko.

Negustorul de arme oftă ca un elefant rănit.

— Nu mai e ce a fost, dar, din fericire, mai există Africa... Acolo e nevoie în continuare de marfă.

Evident, nu mai vindea fierărie la preț de aur. Epoca soldurilor din stocurile URSS se revoluționase. Dar, aparent, lui Stelian Andreianu îi mai rămâneau ceva bani cu care să trăiască şi să o cadorisească pe soția sa. Brusc, Malko remarcă la mâna dreaptă a Ceraselei Andreianu un enorm rubin care îi amintea de ceva...

— Minunată piatră! remarcă el.

Românul se aplecă atent spre soția sa şi îi puse o mână posesivă pe şold.

— A aparținut bietei Ruxandra, confirmă el. Când Cerasela a venit aici, avea doar încălțări, adăugă el râzând.

— Stelian! protestă tânăra, furioasă.

Românul o completă.

— Avea şi chiloți! rânji el. Vă amintiți de bărbosul care a organizat procesul familiei Ceauşescu, Gelu Voican?

— Vag, recunoscu Malko.

— Ea era cu el şi s-au despărţit. Lui Voican îi era teamă că o să-l trădeze, a încercat să o omoare şi a aruncat-o afară fără nici un sfanţ. Din fericire, am păstrat toate bijuteriile Ruxandrei, iar în privinţa hainelor, au aceeaşi mărime.

Cerasela coborî modestă privirea. Ameţit de şampanie, românul o privea cu poftă. Malko îşi zise că, dacă nu ar fi fost el, ar fi sărit pe ea pe loc... Ciudată atmosferă. Se aştepta să apară Dracula... Micuţa bonă cu aer de târfă reapăru şi murmură ceva la urechea lui Stelian Andreianu.

— *Davai*[5]*!* zise negustorul de armament. La masă.

Sufrageria era la fel de mare, cu o masă enormă din marmură roz, sfeşnice din argint impozante şi porţelan de Sevres. Era greu să mănânci somon după două sute de grame de caviar. Cerasela Andreianu se aşeză în capul mesei şi privirea ei senină se fixă în ochii lui Malko cu o flacără neaşteptată în fundul pupilelor albastru deschis.

Aşezat în faţa lui Malko, stăpânul casei nu părea să observe nimic, concentrat pe porţia de somon. Aparent, nu ştia de scurta aventură dintre Ruxandra şi Malko. Sau nu îl interesa. Continuă cu vodcă simplă... Malko îşi zise că, dacă mai aştepta până mâine, nu o să îşi mai amintească ce se întâmplase acolo.

— Frank Capistrano personal m-a trimis aici, preciză el. Trebuie să fie ceva important...

Ochii mici şi negri ai românului îl ţintuiră cu o expresie ascuţită, demonstrând că vodca nu îşi făcuse încă efectul.

— Da, confirmă el, este o treabă foarte delicată.

Sub masă, piciorul drept al Ceraselei se lipi brusc de gamba stângă a lui Malko.

— Cu arme? insistă acesta.

Stelian Andreianu aşteptă să înghită o bucată enormă de somon înainte de a întreba:

— Aţi auzit vorbindu-se de arme termobarice?

— Nu, recunoscu Malko. Ce sunt?

— Armele termobarice, explică Stelian Andreianu, sunt numite de americani *fuel-air explosives.* Este vorba de

---

[5] Haideţi!

utilizarea oxigenului prezent în atmosferă drept carburant într-o reacție explozivă. La început, ideea era de a reproduce fenomenele exploziilor accidentale de gaz, de grizu. Sovieticii le-au utilizat mult în Afganistan şi continuă acum în Cecenia. Principiul este simplu: proiectilul, explodând, degajă un nor de aerosol care se aprinde consumând oxigenul, creând astfel o enormă suprapresiune. În câteva microsecunde, distruge literalmente tot ce întâlneşte în raza lui de acțiune. Or, acest „nor" mortal zboară cu 3000 de metri pe secundă!

— Concret, întrebă Malko, ce se întâmplă?

Cât dură explicația tehnică a soțului ei, Cerasela continuă mecanic să îşi frece piciorul de al lui. O strălucire veselă lumină pupilele negre ale negustorului de arme.

— Imaginați-vă, zise el, că o rachetă termobarică explodează într-un restaurant, de exemplu. Ei bine, toți clienții vor fi omorâți în câteva secunde. De suflu şi de căldură. În 1978, în campingul Los Alfaques, în Spania, a explodat un camion-cisternă cu oxid de propilenă. Bilanțul: 150 de morți, 500 de arşi grav şi douăsprezece clădiri distruse. Cei care credeau că scapă fugind în apă au murit fierți de vii.

— Uimitor! recunoscu Malko. Dar care este legătura cu prezența mea aici?

Undele sexuale expediate de privirile Ceraselei începeau să îşi facă efectul: cu greu reuşea să se concentreze. Stelian Andreianu zâmbi.

— Ei bine, prietenii noştri bulgari de la societatea Arsenal Corp, din Gopat, au pus la punct o rachetă RPG 7 termobarică! GTB-7G, mai perfecționată decât cea a ruşilor deoarece încărcătura propulsivă este cu combustie lentă iar tirul se execută fără a degaja jet de praf în spatele tubului, ceea ce permite să se tragă dintr-un loc mascat. În plus, nu costă decât 1850 de euro...

— Marfă bună, recunoscu Malko.

— Or, cel care a pus la punct această tehnologie este un diletant. Se numeşte Georges Markov şi este preocupat mai mult de vița de vie. Un tip fermecător.

Malko tresări. Piciorul descălțat al Ceraselei Andreianu tocmai se aşezase pe marginea scaunului şi degetul ei mare,

abil, începu să se frece între picioarele lui. Privirea palidă a tinerei române rămase la fel de limpede şi nu părea interesată de discuție.

Stelian Andreianu bău o gură de vodcă şi concluzionă:

— Sunteți aici fiindcă am obținut o informație *foarte* importantă: firma bulgărească Arsenal Corp se pregăteşte să vândă un lot de două sute de rachete termobarice GTB-7G unei unități a armatei ruse, Grupul Operațional din Transnistria, cu baza la Tiraspol, în Moldova.

— Mai sunt încă trupe ruseşti în Moldova? se miră Malko.

— Da, înainte era Armata a XIV-a, iar acum mai sunt 1500 de oameni conduşi de generalul de brigadă Alexandr Vladimirovici Ruşkov. Care se subordonează direct Moscovei.

Moldova, prinsă între România şi Ucraina, fusese împărțită întotdeauna între cei doi mari vecini şi Transnistria, regiune lipită de Ucraina, rusofonă şi rusofilă. Totuşi, Malko nu vedea legătura între prezența lui şi vânzarea de rachete termobarice de către bulgari ruşilor… Cât despre Cerasela Andrelanu, se întinsese pe scaunul el, pentru a putea ajunge mai bine cu piciorul la Malko… Servitoarea blondă care apăru cu şerbetul nu avu cum să nu îşi dea seama: stăpâna era aproape întinsă pe scaun!

— Totuşi, nu sunt aici pentru a-l împiedica pe bulgari să vândă arme ruşilor! remarcă Malko.

Stelian Andreianu izbucni în râs.

— Bineînțeles că nu! Dar generalul Ruşkov este o secătură, un specialist în traficul de arme. Acum câteva luni, a vândut rachete de calibru 122 Hezbollahului libanez, livrate în Cipru. În cazul celor două sute de rachete termobarice, a furnizat bulgarilor un fals *end-user*. Nu gruparea lui le va utiliza, ci oameni care l-au fost prezentați de către mafioții ruşi. Irakieni care au sosit la Chişinău pentru a prelua livrarea.

Malko începea să înțeleagă.

— Unde sunt rachetele?

— Au fost livrate la Tiraspol, acum cincisprezece zile, de către bulgari.

— Ei ştiu?

— Se pare că nu. Unul dintre ei m-a anunțat.

— Trebuie deci să interceptez acest material? avansă

Malko.

— Asta! Este uşor, răspunse românul. Trebuie să fie încărcate în portul Constanța pe un cargou cipriot al cărui nume îl ştiu. Românii vor coopera. Prietenii noştri de la Langley[6] vor să afle *cine* le cumpără. Şi îndeosebi, cum sunt plătite.

— Adică?

— Se pare că ruşii cer să fie plătiți în bani lichizi. Şi asta interesează mai mult pe amicii noştri de la Langley.

— De ce?

Stelian Andreianu râgâi discret şi adăugă:

— Avem întâlnire mâine cu Lance Porterfield, şeful biroului Agenției de la Bucureşti, pentru a lua masa. Vă va explica ideea lui.

— Ideea lui?

— Da, cred că vrea să vă bage pe lângă cumpărători drept unul dintre ruşii care vând armele. Evident, nu va fi simplu. Chiar dacă rusa dumneavoastră este perfectă. Acolo, ruşii sunt ca la ei acasă.

Degetul mare de la piciorul Ceraselei Andreianu devenea tot mai agresiv, deplasându-se rapid pe piciorul lui Malko, pe sub fața de masă. Acesta era din ce în ce mai intrigat. Chiar dacă această nouă rachetă termobarică era devastatoare, nu era treaba unui şef de misiune de anvergura sa să regleze acest gen de afacere, care nu risca să modifice balanța strategică în Irak. Era deci altceva…

— Am impresia că nu vi s-a spus totul, concluzionă el.

— Posibil, recunoscu negustorul de arme. Vom vedea mâine. Haide, am mâncat destul! Înainte de culcare o să vă arăt galeria mea de tablouri. Le pictez chiar eu.

Era deja în picioare. Cerasela nu avu timp să îşi retragă piciorul şi să se încalțe la loc. Deja, soțul ei o trăgea după el ținând-o de talie.

Malko îi urmă. Omițând să îi spună gazdei sale că văzuse *deja* faimoasele tablouri. Le descoperise în compania primei lui soții, Ruxandra.

---

[6] Sediul Central CIA din SUA, statul Virginia (n. tr.).

Urmară un culoar lung cu pereți din piatră care ducea la o uşă din lemn închis la culoare, decorat cu ținte aurite şi cu o încuietoare enormă. Stelian Andreianu o deschise şi intră, împingând-o înainte pe Cerasela.

*

* *

La început, Malko nu distinse decât câteva puncte luminoase sclipind în întunericul total. Candelabre aprinse într-o încăpere imensă cu pereți complet negri. Decorul nu se schimbase de la ultima lui vizită, de-acum zece ani...

Bețişoare de tămâie, presărate peste tot, difuzau un miros dulceag, amețitor. Ochii i se obişnuiau cu întunericul şi Malko recunoscu patul mare cu baldachin, câteva mobile din lemn închis la culoare care se confundau cu pereții şi, într-un colț, aparate nichelate ce aminteau de o sală de forță.

— Luminează tabloul! Ordonă românul soției sale.

Cerasela Andreianu răsuci un comutator şi spoturi luminară imediat un imens triptic ce ocupa tot peretele, în fața căruia se găseau toți trei, Cerasela încadrată de cei doi bărbați. Ea se mişcă uşor şi Malko o simți lipindu-se fugitiv de el. Stelian Andreianu părea fascinat de acest tablou, pe care îl ştia, probabil, pe dinafară. Cerasela întoarse capul spre Malko. În semiîntuneric, ochii spălăciți semănau cu opalul. Simți că îl ia de mână şi îl ghidează spre crăpătura fustei lungi de piele.

Degetele lui atinseră marginea de nailon a unui ciorap, apoi pielea caldă a coapsei, mai sus. Malko se opri, deranjat. Stelian Andreianu tocmai se întorcea spre el.

— Vă place? întrebă el.

Era un Jerome Bosch pornografic! O imensă frescă, în care femei, unele mai frumoase decât altele, se supuneau tuturor felurilor de suplicii cu puternică conotație sexuală.

În centru, una dintre ele era ținută de patru bărbați care o înfigeau într-un par în formă de sex monstruos. Rictusul ei putea la fel de bine să evoce plăcerea şi durerea în acelaşi timp. În stânga ei, o tânără se lăsa sodomizată de un berbec, legată de o maşinărie medievală. În stânga, o ființă jumătate bărbat, jumătate dragon îşi înfigea membrul supradimensionat într-o femeie cu privirea congestionată.

— Aveți mult talent, recunoscu Malko.

Chiar şi în semiîntuneric, Stelian Andreianu nu putea să nu vadă că avea mâna între picioarele soției lui.

Totuşi, se mulțumi să zică:

— Priviți-o bine! Eu îi descopăr mereu aspecte noi.

Îşi reluă contemplarea şi Cerasela profită pentru a îi trage mâna lui Malko mai sus, aducându-i degetele în contact cu sexul fierbinte şi umed. Observă că ea gâfâia uşor. Din cauza degetelor lui sau a tabloului?

Malko îl parcurse cu privirea. În fundal, câțiva traşi în țeapă aminteau de legenda lui Vlad Țepeş. Pierdut în contemplarea tripticului, Malko simțea cum Cerasela se îndepărtează de el. Se aşeză în fața soțului ei, înlemnit în continuare în fața operei lui şi îngenunche într-o postură care nu lăsa nici o îndoială asupra ceea ce urma să facă. Malko rămase nemişcat şi, curând, văzu în penumbră capul femeii mişcându-se în ritmul unei felații lente. Jenat, făcu un pas spre uşă, dar vocea lui Stelian Andreianu sparse liniştea. Cu un sunet straniu, ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

— Nu plecați, voi avea nevoie de dumneavoastră pentru a satisface această cățea.

Malko se opri în loc, nu se putea abține să nu privească ceea ce se întâmpla la doi metri de el. Fără a-şi întrerupe actul de vestală, Cerasela Andreianu îşi scoase puloverul mov, apoi sutienul. De îndată, soțul ei îi apucă sfârcurile între degete şi începu să i le frece încet, reproducând una dintre scenele tripticului. Cerasela îşi duse mâna stângă între fese şi îşi înteți ritmul, balansându-se tot mai repede înainte şi înapoi, ca un rabin în timpul rugăciunii. Dintr-o dată, se auzi un țipăt răguşit şi Malko înțelese că românul ejaculase.

Clătinându-se, negustorul de arme se propti de o mobilă neagră, pentru a nu cădea. Cerasela se ridicase deja de jos. Fără un cuvânt, se apropie de Malko, îl luă de mână şi îl duse în „sala de gimnastică”. Se opri în fața unui aparat ciudat, un şevalet în formă de X, format din două tuburi de metal cromat şi înzestrat cu două brățări din piele.

Cerasela se aşeză în fața aparatului, îşi desfăcu picioarele şi îl privi fix pe Malko.

— Leagă-mă şi violează-mă, îi ceru ea, deschizându-şi

ostentativ gura.

Exact aceleaşi cuvinte spuse de Ruxandra Andreianu acum zece ani. Nu e posibil ca două femei să aibă exact aceleaşi gusturi sexuale! Ca pentru a-i răspunde la întrebarea nerostită de Malko, Stelian Andreianu îi şopti:

— Fă ce-ți cere! Eu sunt obosit. O să vă privesc, e foarte excitant.

Malko realiză că toată această scenă ciudată îi provocase o erecție spontană. Cerasela insistă:

— Vreau să-ți simt sexul până în fundul gâtului...

— Fă ce-ți spune, repetă soțul ei.

Românul înconjură şevaletul şi o imobiliză pe tânăra femeie, legând-o cu brățările din piele. Malko, ca şi cum s-ar fi dedublat, se dezbrăcă şi înaintă un pas. Cerasela aştepta, cu capul întors spre el, cu privirea încețoşată. Gura ei l-a înghițit cu lăcomie, ca o caracatiță. Începu să-l aspire cu mişcări scurte şi rapide. Evident, felația era a doua sa natură. Brusc, încetini, scoase un geamăt şi aproape că-l muşcă. Soțul ei îi înfipse lent în vintre un enorm olisbos[7] din abanos. Felația ei deveni frenetică. Şevaletul din metal tremura. Malko îşi simțea tot corpul vibrând de excitare, în timp ce soțul ei o viola cu acel falus negru.

Dintr-o dată, bărbatul înlocui olisbosul de care se folosise cu un altul, monstruos. Cerasela urlă, corpul i se scutură cuprins parcă de frisoane, iar sexul oral deveni sălbatic. Malko avu impresia că limba femeii îi ajunse până în măduva spinării. Tot mai frenetic, din ce în ce mai violent. Malko o auzi țipând în timp ce ejacula...

Era halucinant. Un joc imoral, dar atât de excitant...

Stelian Andreianu îşi reveni imediat, o eliberă pe femeia lui de falusul enorm şi îi adresă un zâmbet îngăduitor lui Malko.

— Vino! spuse ei. Îi place să rămână singură după.

Înviorat, Malko nu scoase un cuvânt şi îl urmă până în salon. Negustorul de arme se aruncă pe canapeaua din piele neagră. Luă sticla de şampanie şi sorbi din ea cu lăcomie.

Malko nu mai ştia ce trebuia să creadă despre această seară ciudată.

---

[7] Cuvânt grecesc care desemnează un falus artificial (n. tr.).

Ca şi cum vorbea pentru sine, Stelian Andreianu zise absent:

— Când am cunoscut-o pe Cerasela, era o gâsculiță. Nu se pricepea deloc la sex, nu avea nici o plăcere. Prima dată când am adus-o aici, mi-a zis că eram un monstru, un nebun, urmaş al lui Vlad Țepeş. L-am explicat că dacă voia să rămână cu mine, trebuia să mă satisfacă... Sunt prea bătrân pentru a-mi schimba gusturile sexuale... Şi, pentru că îi era foame, s-a supus. Iar acum, experimentează tot felul de plăceri erotice. Era fermecată de venirea dumneavoastră. Îi mai aduce puțină varietate...

Termină sticla de şampanie şi, pe un ton mult mai serios, zise zâmbind:

— Am avut dreptate să ne destindem în seara aceasta. Fiindcă la Chişinău, ar fi prea periculos.

Capitolul IV.

Aşezată lângă „Frankenstein”, Cerasela Andreianu, cu o căciulă de zibelină asortată la palton, machiată lejer, foarte şic, părea complet detaşată de cea care fusese cu o seară înainte. O soție cuminte, ce profita de o întâlnire a soțului ei în Bucureşti pentru a face puțin shopping. Comerciantul de arme luase micul dejun cu Malko şi părea în dispoziție excelentă.

— O să ne întâlnim cu un vechi prieten. Marin Sorescu, explică el în timp ce rulau pe interminabilul bulevard Kiseleff.

Ceața se mai ridicase, dar atmosfera era la fel de sinistră. România nu se trezise încă după comunism. Maşina opri la un semafor, înconjurat de o haită de câini vagabonzi şi înfometați…

— Uneori, noaptea, atacă, zise românul, sunt cu miile în Bucureşti. Nimeni nu a putut scăpa de ei.

— Îl cunosc pe prietenul dumneavoastră, zise Malko. M-a ajutat data trecută.

Marin Sorescu era un fost securist. În urmă cu zece ani trecuse la americani.

— Pe el l-am trimis la Chişinău să-i verifice pe cei care cumpără armele, continuă Stelian Andreianu. S-au cazat la hotel *Cosmos*. Apropo, l-ați întâlnit pe şeful biroului din Bucureşti, Lance Porterfield?

— Nu.

Erau ceva mai multe maşini în centru. Gelu opri Mercedesul 560 în fața hotelului *Intercontinental*, lângă Teatrul Național şi intrară în hotel. Cerasela nici măcar nu se întoarse pentru a-l saluta pe Malko… Ingratitudine deranjantă. Doi bărbați stăteau în colțul barului. Malko îl recunoscu pe Marin Sorescu, fostul om forte din Securitate. Aproape că nu se schimbase în zece ani, cu aceeaşi mustață stufoasă, nasul impozant, părul poate ceva mai alb. La fel de prost îmbrăcat. Celălalt, mai mic de înălțime, cu cărare într-o parte, cravată în dungi, se precipită spre Malko, cu mâna

întinsă.

— *Welcome*! Eu sunt Lance Porterfield şi am auzit multe despre dumneavoastră. Mă simt flatat să vă cunosc.

Un şef de sucursală clasic, adecvat postului său, dar cu siguranță fricos ca un iepure.

Marin Sorescu îi strânse mâna lui Malko zâmbind.

— Bucuros să vă revăd, zise el.

Luară loc şi comandară cafele. După o pauză scurtă, Lance Porterfield începu:

Grație domnului Andreianu, am aflat despre această vânzare de arme a Grupului Operațional al generalului Ruşkov şi de redirecționarea materialelor către nişte cumpărători din Orientul Mijlociu, care se află în acest moment la Chişinău.

— L-ați identificat? întrebă Malko.

Marin Sorescu scoase nişte hârtii din servieta lui veche din piele roasă.

— Lată fotocopiile paşapoartelor, anunță el. Recepționista de la *Cosmos* s-a arătat cooperantă.

Fosta lui poziție în Securitate era de folos încă... Malko privi cele două paşapoarte. Unul era libanez, cu numele de Najib El-Khury, celălalt iordanian, cu numele de Osman Taybeh. Existau probabil mii de El-Khury în Liban şi tot atâția Taybeh.

Malko i le dădu lui Porterfield.

— Sunt autentice?

— Sunt în curs de verificare, dar posibil să fie falsuri.

— Cine este beneficiarul mărfii, după părerea dumneavoastră?

— Irakul, evident.

Li se aduseră cafelele şi tăcură câteva clipe.

— Explicați-mi ce vreți, ceru Malko, puțin deranjat că fusese mobilizat pentru ceva ce părea a fi doar un trafic oarecare de arme.

Stelian Andreianu răspunse în locul americanului.

— Aşa cum v-am spus aseară, generalul Ruşkov a comandat bulgarilor două sute de rachete termobarice GTG-G7. Au fost livrate acum cincisprezece zile. Marfa a plecat din portul Varna şi a fost descărcată la Odessa, fiind preluată de

Grupul Operațional al generalului Ruşkov. De acolo, rachetele au fost duse la Tiraspol, în baza militară. Generalul le-a oferit bulgarilor un *end-user* perfect legal şi i-a plătit prin virament bancar. În această privință, situația este perfect clară, iar bulgarii nu mai au nici o problemă.

— Şi de ce v-ați gândit la o intrigă? Întrebă Malko.

Românul zâmbi.

— Generalul Ruşkov nu trăieşte decât din aşa ceva! Grupul lui este foarte departe de Moscova şi se autofinanțează. A livrat deja muniție către Coasta de Fildeş, pornind din Odessa, cu avioane ucrainene. Dar, de obicei, ei vând din propria dotare... în plus, în Rusia, armele termobarice sunt rezervate anumitor unități speciale. Am discutat asta cu domnul Porterfield, care a deblocat fonduri pentru o anchetă preliminară. Amicul nostru Marin s-a dus în Moldova şi i-a reperat la hotelul *Cosmos* pe aceşti doi arabi sosiți la Chişinău cu o cursă de la Beirut. Discutând cu colegi de la poliția de frontieră, am descoperit că cei doi mai fuseseră deja în Moldova pentru a achiziționa sisteme de deschidere automată pentru uşi de garaj.

— Uşi de garaj? se miră Malko.

Lance Porterfield interveni.

— Da, oamenii noştri din Irak au recuperat din dispozitivele explozive improvizate elemente neexplodate de declanşare a focului, care foloseau sisteme de deschidere automată a uşilor de garaj. Am depistat şi fabricantul: o firmă ucraineană cu punct de desfacere în Chişinău. Grație domnului Sorescu, am putut identifica cumpărătorul: Najib El-Khury. Domnul Sorescu a cerut amicilor săi moldoveni să îl anunțe imediat ce acest individ revine în Moldova. Ceea ce ne-a permis să îi localizăm rapid pe cei doi suspecți. Aşa că, în ciuda paşaportului libanez, ştim că ceea ce cumpără este destinat grupărilor armate sunite irakiene.

— Bine lucrat, recunoscu Malko. Apoi?

— Marin Sorescu s-a instalat la Chişinău, la hotel *Cosmos* şi i-a urmărit pe cei doi arabi. A doua zi după sosire, a văzut venind la ei un civil cu alură de militar şi care vorbea rusa. A făcut câteva fotografii şi le-a arătat amicului nostru Stelian care cunoaşte multă lume.

Comerciantul de arme îşi aprinse o ţigară, prima pe acea zi. Suflă fumul şi zise pe un ton glumeţ:

— Era vorba de o veche cunoştinţă: maiorul Evgheni Nikolaev. Umbra generalului Ruşkov, specialist în vânzarea clandestină de arme.

— Cei doi arabi au plecat împreună cu el, cu maşina, la Tiraspol, reluă Marin Sorescu. L-am urmărit până la intrarea într-o bază militară a Grupului Operaţional, acolo unde se află *Kommandatura* generalului Ruşkov. Au rămas acolo mai bine de trei ore şi, seara, la întoarcerea în Chişinău, au adus prostituate la hotel şi au sărbătorit.

Mereu aceeaşi manieră de a celebra o victorie.

— Şi după aceea? întrebă Malko.

— Au mers în portul Constanţa, în România. Am fost după ei şi acolo. S-au întâlnit, într-un hotel mic, cu căpitanul cargoului cipriot *Summerland*, care va pleca în curând spre portul sirian Lattaqia, cu o încărcătură de maşini şi containere.

— Adaug, completă şeful biroului CIA, că acest cargou este cunoscut ca fiind utilizat în diverse traficuri.

— Deci, concluzionă Malko, aceşti doi arabi au venit să cumpere rachete termobarice de la ruşi şi le vor expedia cu vaporul în Siria, de unde vor ajunge în Irak?

— Exact, confirmă americanul.

— Presupun, remarcă Malko, că nu trebuie să fie foarte dificil de interceptat această încărcătură, la frontiera moldovo-română. Nu sunt prea multe trasee, dacă îmi amintesc bine. Cum vor să treacă graniţa cu încărcătura?

Marin Sorescu zâmbi pe sub mustaţă.

— Ca toată lumea: mituind vameşii care sunt plătiţi mizerabil. Nici o problemă.

— Puteţi să reţineţi acest cargou ceva mai târziu, sugeră Malko.

— Exact, recunoscu şeful biroului CIA. Dar nu asta căutăm, altfel nu vă mai puneam pe drumuri.

— Ce doriţi exact? întrebă Malko, intrigat.

— Cei doi, explică americanul, au depus în seiful hotelului o valiză. Avem motive să credem că este plină cu bani. Căci ruşii vor să fie plătiţi cash.

Marin Sorescu completă:

— Ruşii nu agreează cecurile, nici viramentele bancare.

Malko nu înțelegea unde voiau să ajungă. Stelian Andreianu puse punctul pe i:

— Domnul Porterfield vrea să intre în posesia acestor bani. După prețul de cumpărare al rachetelor termobarice, trebuie să fie 600 000 de dolari, căci ruşii se dau şi peste cap pentru a încheia tranzacția.

— De ce vă interesează atât de mult aceşti bani? se miră Malko.

O asemenea sumă putea acoperi un sfert de oră de război în Irak…

— Langley nu mi-a precizat, dar cred că Agenția vrea să stabilească proveniența lor, răspunse şeful biroului.

Bineînțeles, este extrem de delicat. De aceea am făcut apel la dumneavoastră.

— Vreți să jefuiți hotelul?

Lance Porterfield nici nu zâmbi.

— Nu, nu trebuie să atragem atenția poliției moldoveneşti şi ar fi greu să nu recurgem la violență. Nu, ideea este să îi facem pe cei doi arabi să vă dea banii…

— Cum?

— Dându-vă drept vânzător, zise americanul. Vorbiți perfect rusa, nu-i aşa?

*

* *

Malko lăsă să treacă vreo câteva secunde până să îşi revină. De la o banală misiune, ajunsese la o treabă împuțită!

— Vorbesc rusa, desigur, răspunse el, dar aceşti arabi l-au întâlnit pe intermediar, pe maiorul Nikolaev. Va fi greu să mă dau drept el.

Urmă o linişte profundă, ruptă de Stelian Andreianu.

— Cred că am găsit o soluție, anunță el modest. Ştiu cum se derulează astfel de negocieri. Predare-primire.

— Adică?

— Ruşii vor veni cu marfa, probabil într-un camion „neutru”, pentru a putea trece frontiera fără probleme. Arabii vor proceda la o verificare prin sondare, dar ei ştiu că vânzătorii nu îi „amețesc”. Şi ei sunt într-o poziție delicată.

Cumpărătorii nemulțumiți i-ar putea şantaja. Deci, odată verificată marfa, vor da banii celui care îi va însoți. Va fi suficient să le explicați că maiorul Nikolaev a avut o problemă. Nu vor da atenție.

Malko se forță să zâmbească.

— Mai este un detaliu: cum voi intra în posesia mărfii?

Stelian Andreianu zâmbi.

— O să o furăm de la ruşi!

Linişte din nou, întreruptă de Malko.

— Cum?

Comerciantul de arme avea răspunsul pregătit.

— Aceste rachete sunt depozitate la Tiraspol la *Kommandatura* Grupului Operațional, explică el. Nu cred că schimbul se face acolo, ar fi prea bătător la ochi. Armele vor fi duse la Chişinău sau în împrejurimi, într-un vehicul anonim. Trebuie să îl interceptăm *înainte* de a se întâlni cu arabii. În aceste afaceri – eu am făcut-o frecvent – dai un simplu telefon pentru a fixa întâlnirea şi apoi totul se petrece rapid. Cred că ruşii vor da un şofer pentru camion, care va avea contactele necesare pentru a trece frontiera română. Va trebui să îl neutralizăm şi pe el.

Malko se încruntă şi obiectă:

— Trebuie să fie multe autovehicule care ies din această *Kommandatura*. Cum îl identificăm pe cel bun, presupunând că ştim data livrării?

— Este foarte simplu, explică Marin Sorescu. Vehiculele care se află acolo au câte o plăcuță cu armata rusă. Este normal: sunt vehicule militare. Dacă vedem ieşind din incintă un autovehicul civil, acela va fi cel bun.

— Este cam trasă de păr, făcu Malko.

— Nu avem de ales, concluzionă şeful biroului CIA. Ştiu că este riscant, dar nu avem altă variantă.

— Nu veniți singur, completă Stelian Andreianu. Gelu, şoferul meu, vă va însoți, ca şi prietenul nostru Marin. Dacă apar probleme cu moldovenii, acesta din urmă va fi de mare ajutor. Mai are câteva relații pe acolo.

— O.K., făcu Malko, dar cum punem mâna pe camion? Presupun că ruşii vor fi înarmați. Pot fi numeroşi.

— Bineînțeles că nu, răspunse Stelian Andreianu. Maiorul

Nikolaev şi un şofer. Este o operațiune ilegală.

— Se vor apăra…

— Am un plan pentru a-i lua prin surprindere, îl asigură românul.

— Perfect, admise Malko, cu impresia că a picat într-o cursă. Totul este foarte frumos, dar nu ştim când se va face livrarea.

Comerciantul de arme arboră imediat un zâmbet răutăcios.

— Nu chiar… Cei doi arabi au rezervare la cursa spre Beirut de poimâine şi cred că îşi vor lua o marjă de siguranță. Înțelegeți de ce am solicitat să veniți de urgență? Aş dori să porniți spre Chişinău chiar azi, până-n prânz.

*

* *

Restaurantul hotelului *Național* din Chişinău era la fel de rece ca şi fațada ultramodernă cu cincisprezece etaje. Malko, care se cazase la Seabaco, împreună cu „Frankenstein” şi Marin Sorescu, epuizat de drum, îi aruncă o privire dezgustată.

Au mers cinci ore, cinci ore de zdruncinături prin ceață, din deal în deal, pe drumuri sinuoase şi desfundate. Parcă s-ar fi aflat în anii ’50 în Rusia; încă multe căruțe cu cai şi chiar câteva maşini vechi din epoca sovietică. O ploaie fină îi obligase să ruleze încet şi ajunseră la Chişinău la ora cinci seara. Centrul oraşului era oribil, cu nenumărate sensuri unice. Pentru a merge de la Seabaco la Național, le trebuise o jumătate de oră, când nu erau de fapt decât trei sute de metri. De altfel, imediat ce traversaseră Prutul, râul care marca frontiera dintre România şi Moldova, intraseră parcă în altă lume.

Părăsiseră proprietatea comerciantului de arme pe la prânz, după ce făcuseră „plinul”. Portbagajul conținea suficiente arme pentru a ataca Fort Knox. „Eşantioanele” deținute de Stelian Andreianu. Pistoale-mitralieră Skorpio şi MP5, plus o jumătate de duzină de pistolete şi câteva veste antiglonț. Fără a mai vorbi de muniție. Românul era un tip prevăzător… Bineînțeles, Lance Porterfield îşi luase rămas bun cu o voce tremurată, dar nu depăşise marginile Bucureştilor. Funcția sa „oficială” – era sub acoperire

diplomatică – îi interzicea acest gen de aventură…

În timp ce rulau în mijlocul câmpiei cenuşii care se prelungea până la Marea Neagră, pe şoseaua E 581, care în ciuda denumirii internaționale, nu era decât un drum modest cu două benzi, al cărei asfalt se desprindea ca pielea de pe un om ars, Malko se gândea la ce îl aştepta la Chişinău. Ruşii nu erau genul să se lase jefuiți fără a opune rezistență. Stelian Andreianu îi pusese la dispoziție, pe lângă „Frankenstein” şi Mercedesul 560. Gelu nu deschisese gura, iar Marin Sorescu părea perfect relaxat.

— De ce rulează atât de încet? întrebă Malko, mirat că puternica maşină nu depăşea 80 la oră.

Un kilometru mai departe, Marin Sorescu arătă cu degetul o maşină cu antene şi girofar, în spatele unui tufiş.

— Poliția! Au radare. Inutil să pierdem timpul. Este singura lor sursă de venit, ar trebui să negociezi şi cu ce avem noi în portbagaj…

Tocmai traversau o localitate tristă şi urâtă cu rânduri de case dărăpănate. Când te gândeşti că România urma să intre în Europa! Aici se trăia ca în secolul XIX încă. După alte sate intrară pe un pod ce traversa un râu mic: Prutul. Postul de frontieră era la un kilometru. Puține autovehicule, funcționari obtuzi, fermi, avizi. „Frankenstein” începu să împartă bani şi trecură fără probleme, angajându-se pe o şosea care urca un deal. Nu se vedeau decât tractoare. O oră de drum până în capitala complet distrusă în 1945. În afară de statuia lui Ştefan cel Mare, nu mai rămăsese mare lucru din fostul oraş, ocupat de mulți evrei, decimați de naziști în cel de-al doilea război mondial. Supraviețuitorii veneau frecvent din cele patru colțuri ale lumii, căutând urme ale tinereții lor…

La intrarea în Chişinău, au fost nevoiți să ruleze încet în urma unui autobuz prăfuit şi verzui, plin cu țărani. O ploaie fină începuse să cadă, accentuând şi mai mult latura sinistră a acestei minuscule capitale, prinsă între două lumi. Chiar dacă Ucraina se delimitase de Rusia, erau tot slavi, care îi urau pe români.

La hotel *Seabaco*, „Frankenstein” urcă valiza cu materialele aduse.

La puțin timp după sosirea lor. Marin Sorescu ciocăni la

uşa lui Malko.

— Mergem la *Național*. Se duc să ia masa acolo. De la bar, vom putea să îi observăm. Merită să îi cunoaşteți din vedere.

— De unde ştiți? întrebă Malko, mirat.

— Am angajat pe cineva pentru filaj, Călin, un fost coleg din Securitate. Pentru 50 de dolari pe zi, îi supraveghează. Aici nu găseşti uşor de lucru.

*

* *

Aleseseră colțul cel mai întunecat al barului de la Național, Malko stând mai retras. Avantaj: vedere directă spre intrarea în restaurant. Oamenii care veneau să ia masa defilau prin fața lor. Erau acolo de douăzeci de minute când Marin Sorescu duse telefonul la ureche şi anunță:

— Sosesc.

Călin lucra bine.

Malko nu scăpă din ochi uşa de la intrare. După puțin timp, văzu sosind doi tipi cu alură orientală, înfăşurați în canadiene. Păr lung, mustață, treizeci de ani, nimic particular. Unul dintre ei avea chelie. Trecură prin fața lor fără să îi remarce şi intrară în restaurant.

— Îi puteți recunoaşte? se asigură Marin Sorescu.

— Nici o problemă! îl linişti Malko.

— Atunci, plecăm. Nu trebuie să ne repereze. Trebuie să ne organizăm pentru mâine. Dar mai întâi vom mânca ceva.

*

* *

În restaurantul de la *Seabaco* te-ai fi crezut într-un „deli” new-yorkez. Se vorbea idiş la toate mesele! Bărbați în vârstă, uneori cu copii după ei, scăpați din camerele de gazare. În laşi, ceva mai la nord, naziştii decimaseră populației.

— Iată cum vom proceda, anunță Marin Sorescu. Livrarea se va efectua cu siguranță mâine, fiindcă arabii pleacă poimâine. Va fi probabil dimineață, căci după aceea trebuie să ajungă la Constanța, un drum de 400 de km… Deci, vom pleca spre Tiraspol la şapte dimineața. Cu două maşini. Dumneavoastră în Mercedes, cu mine. Călin va fi cu Gelu în maşina lui. O Dacia căreia i-a schimbat numerele de înmatriculare. Vom aştepta la ieşirea din *Kommandatura* la

Tiraspol. Când camionul cu numere moldoveneşti va ieşi, îl vom urmări. Cred că va merge direct, trecând prin Tighina şi Bulboaca. După această aşezare este un drum drept care traversează o zonă agricolă. În acest sezon nu este nimeni pe câmp. Acolo vom acționa…

— Cum? se nelinişti Malko.

— Călin şi Gelu vor depăşi camionul şi îl vor face să oprească. Noi vom fi în urmă să îl împiedicăm să dea în spate. Ei îi vor forța pe şofer şi pe maiorul Nikolaev să coboare şi îi vor băga în portbagajul Mercedesului. Apoi, eu voi urca la volanul camionului iar dumneavoastră mă veți urma cu Mercedesul. Vom lăsa camionul în apropiere de hotel *Seabaco*, în vestul oraşului, iar eu voi rămâne să îl păzesc. Dumneavoastră mergeți la hotel şi îi căutați pe arabi.

— Există riscul să reacționeze! zise Malko.

Românul zâmbi.

— Nu. Călin are un RPG 7. Îi va calma. Apoi, dumneavoastră vă jucați rolul, dar trebuie ca totul să se desfăşoare bine. Ei nu au nici un motiv să se îndoiască.

— Nu cunoaşteți ce au convenit cu maiorul Nikolaev, obiectă Malko.

Ex-agentul Securității nu se nelinişti.

— Nu contează, veți explica faptul că maiorul Nikolaev a avut o problemă, că trebuie doar să primiți banii în schimbul camionului.

— Şi dacă telefonează maiorului Nikolaev?

— Este un risc, recunoscu românul, dar minim. Vor vrea să plece cât mai repede spre Constanța. Tot ce vor sunt rachetele. Dacă îi duceți direct la camion, nu vor mai sta la discuții.

Malko rămase tăcut. Această operațiune aşa rapid pusă la cale nu îi sugera nimic bun.

— Şi apoi?

— Nu va mai fi problema dumneavoastră. Vom avea banii. Imediat ce veți intra în posesia lor, îl anunțăm pe domnul Porterfield iar el va anunța vama română, pentru a-i intercepta la frontieră.

— Nu ar fi mai bine să îi lăsați să ajungă până la portul Constanța? sugeră Malko. Aşa l-ați putea aresta şi pe

căpitanul vasului *Summerland*.

— Domnul Porterfield va decide, concluzionă Marin Sorescu.

— Iar ruşii?

— Gelu îi va elibera pe câmp…

Românul părea fermecat. Recomandă caviar, care era departe de cel de la Stelian Andreianu. Malko era mai puțin entuziast: avea de-a face cu oameni periculoşi şi în alertă permanentă. Deoarece nu stabiliseră un cod comun cu vânzătorul mărfii. Puțin câte puțin sala se golea: dimineață devreme, evreii new-yorkezi plecau în căutarea amintirilor.

Malko se duse în cameră, regretând că Cerasela nu lua parte la această expediție. Ar fi avut nevoie să se destindă înainte de episodul de a doua zi. Să se dea drept ofițer rus nu punea probleme tehnice, dar erau atâtea necunoscute…

Înainte de a se culca, privi spre strada Ciubotaru, bătută de ploaie, pustie, iar moralul îi scăzu enorm.

*

* *

De patruzeci şi cinci de minute, stăteau ascunşi la cincizeci de metri de intrarea în *Kommandatura* rusească, la intrarea de est din Tiraspol. Un cartier nereabilitat încă, cu bare de beton gri, câteva case vechi din lemn, terenuri necultivate. Circulație puțină. Câteva vehicule militare intrau şi ieşeau sub privirile indiferente ale celor două santinele. Toate purtau plăcuțe ale Armatei Roşii.

Malko căscă, neliniştit. Timpul era ceva mai frumos, dar cerul era încă acoperit. Privi la Dacia verde a lui Călin, parcată cu capota ridicată, aproape în fața ieşirii din *Kommandatura*. Erau mai multe Dacii decât Mercedesuri pe străzile din Tiraspol. Lângă el. Marin Sorescu aprinse o țigară.

Era abia opt dimineața.

Brusc, cu coada ochiului, văzu o santinelă ridicând bariera de la intrarea în *Kommandatura*, lăsând să iasă un vehicul. Pulsul îi crescu. Era un camion gri, un Kamaz. Plăcuța de înmatriculare din față nici nu era moldovenească, ci românească! Când vehiculul trecu prin fața lui, văzu trei bărbați înghesuiți în cabină. Cel din mijloc era vizibil mai în

vârstă decât ceilalți doi: trebuia să fie maiorul Nikolaev. Camionul se îndepărtă înspre Tighina.

Precipitat, Călin închise capota Daciei şi urcă. Marin Sorescu aruncă țigara şi porni; Malko, cu stomacul strâns, remarcă:

— Mi-ați zis că vor fi doi. Sunt trei!

— Ştiu, recunoscu românul. Vom reuşi totuşi. Maşinal, aruncă o privire la pistolul mitralieră Skorpio aşezat pe podea. Malko îşi zise că această operațiune improvizată începea să miroasă foarte urât.

Ca şi cum îi citise gândurile, Marin Sorescu luă din torpedou un pistolet automat Radom 9 mm şi i-l întinse.

— Nu se ştie niciodată. Luați-l.

Malko avea impresia că se află într-un bob lansat cu toată viteza, fără a avea vizibilitate. În mai puțin de o jumătate de oră, trebuia să atace camionul ruşilor. Ce altă surpriză neplăcută urmau să descopere?

Capitolul V.

Tocmai depăşeau Tighina, locație celebră pentru cupola aurită a bisericii ortodoxe şi mergeau de acum spre Bulboaca. Circulația era mai densă, multe camioane transportând produse fabricate în uzinele aflate la nord de Bulboaca. Malko nu scăpa din ochi placa de înmatriculare a camionului conținând rachetele termobarice. Dacia verde era mult în fața lor şi nu se vedea.

Un tractor, cu remorca încărcată cu porumb, îi forță să încetinească puțin, iar Marin Sorescu tocmai se pregătea să facă o depăşire când telefonul mobil sună. Românul răspunse şi se întoarse spre Malko.

— Ei merg dincolo de Bulboaca. Este un drum drept, lung şi nici o localitate. Doar câmpuri şi păduri.

Malko simți adrenalina cum începe să îi curgă în vene. Să opreşti un camion cu militari ruşi, cu siguranță înarmați, într-o țară străină, era ceva serios…

După Tighina, mai erau 36 de km până la Bulboaca. Douăzeci de minute. Marin Sorescu se concentra pe condus. Între tractoare, căruțe trase de cai, bătrânele Dacia care se târau dificil şi camioanele cu pneuri lustruite, era riscant excesul de viteză. Întâlniră o maşină albastră cu inscripția POLIȚIA pe laturi şi doi polițişti în uniformă în ea.

— Este multă poliție pe drum?

— Nu, zise laconic românul, dar nu trebuie să întârziem.

— Iar ocupanții camionului, ce facem cu ei? întrebă Malko. Ați stabilit să îi puneți în portbagajul acestei maşini. Nu vor încăpea toți trei…

— Este adevărat, recunoscu românul, trăgând violent de volan pentru a evita un tractor care mergea cu zece kilometri la oră. Este o problemă. Nu îi putem lăsa liberi. Va trebui probabil să modificăm planul.

— Adică?

Malko nu era în largul lui: Marin Sorescu era cam prea evaziv. Acesta întoarse capul spre el.

— Vom vedea cum se va derula... Dar vom fi obligați să găsim o altă soluție.

Malko simți cum i se zbârleşte părul.

— Doar nu o să îi...

Marin Sorescu oftă profund.

— Ascultați, mai întâi o să-i dăm jos din camion. Cred că nu vor opune rezistență. Apoi, îi vom duce ceva mai departe, sunt destule păduri în zonă. Îi putem abandona acolo.

— Vor alerta imediat *Kommandatura*! obiectă Malko. Care îi va anunța pe arabi.

Un nou oftat.

— Ei da... Deci, trebuie să îi împiedicăm să o facă; sunteți de acord, nu?

Malko simți o încordare bruscă în ceafă. Clac, cursa se închidea. Fără să îşi dea seama, tocmai lua parte la eliminarea fizică a celor trei ruşi.

— Nu se poate, replică el. Nu poți să omori trei oameni cu sânge rece!

Românul aşteptă câteva clipe înainte de a răspunde.

— Ascultați, făcu el, dumneavoastră o să plecați, eu rămân la Bucureşti. Aceşti tipi vor dori să se răzbune. Sunt feroci. Nu am chef să fiu masacrat împreună cu toată familia. O.K., vă fac o propunere: fiindcă putem băga doi în portbagaj, îl eliminăm pe maior. Ceilalți doi nu vor face nimic.

— Este abominabil! făcu Malko, nervos.

— La dracu'! Atunci, renunțăm şi ne întoarcem.

Încetini: primele case din Bulboaca apăreau în fața lor.

Malko rămase tăcut, întrebându-se dacă ex-agentul Securității nu avea planuri cu încărcătura pe care urmau să o intercepteze pentru a o revinde cu ajutorul lui Stelian Andreianu. Ceea ce explica ferocitatea lui preventivă. Traversară Bulboaca aproape fără să îşi dea seama, ajungând într-un peisaj bucolic de câmpuri şi păduri, în mijlocul cărora şoseaua urca uşor.

Ajunseră brusc în spatele Daciei verzi care se lăsase depăşită de camionul rusesc.

Încă un kilometru şi micuța maşină acceleră pentru a depăşi din nou camionul. Malko simți adrenalina în vene. În câteva minute, atacul se va declanşa şi nu mai puteau da

înapoi. Dacia încerca cu greu să depăşească. Marin Sorescu ridică piciorul, nu mai avea decât câțiva metri până la camionul Kamaz. Apoi, Dacia reveni în fața camionului, dispărând din ochii lor.

Gândurile se amestecau în mintea lui Malko. Ştia că CIA nu îi va ierta scrupulele. După 11 septembrie, cruzimea era din nou la modă.

Şi brusc, stopurile camionului se aprinseră. Malko se întoarse: în urma lor, şoseaua era goală. Kamazul se oprise scrâşnind. Marin Sorescu făcu la fel. Luă Skorpio şi deschise portiera.

— Urcați-vă la volan şi mergeți în fața camionului, zise el, înainte de a coborî.

*

* *

Maiorul Nikolaev, aşezat între şofer şi soldatul în civil, nu dăduse nici o atenție Daciei verzi care tocmai îi depăşise. Absorbit de gânduri, decisese să ceară cumpărătorilor, în ultimul moment, douăzeci de mii de dolari în plus. Comisionul lui. Căci banii arabilor urmau să ajungă la superiorul său, generalul Ruşkov, organizatorul operațiunii. El nu se va alege decât cu firimiturile... Ceea ce era supărător.

Mica Dacia verde rula acum în fața lor. Se gândi că nu merita efortul să o depăşească pentru a merge apoi cu şaizeci la oră. Brusc, Boris, şoferul, scoase o exclamație apăsând frâna. Proiectat în parbriz, maiorul Nikolaev văzu maşina de-a curmezişul drumului, chiar în fața barelor de protecție ale camionului Kamaz... Pentru câteva secunde, crezu că o va strivi. Până ce un tip înalt ieşi din maşină, cu un lansator de rachete RPG 7 pe umăr!

Bine înfipt pe picioare, îndreptă aruncătorul spre cabina camionului Kamaz.

— Ieşiți!

— *Bolchemoi*[8]*!*

Cuprins de furie şi stupefacție în acelaşi timp, maiorul Nikolaev avu nevoie de câteva secunde să reacționeze. La

[8] Dumnezeule!

această distanță, racheta putea să îi pulverizeze pe toți trei. Primul gând se îndreptă spre cumpărători. „Nemernicii de arabi. S-au decis să îşi păstreze dolarii!”

Mai întâi, trebuia să îşi salveze pielea. Le zise celor doi soldați, Boris şi Piotr:

— Coborâți!

Soldatul din dreapta lui deschise portiera şi sări din maşină, aproape în acelaşi timp cu şoferul. Acesta, panicat, nu avu decât un singur gând: să scape de amenințarea lansatorului de rachete! Abia ateriză pe bitumul şoselei că traversă alergând, înspre câmp. Nu parcurse trei metri că se auzi o rafală de armă uşoară, iar maiorul Nikolaev îl văzu cum mai face câțiva paşi şi se prăbuşeşte în şanț.

Piotr rămăsese înlemnit pe marginea şoselei, cu brațele ridicate. Terifiat.

Evgheni Nikolaev înțelese atunci că arabii nu numai că voiau să îi jefuiască, ci să şi îi elimine. Luă din geantă automatul de serviciu Makarov şi îl încărcă. Bărbatul care trăsese în şofer era invizibil, probabil aproape de spatele camionului, ascuns.

În fața cabinei, uriaşul îndrepta lansatorul de rachete RPG 7 spre camion. Maiorul Nikolaev nu avea prea mult timp. Cel care îl doborâse pe Boris avea să facă la fel şi cu el. Se strecură spre portiera din dreapta rămasă deschisă, ca şi cum s-ar fi alăturat lui Piotr, rămas nemişcat, cu mâinile ridicate. Dar, în loc să coboare pe şosea, îşi luă avânt şi sări direct în şanț. Cu coada ochiului, observă un bărbat în spatele camionului, înarmat cu un pistol mitralieră. Trase o rafală cu o fracțiune de secundă întârziere. Gloanțele trecură pe deasupra maiorului Nikolaev, în timp ce acesta ajunsese deja în şanț. Aplecat, rusul trase, la nimereală, trei focuri înspre bărbatul cu pistolul mitralieră, apoi sări din şanț, îndreptându-se spre colțul păduricii, cam la cincizeci de metri.

Nu avea decât un singur gând: să ajungă la primii copaci şi să se adăpostească, să scape.

*

* *

— La dracu’!

Luat prin surprindere. Marin Sorescu ratase ținta. Furios, văzu o mână care ținea un pistolet ieşind din şanț şi abia avu timp să se adăpostească în spatele camionului. Se auziră trei împuşcături. Când aruncă o privire, maiorul Nikolaev alerga nebuneşte spre pădure. Românul ridică pistolul Skorpio şi trase o nouă rafală.

Degeaba, un pistol mitralieră nu este foarte precis… Marin Sorescu văzu cum ofițerul rus dispare în spatele perdelei de mesteceni. Nici vorbă să îl urmărească. Trebuia mai întâi să normalizeze situația înainte de a apărea alte maşini.

Piotr, al doilea soldat, cu mâinile în aer, tremura tot. Bâigui ceva, văzându-l pe Marin Sorescu apropiindu-se de el:

— *Pajolsk! Pajolsk*[9]*!*

Avea o figură de țăran, cu ochi albaştri, în care se citea o expresie bovină. Fără să se preocupe de el, Gelu ocoli camionul, puse aruncătorul de rachete RPG 7 în cabină şi se urcă ia volan.

Motorul mergea în continuare şi nu fu nevoie decât să bage în viteză şi să demareze în trombă, ocolind Dacia care demară şi ea, condusă de Călin. Unul după altul, cele două vehicule se îndepărtară. Marin Sorescu se opri în fața lui Piotr, cu Skorpio la şold. Tocmai voia să tragă când Malko zise din spatele lui:

— Lăsați-l! Să mergem, se apropie o maşină.

Ieşise din Mercedes, dar nu destul de repede pentru a împiedica moartea primului soldat. Marin Sorescu se întoarse şi văzu în depărtare un vehicul care se apropia, înjurând printre dinți, lăsă în jos pistolul mitralieră şi alergă spre Mercedes, lăsându-l pe soldatul rus, cu mâinile deasupra capului, în picioare, pe marginea şanțului.

Malko urcă în acelaşi timp cu el iar românul demară imediat.

Lăsau în urma lor un cadavru şi doi ruşi teferi. Marea operațiune derapase serios. Marin Sorescu se întoarse spre Malko şi zise, pe un ton sobru:

— În cinci minute, îi vom avea pe ruşi pe urmele noastre!

---

[9] Vă rog! Vă rog!

Ascuns după un mesteacăn, maiorul Evgheni Nikolaev urla în telefonul mobil, explicând cum „bandiții” îi atacaseră camionul şi omorâseră un soldat. La celălalt capăt al firului, generalul Ruşkov se agita furios.

— Nemernicii de arabi nu o să plece în paradis cu marfa. Îți trimit întăriri. *Bistro*[10].

Închise şi începu să înjure cu patimă. Îl înnebunea ideea de a rambursa comanditarilor de la Moscova 3000.000 de dolari. Şi adjutanții lor se numeau cu toții Kalaşnikov. Nu ar fi fost prima dată când un ofițer superior din Armata Roşie era doborât de mafie.

Luă telefonul şi apelă pe unul din oamenii săi siguri, un adjutant care asigura securitatea traficului, un fost *spetnatz*[11] care luptase în Cecenia. Un tip cu adevărat bun.

— Pavel Nikolaevici, anunță el, avem o problemă cu nemernicii de arabi...

Îi explică situația iar *spetnatz* trase concluzia imediat.

— *Muzavtsy*[12]*!* O să le zburăm capetele, recuperăm marfa şi banii.

Bună mentalitate.

— În zece minute să fii jos, cu băieții tăi, zise generalul Ruşkov. Trebuie să fii la Chişinău într-o oră.

Ar fi dorit să îi pedepsească personal pe cei doi arabi. După ce îi lichida, va găsi oricând un client pentru rachetele termobarice.

Dacia verde, camionul Kamaz furat de la ruşi şi Mercedesul se opriră de-a lungul trotuarului de pe Ştefan cel Mare, chiar în fața Preşedinției, o clădire modernă, hidoasă, semănând cu un siloz de grâu.

Marin Sorescu se întoarse spre Malko.

— Trebuie să ne mişcăm repede, Nikolaev cu siguranță i-a alertat şi ruşii vor răzbunare.

— Dacă nu i-au anunțat deja pe arabi! zise Malko.

Românul zâmbi răutăcios.

— Nici o şansă! Sunt convinşi că ei sunt autorii loviturii!

---

[10] Repede.

[11] Unitate de comando.

[12] Nici o problemă!

Vor debarca pentru a-i omorî şi a recupera marfa. După părerea mea, avem o oră avans. Timp în care ei pregătesc contraatacul şi parcurg drumul dinspre Tiraspol. Ați văzut ce trafic. Bine, mergem. Gelu şi Călin rămân aici pentru a păzi camionul. În mod normal, totul ar trebui să se deruleze bine…

Era ceea ce spusese şi dimineață.

Malko era plin de adrenalină când opriră în față la Seabaco. Fațada maro, spălată de ploaie nu era atrăgătoare. Merseră la recepție iar Malko ceru în rusă:

— *Gospodine*[13] Najib El-Khury, *pajolsk*.

Angajatul se uită la panoul cu chei din spatele lui.

— Nu este aici.

Şoc. Malko simți că îi creşte pulsul. Dacă arabii lipseau, erau obligați să îi aştepte. Ori, *Seabaco* era primul loc unde ruşii vor veni.

— Este plecat? Şi prietenul lui? insistă Malko.

— Nu, trebuie să fie în salon, zise în cele din urmă angajatul. În fundul holului, la dreapta.

Se precipitară. Erau foarte puțin clienți. O familie de evrei cu tichie, un bărbat singur şi lângă o fereastră cei doi arabi pe care îi văzuseră deja în restaurantul de la Național.

— Haide! făcu românul cu voce joasă.

Când înaintară spre cei doi cumpărători de armament, aceştia îi priviră cu neîncredere. Malko luă cuvântul, în rusă.

— *Gospodine* El-Khury?

Unul din arabi înclină capul afirmativ, vizibil atent.

— *Yes*.

Nu vorbea rusa deloc. Malko continuă în engleză:

— Vin din partea maiorului Evgheni Nikolaev. A apărut o problemă. Nu a putut veni…

Cei doi arabi rămaseră nemişcați.

— Nu ați…

— Ba da, ba da, îi linişti Malko, totul este în camion. Este în apropiere. Trebuie să rezolvăm totul repede. Maiorul Nikolaev mi-a spus că aveți banii la dumneavoastră.

Najib El-Khury îl privi suspicios.

---

[13] Domnul.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt colonelul Boris Timoşenko, unul din adjuncţii generalului Ruşkov. Maiorul Nikolaev a fost nevoit să plece dimineaţă la Odessa. Eu îl înlocuiesc şi sunt pus la curent cu totul. Ordinele mele sunt să vă las să inspectaţi marfa şi să procedez apoi la încheierea afacerii aşa cum am convenit.

Al doilea arab. Osman Taybeh, întrebă:

— Ce este în camion?

— 200 de rachete termobarice GTB-7G. În cutii de câte zece.

Aceste precizări părură că îi liniştesc pe cei doi. Schimbară câteva cuvinte în arabă, apoi Najib El-Khury anunţă:

— Foarte bine. Merg cu dumneavoastră să mă asigur că totul este în ordine. Prietenul meu va aştepta aici. Vom reveni apoi la hotel să luăm banii. Este un şofer care să conducă camionul până la Constanţa?

— Absolut. Aşteaptă în camion.

Cei doi arabi se ridicară.

— Foarte bine. Să mergem, făcu El-Khury.

Osman Taybeh se îndreptă spre lift, în timp ce Malko, Marin Sorescu şi Najib El-Khury ieşeau din hotel. Când privirea arabului insistă pe plăcuţa de înmatriculare românească a Mercedesului, Malko preciză imediat:

— Este maşina unui amic român care ne face multe servicii la vamă.

Cinci minute mai târziu, erau în spatele camionului încărcat cu rachete. Dacia verde era oprită în faţă, cu Călin la volan. Gelu coborî din cabina camionului pentru a deschide oblonul din spate astfel încât Najib El-Khury să poată urca. Îl însoţi cu un levier şi deschise o ladă la întâmplare, arătată de cumpărător.

Malko, rămas pe trotuar, se uită la ceas. În cel mult patruzeci de minute, ruşii puteau ajunge la Seabaco, unde era al doilea arab... Faptul că maiorul Nikolaev nu sunase confirma faptul că îi credea pe arabi vinovaţi...

— Numai să se mişte mai repede! oftă Marin Sorescu privind camionul.

*

* *

Erau înghesuiți şase într-un jeep rusesc. Pavel, adjutantul şi patru dintre oamenii lui. În civil, dar înarmați până în dinți. Plus maiorul Nikolaev, recuperat pe drum, soldatul Piotr rămânând să păzească trupul camaradului său.

Spetnatz conducea, maiorul era în dreapta lui. Acesta era nerăbdător. Încă treizeci de kilometri până la Chişinău. Plus sensurile unice din capitală.

— Unde mergem? întrebă Pavel.

— La *Seabaco*, făcu maiorul Nikolaev. Dacă nemernicii au plecat deja, au luat-o spre Constanța, prin Huşi. Acolo vor trece frontiera. Este punctul cel mai corupt. Vor trebui să se descurce pentru a mitui un vameş. Trebuie neapărat să îi prindem înainte.

Ei, cu numerele de înmatriculare ale Armatei Roşii, nu puteau să intre în România...

Maiorul Nikolaev privea fix şoseaua, ros de furie. Pusese un încărcător nou în Makarov, cu intenția clară de a descărca întreg conținutul în capetele celor doi arabi.

— Pavel, zise el, mergi mai repede.

— Imposibil, tovarăşe maior, oftă Pavel. Nu este un Zil!

Depăşi cu claxoane un tractor care rula cu douăzeci la oră. În furia lui, maiorul Nikolaev ar fi aruncat o grenadă spre el... Se uită la ceas. În douăzeci de minute, vor fi la Chişinău şi se putea răzbuna.

Capitolul VI.

Najib El-Khury sări din camion, mulțumit. Deschisese trei lăzi, la întâmplare şi verificase inscripțiile celorlalte. În plus, încărcătura era însoțită de un teanc de documente emise de bulgari, enumerând materialele; riscul de a fi tras pe sfoară era minim..

— O.K., concluzionă el, ne întoarcem la Seabaco. Camionul ne urmează. Acolo, vă dăm banii şi noi plecăm cu camionul, cu şoferul dumneavoastră. Sunt date instrucțiuni pentru frontieră?

— Ştie pe cine să caute, afirmă imediat Marin Sorescu. Eu am aranjat trecerea. Va trebui doar să dați nişte bani...

Cinci minute mai târziu, cele trei vehicule opriră în față la *Seabaco*. Malko simți cum îi sare pulsul în aer. În fața hotelului era un jeep rusesc, gol. Chiar în fața lui o maşină de poliție moldovenească. Schimbă o privire cu Marin Sorescu. Se încingea atmosfera. Prea tare.

Najib El-Khury remarcase şi el jeepul. Ceea ce nu îl alarmă.

— Uite, remarcă el, s-ar zice că maiorul Nikolaev s-a întors de la Odessa.

Coborî primul, urmat de Marin Sorescu şi de Malko. Acesta avu inspirația să spună:

— O să parcăm camionul ceva mai departe, din cauza poliției.

Marin Sorescu alergă până la Kamaz şi se întoarse la ei chiar în momentul în care intrau pe uşa hotelului. Primul lucru pe care îl observară fu un grup compact într-un colț al holului. Osman Taybeh semăna cu un arbitru prins la mijloc de o mulțime de jucători.

— Cel înalt, cu părul scurt, este maiorul Nikolaev, îi şopti Marin Sorescu lui Malko. Cred că trebuie să plecăm.

Najib El-Khury, încă liniştit, afişă un zâmbet radios.

— Voi putea să îmi iau la revedere de la maiorul Nikolaev.

Malko nu avu timp să facă cel mai mic comentariu. Osman

Taybeh îi văzuse. Arătând cu degetul în direcția lor, strigă:

— Ei sunt!

*

* *

— *Bolchemoi!*

Cu dinții strânşi, maiorul Nikolaev băgă mâna sub haină, strângând patul pistolului Makarov. Dacă nu ar fi fost prezenți cei doi polițişti moldoveni în uniformă, care vorbeau cu recepționista, ar fi tras imediat! Aceştia veneau ca în fiecare dimineață, să ridice fişele clienților.

Malko coborî privirea şi observă, lângă Osman Taybeh, o valiză metalică. Cu siguranță erau banii aduşi de cei doi arabi.

Polițiştii continuau să discute cu blonda de la recepție, fără să se grăbească.

Malko nu mai spera la nimic: odată plecați polițiştii, ruşii îi vor masacra. Doi contra şase, nu aveau nici o şansă, chiar dacă cei doi arabi nu erau înarmați. Cu fața sobră, ochii duri, maiorul rus merse spre ei şi zise în rusă, încet:

— Voi sunteți „bandiții" care l-ați omorât pe Boris şi ați furat camionul?

Ochii lui cenuşii musteau de ură. Malko se întrebă dacă nu avea să tragă imediat, în ciuda prezenței celor doi polițişti.

— Noi suntem, confirmă calm Marin Sorescu în rusă, dar nu am furat camionul. Este afară cu tot cu încărcătură... îl puteți recupera.

Rusul gâfâi de furie.

— Şi îl voi recupera şi pe Boris?

Marin Sorescu zise cu răceală:

— Nu era decât un soldat...

În armata rusă, mai puțin decât un câine... Maiorul Nikolaev nu căzu în cursă.

— O să crăpați cu toții, bandă de nemernici, şuieră el. O să vă împuşc pe toți.

Vizibil, Najib El-Khury nu înțelegea nimic din situație.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă el. De ce ați...?

— Explicați-i! zise Marin Sorescu spre Malko.

Îi zise maiorului Nikolaev în rusă:

— Veniți cu mine! O să vă recuperați camionul şi

încărcătura. Nu avem nimic cu dumneavoastră.

Se îndreptă spre ieşire, urmat imediat de maiorul rus, atras ca de un magnet. Acesta din urmă, înainte de a ieşi, se întoarse şi spuse:

— Pavel, *davai!*

Ceilalți cinci ruşi îl urmară, lăsându-i pe cei doi arabi singuri, uimiți, neînțelegând nimic din ce se petrecea. Cei doi polițişti discutau în continuare cu blonda de la recepție…

*

* *

Mergând, Marin Sorescu zise câteva cuvinte în telefonul mobil.

— Unde este camionul? răcni maiorul.

Evident, imediat ce îl va recupera, îi va omorî fără ezitare.

— Aproape! încercă să-l linişteasc̆ă Marin Sorescu. Ocoliră colțul străzii Ciubotaru şi observară imediat camionul. Maiorul Nikolaev strigă de bucurie şi scoase Makarovul, îndreptându-l spre român.

— Tu l-ai omorât pe Boris. O să îți găuresc capul! Fundătura era pustie, mărginită de un parc şi de o fațadă. Nimeni nu putea veni în ajutorul lui Malko şi al românului. În plus, ceilalți cinci ruşi formau un adevărat zid uman, la intrarea pe stradă.

Brusc, Gelu, enormul „Frankenstein”, apăru din spatele camionului, cu aruncătorul RPG7 pe umăr. Maiorul se blocă, amenințându-l în continuare pe Marin Sorescu. Acesta înfruntă privirea furioasă a ofițerului rus.

— Maior Nikolaev, zise el calm, vă sfătuiesc să nu trageți. Altfel, murim toți. Priviți.

Gelu nu îi amenința pe ruşi. Lansatorul de rachete era îndreptat spre camion.

Maiorul Nikolaev păru ca lovit de fulger. Dacă exploda camionul, nu mai rămânea nimeni în viață pe o rază de cinci sute de metri. Cu un gest maşinal, lăsă pistoletul în jos.

În acel moment, Malko îi observă, sosind în urma ruşilor, pe cei doi arabi. Osman Taybeh avea în mână valiza cu dolari…

*

* *

Maiorul rus îşi reveni şi, alb de furie, strigă:

— *Bolchemoi!* Ce vreți? Cine sunteți voi?

— Nu vrem armele voastre, preciză Malko, al cărui puls revenea la normal.

— Lăsați pistolul, ordonă Marin Sorescu, o să vă explicăm.

Osman Taybeh şi Najib El-Khury se apropiau. Nu aveau decât un singur gând: să recupereze prețioasa încărcătură a camionului. Prezența ruşilor îi linişstea. Se opriră în fața maiorului Nikolaev.

— Nu ştiu cine sunt aceşti oameni, zise Najib El-Khury, dar noi vrem să încheiem această afacere, iată banii.

Puse jos valiza metalică şi se uită la maiorul rus. Malko înțelese că avea o ocazie nesperată de a îşi îndeplini partea cea mai importantă a misiunii sale. Făcu un pas în față şi luă valiza.

Marin Sorescu înțelese. Scoțând de la centură un Radom 9 mm, îl îndreptă spre cei doi arabi şi îi ordonă maiorului rus:

— Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să ne lase să trecem. Nu vrem să vă facem probleme. În câteva clipe, veți putea să vă recuperați marfa.

Strigă ceva în română lui Gelu, care începu să se dea înapoi, cu lansatorul RPG7 în continuare îndreptat spre camion.

Najib El-Khury scoase un strigăt sugrumat şi se îndreptă spre Malko. Acesta scoase de la centură pistolul dat de Marin Sorescu şi îl îndreptă spre arab.

— Înapoi sau vă împuşc.

L-ar fi luat cu el, dar să treacă frontiera cu el era periculos.

În linie, Gelu, Marin Sorescu şi Malko se retrăgeau spre colțul străzii. Acesta din urmă îi zise maiorului Nikolaev:

— Nu ați fi trecut niciodată frontiera română! Vă aşteptam.

Ofițerul rus nu răspunse. Era mulțumit că recuperase rachetele iar restul era pe planul doi. Va găsi un alt client pentru rachetele termobarice şi ar putea explica sponsorilor săi că aceşti cumpărători se răzgândiseră în ultimul moment. Dădu un ordin adjutantului şi oamenii lui se îndepărtară, lăsându-i să treacă pe Malko şi pe cei doi români.

Nebuni de furie, cei doi arabi văzură cum prețioasa lor valiză dispare.

— Nu îi lăsați să treacă! strigă Najib El-Khury, fug cu banii!

Maiorul Nikolaev nu reacționă. Această intruziune într-o afacere secretă nu anunța nimic bun. Merita să renunțe.

Imediat ce Gelu şi lansatorul lui de rachete dispărură după colțul străzii Ciubotaru, îi zise lui Pavel:

— Ia camionul şi te întorci la Tiraspol.

Spumegând de furie, Najib El-Khury aproape că îi sări la gât.

— Sunteți complicele acestor oameni! urlă el. O să împărțiți banii cu ei. Nu vom mai cumpăra nimic de la voi!

În afacerile cu arme, existau uneori şi astfel de înşelătorii. Maiorul Nikolaev privi cum se îndepărtează camionul. Uşurat, îl înfruntă pe Najib El-Khury. Nu voia totuşi să piardă un client.

— Bine! De unde au apărut tipii ăştia? Cine sunt?

— Nu ştiu nimic, se jură Najib El-Khury, isteric. Trebuie să mă ajutați să recuperez banii.

Şi el trebuia să dea seamă. Dacă se întorcea la Beirut fără cele şase sute de mii de dolari şi fără arme, speranța lui de viață era serios amenințată.

— O să îi prindem! promise maiorul Nikolaev. Veniți cu noi.

Într-o clipă, după această zi extrem de neplăcută, întrevăzu o soluție *foarte* promițătoare pentru toată această încurcătură: să recupereze rachetele, banii şi să îl răzbune pe nefericitul de Boris. Dădu ordin şi porniră toți spre *Seabaco*. Bineînțeles, Mercedesul dispăruse. Dar, pentru a ajunge în România, nu era decât un singur drum, cel care ducea spre postul de frontieră Huşi.

Cei doi arabi şi cei cinci ruşi se înghesuiră în jeep. Osman Taybeh şi Najib El-Khury în spate, presați între doi uriaşi în bluzon negru şi cu fes de lână tras până pe ochi, iar jeepul demară.

*

* *

— Ivan, zise maiorul Nikolaev soldatului care era la volan, dacă îi ajungi din urmă pe „bandiți”, te fac plutonier.

Spetnatz se lansă în circulație, cu pedala de accelerație

apăsată la podea, mergând în zigzag printre maşini şi autobuze, forțând semafoarele, urcând pe trotuare când era nevoie. Totul era să iasă cât mai repede din oraş. Acroşă aripa unei vechi Lada 1500 şi o smulse, sub privirile oripilate ale proprietarului.

În fine, zece minute mai târziu, când ajunse la ieşirea de sud-vest a oraşului, putu să accelereze. Erau în jur de optzeci de kilometri până la postul de frontieră de la Huşi. Apoi, era România, unde nu puteau intra.

Mercedesul era mult mai rapid decât jeepul, dar pe această şosea sinuoasă, îngustă, aglomerată de căruțe şi tractoare, nu putea să ruleze foarte repede.

Cu dinții strânşi, Ivan conducea ca şi cum viața lui ar fi depins de asta. Când traversară aglomerația din Hânceşti, aproape la jumătatea drumului, Mercedesul încă nu se vedea... în plus, Ivan trebui să încetinească în urma unei coloane de căruțe şi tractoare. Furios, maiorul Nikolaev zise:

— *Davai*, idiotule!

Soldatul se supuse şi aripa jeepului agăță roata unei căruțe, răsturnând-o în şanț. Ivan reveni în viteză şi atacă cu toată puterea motorului panta care urma.

*

* *

Se despărțiseră la *Seabaco*, Călin rămânând la Chişinău. Înainte de a se urca la volanul Mercedesului, Gelu îi dăduse lansatorul RPG7 care le salvase viața. Nu mai aveau nevoie de el.

La volan, Gelu gonea spre frontieră, atât de repede încât Mercedesul abia mai stătea pe şosea la viraje. Puternica limuzină nu era făcută pentru şoselele sinuoase ale Moldovei. Malko se uită în urmă fără a vedea ceva suspect. Nu ştia dacă arabii şi ruşii îi urmăreau, dar nu era imposibil. Cei doi arabi voiau să îşi recupereze banii, pe care nu avuseseră timp să îi numere. Deschizând valiza, văzu legături de bancnote de o sută de dolari aliniate cu grijă.

— Suntem departe de frontieră? întrebă el.

— O jumătate de oră, dacă Gelu nu ne bagă în şanț, răspunse Marin Sorescu. Dar nu cred că ne urmăresc.

— Sunt destui bani în această valiză, remarcă Malko.

Pariez pe castelul meu că ei sunt pe urmele noastre.

Gelu se angajă cu viteză prea mare într-un viraj şi trebui să frâneze. Mercedesul continuă pe traiectorie spre solul alunecos, atinse un mic taluz şi se opri, cu botul în gol!

Înjurând, românul băgă în marşarier şi acceleră. Motorul se tură, dar maşina nu se mişcă, roțile patinând pe noroi, afundându-se mult mai tare.

Erau blocați.

Marin Sorescu explodă:

— La dracu'!

Un miros puternic de cauciuc ars se simțea de la pneuri. Nu vor reuşi! Dacă ruşii îi urmăreau, era de rău. Două pistolete şi un Skorpio cu încărcătorul pe jumătate gol erau prea puține contra unui grup supraînarmat. Nu aveau decât să se roage ca ruşii să fi renunțat. Gelu ieşi brusc din maşină şi se opri în mijlocul şoselei înguste. Un tractor venea huruind, cu o remorcă din lemn. Şoferul fu obligat să oprească. Arătând bani, românul îi explică problema, ajutându-l apoi pe țăran să desfacă remorca pentru a trage maşina.

La a treia încercare, roțile din spate ale limuzinei ajunseră pe asfalt…

Porniră imediat, lăsându-l pe tractorist să-şi lege singur remorca. Malko se întoarse şi simți cum pulsul îi creşte vertiginos: jeepul rusesc apărea dintr-un viraj.

*

* *

Maiorul Nikolaev scoase un urlet sălbatic.

— Ura! *Davai! Davai!*

Ivan aproape că înfundase accelerația în podea. Nu putea merge mai repede. În spate, cei doi arabi începură să se agite, întrezărind speranța să îşi recupereze banii. Najib El-Khury se aplecă spre maior.

— Trebuie să îi prindem! Nemernicii ne-au luat banii!

Maiorul Nikolaev nu răspunse. Lansându-se în urmărirea acestor necunoscuți, tocmai lucra pentru cei doi arabi… în cel mai bun caz, ei cumpărau rachetele, ceea ce îi lăsa un profit de 300 000 de dolari. Când putea recupera 600 000 de dolari… Făcu alegerea în câteva secunde. Se întoarse şi zise

în rusă, cu un zâmbet şi o voce perfect normale:

— Tăiaţi-i pe aceşti doi „bandiţi”!

Najib El-Khury şi Osman Taybeh nu dădură nici o atenţie cuvintelor lui. Se uitau la Mercedes. Nu-i remarcară pe cei doi soldaţi *spetnatz* care se aplecară uşor în faţă, pentru a apuca pumnalul fixat la bocanc.

Cei doi ruşi acţionară într-o mişcare unitară. Pe orizontală, înfipseră fiecare în flancul vecinului său cei douăzeci şi cinci de centimetri ai lamei, dintr-o mişcare. Ţipetele de durere se confundară. Deja, soldaţii răsuceau lama astfel încât să mărească rana. Cei doi arabi nici nu apucară să riposteze, şocaţi, neputincioşi. Mulţumit, maiorul Nikolaev se întoarse.

— Aruncaţi-i pe porci afară!

Fu ceva mai acrobatic, din cauza vitezei şi a hârtoapelor. Din fericire, cele două victime, pierzând sânge din abundenţă, nu reacţionaseră deloc. Soldatul din dreapta deschise portiera, trecu pe deasupra corpului pe care îl înjunghiase şi, cu o lovitură de bocanc, îl aruncă din jeep. Corpul se rostogoli pe şosea apoi în şanţ.

Era rândul celui de-al doilea, aruncat la fel. Maiorul Nikolaev îi zise şoferului:

— Suntem mai uşori acum! Accelerează!

Virajele se succedau. Un panou apăru pe dreapta, cu un cerc roşu: „Punct vamal rutier. Frontieră de stat”.

Încă un viraj şi văzură în josul dealului, chiar în faţa podului de peste Prut, postul de frontieră moldovenesc. Cu o coadă lungă de vehicule aşteptând controlul vameşilor. Ultimul ajuns era Mercedesul pe care îl urmăreau. Încă departe de protecţia vameşilor. Maiorul rus se întoarse spre oamenii săi:

— Ivan, ne laşi lângă ei, apoi întorci, gata de plecare. Tu ne acoperi, voi doi veniţi cu mine. Îi ciuruim şi plecăm.

— Am înţeles! Făcură în cor cei trei soldaţi, scoţând din podea pistoalele mitralieră Kalaşnikov cu pat rabatabil.

Mercedesul nu mai era decât la cincisprezece metri. Ocupanţii săi vor muri înainte să realizeze ce se întâmplă.

Capitolul VII.

— *Sie kommen*[14]*!* zise Malko în germană, scoțându-şi pistolul de la centură.

Fără prea mari speranțe. Soldații *spetnatz* erau luptătorii cei mai antrenați din armata rusă. Jeepul lor era la cincizeci de metri. În fața lor, vameşi şi polițişti examinau documentele cu o încetineală exasperantă. Brutal, Gelu depăşi coloana de vehicule în aşteptare, mergând spre bariera roşu cu alb.

Un vameş ridică brațul şi se precipită să le bareze drumul.

Prea târziu, bariera din lemn zbură în bucăți sub cele două tone ale maşinii. Încă o sută de metri şi intră pe podul peste Prut. Erau în România. Malko se întoarse. Un vameş oprea jeepul ruşilor. Alți funcționari veneau în grabă. Orice control încetase.

— Trebuie să îl sunăm pe domnul Porterfield, îl sfătui românul. Maşina noastră va fi dată în consemn, cu siguranță.

Râseră toți trei nervoşi. Cu câteva sute de metri mai înainte erau ca şi morți. Malko se întoarse, privind valiza metalică în care se aflau banii arabilor, aşezată pe banchetă. De ce americanii îi acordau atâta importanță?

Urmând sfatul românului, îl sună pe şeful stației CIA, precizând că se întorceau cu ceea ce trebuia. Fără a mai intra în detalii.

Timp de patru ore pe drumul până la Bucureşti, nu văzură nici măcar o maşină de poliție. Rachetele termobarice trebuiau să se fi întors la *Kommandatura* Grupului Operațional iar cei doi arabi erau pe cale să părăsească Moldova.

Din nou, ploaia începu să cadă. Malko abia aştepta să părăsească această țară pentru a se întoarce în Austria unde, cel puțin, era zăpadă.

— Domnul Porterfield va fi mulțumit, remarcă Marin Sorescu.

---

[14] Sosesc!

Era ora cinci când se opriră în fața ambasadei americane. Malko urcă singur, ducând cu el prețioasa valiză. Lance Porterfield îl primi, îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Stelian Andreianu a primit un telefon de la poliția română, la cererea moldovenilor. Ați forțat bariera de la frontieră?

— Exact, recunoscu Malko, relatând ce se întâmplase între Chişinău şi postul de frontieră.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi arabi? întrebă imediat şeful biroului CIA.

— Cred că au părăsit deja Moldova, zise Malko. Dacă nu erau în jeepul ruşilor. În acest caz, trebuie să se întoarcă la Chişinău. Dar nu vor întârzia prea mult acolo.

— Anunț la NSA, zise Lance Porterfield, să urmărească zborurile care pleacă din Chişinău. Să aflăm cel puțin unde au plecat. Din nefericire, nu avem nimic să le reproşăm, oficial.

Malko zâmbi.

— Mai degrabă ei ar avea să ne reproşeze nouă! Această valiză este plină cu dolari.

— I-ați numărat?

— Nu, dar sunt mulți.

Lance Porterfield puse valiza pe birou şi apăsă cele două încuietori, ridicând capacul. Descoperi legături de bancnote de o sută de dolari. Zece mii de dolari în fiecare legătură. Numărătoarea se făcu repede: erau 600 000 de dolari. Malko privi mai atent una din legături: numerele bancnotelor se succedau. Brusc, toată tensiunea nervoasă din ultimele ore i se lăsă în umeri. Era mulțumit că scăpase teafăr din Moldova dar, încă odată, viața îi atârnase de un fir de păr.

— Cred că o să mă odihnesc, zise el. Apoi iau avionul. Cu cât voi părăsi mai repede România, cu atât mai repede.

Telefonul mobil îi sună.

— Ați avut probleme? întrebă Stelian Andreianu.

— Dacă putem zice aşa, confirmă Malko.

— Gelu mi-a povestit, zise traficantul de arme. Veniți să luăm cina la mine acasă, pentru a sărbători. Mai am destul caviar. Cerasela este în oraş, o să îi zic să treacă să vă ia când va termina. Veți fi la hotel?

— Voi fi acolo, confirmă Malko, fără entuziasm. Voia să doarmă.

*

* *

Noaptea se lăsase de mult timp când se auzi ciocănitul în uşă. Mai mult ca sigur, era *room service*. Nu avea încă veşti de la soția românului. Probabil era ocupată să golească toate cărțile de credit ale soțului ei. Deschise şi avu un mic şoc.

Cerasela Andreianu arbora un zâmbet pofticios. Sexy, în blana lungă de zibelină sub care purta un pulover, o fustă scurtă şi cizme mulate.

— Ar fi trebuit să mă sunați de jos, remarcă Malko, aş fi coborât.

— Nu voiam să coborâți, preciză tânăra, cu adorabilul ei accent când graseia.

În cazul în care el nu ar fi înțeles, ea intră în cameră, închise uşa şi, fără să îşi mai dea jos paltonul lung, se lipi de Malko.

— Nu avem prea mult timp, şopti ea. Gelu este în maşină şi îi spune totul lui Stelian.

Pentru că Malko nu înțelegea această gelozie neaşteptată, ea preciză:

— Va fi furios dacă află că sunt aici. Mă lasă cu alți bărbați, dar numai cu participarea lui. Eu prefer să mă culc cu doi.

Avea să i-o demonstreze cu o impetuozitate emoționantă... Bizar, Malko avea impresia că o cunoaşte deja. Când îl aduse la stadiul pe care îl dorea, tânăra îşi băgă mâna sub fustă şi îşi lăsă bikinii să alunece pe picior. Cu ei agățați de cizmă, se aşeză pe pat.

— Pătrunde-mă cât mai adânc! îi ceru ea. Stelian nu se mai culcă cu mine. Se foloseşte doar de trucurile lui oribile.

Când intră în ea, Cerasela scoase un suspin de bucurie, murmură cuvinte incoerente în limba sa şi îşi desfăcu larg coapsele, oferindu-se ca o tânără femeie măritată. Nu semăna deloc cu scena obscenă din „sala de gimnastică.” Curând, se cabră sub Malko, îşi înfipse unghiile în ceafa lui şi sfârşi prin a răsufla domol, satisfăcută.

— E bun sexul unui bărbat adevărat! oftă ea. Stelian este

gentil, dar aproape neputincios. Vrea doar sex oral…

Se ridică din pat, îşi puse chiloții, îşi rearanjă machiajul şi zâmbi.

— Nu-i spune nimic. Este foarte gelos.

Cinci minute mai târziu, „Frankenstein” le deschise impasibil portiera Mercedesului… în maşină, tânăra femeie se aşeză ostentativ departe de Malko.

*

* *

Cina era pe terminate în sufrageria gen catedrală a lui Stelian Andreianu. Acelaşi meniu: caviar, somon, vodcă şi şampanie. De această dată, Cerasela stătuse liniştită. Trecură în imensul salon. Stelian Andreianu era fericit de expediția în Moldova. Tânăra servitoare blondă veni imediat, aducând traficantului de arme un telefon mobil din platină.

— Scuzați-mă, făcu el preluând telefonul. Malko ascultă distrat conversația în română, dar un val de adrenalină îi umplu venele când românul zise:

— Este Călin. Îi cerusem să se intereseze la *Seabaco* de plecarea celor doi arabi. A aflat că nu au părăsit Moldova. Poliția a telefonat la hotel pentru a se interesa de ei. Au fost descoperiți pe şosea, între Chişinău şi Huşi. Unul era mort, înjunghiat. Celălalt, Osman Taybeh, foarte grav rănit, dar încă în viață, a fost transportat la spitalul cel mai apropiat, în oraşul Lăpuşna. Nu se ştie dacă va supraviețui, i-a fost atins ficatul.

— Ruşii i-au înjunghiat, concluzionă Malko. Au fost cu ei în jeepul care ne urmărea. Când au crezut că ne vor prinde şi-au zis probabil că era o prostie să împartă banii pe care îi vor recupera.

Într-un mic spital din fundul Moldovei, arabul avea puține şanse de supraviețuire.

— Trebuie să îl anunț pe Lance Porterfield, zise Malko.

Stelian Andreianu îi întinse telefonul din platină. Când americanul răspunse, Malko îi anunță ultimele noutăți.

— Anunț la Agenție, zise şeful biroului. Vă sun eu. Peste o oră sau două. Spuneți-i lui Călin să meargă la Lăpuşna şi să încerce să afle în ce stare este rănitul.

Se instalară toți trei pe imensa canapea neagră.

Comerciantul de arme puse un DVD cu un film alb-negru, *Casablanca*... După douăzeci de minute, Malko constată că acesta adormise...

La celălalt capăt al canapelei, Cerasela părea pasionată de film. Telefonul sună când filmul se termina. Vocea lui Lance Porterfield tremura...

— Tocmai am primit instrucțiuni de la Langley, anunță el. Acest arab are o valoare foarte mare. Oamenii de la Centrul de Contraterorism vor să îl interogheze.

— Dacă supraviețuieşte, să trimită agenți în Moldova, sugeră Malko. Trebuie să aranjeze cumva cu moldovenii.

Se lăsă o pauză, apoi americanul preciză, cu voce nesigură:

— Nu asta vor. Au vorbit de o „extragere".

Malko se încordă.

— O „extragere"? Pentru a-l duce unde?

— Un loc sigur, unde ar putea fi interogat cu grijă, preciză şeful biroului CIA.

Malko auzise deja vorbindu-se de închisori secrete ale CIA, prin diferite țări prietene, dar acolo, se punea degetul pe rană.

— Nu sunt sigur că autoritățile moldovene sunt de acord, remarcă el.

O „extragere" care putea fi văzută ca o răpire...

— Nu intenționăm să le cerem părerea, zise sec şeful biroului. Şi nu facem nimic ilegal; Preşedintele Bush a semnat un ordin secret care autorizează acest gen de operațiune în cadrul luptei contra terorismului. Conform Agenției, acest Osman Taybeh este membru al grupării lui Al-Zarkawi, filiala Al-Qaeda din Irak. Un terorist periculos, care se află în posesia unor informații foarte importante. Trebuie neapărat să îl interogăm.

— Pentru moment, obiectă Malko, nu ştim dacă mai este încă în viață mâine dimineață.

— Dacă nu moare, insistă Lance Porterfield, trebuie să organizăm recuperarea lui. Agenția va pune la dispoziție mijloacele necesare. Vom acționa de aici. Românii sunt foarte dornici să intre în NATO şi ne vor sprijini. Totul este să îl aducem în România.

— Cu forța, presupun, îl întrerupse Malko. Se numeşte răpire.

— Tehnic, poate, recunoscu americanul, dar nu ne putem împiedica de asta. Ați făcut o treabă formidabilă recuperând aceşti bani. Trebuie să continuăm. Sunați-mă mâine când veți avea veşti de la spital. Din partea mea, o să mă ocup de problemele logistice.

— O să îl duceți în Statele Unite, la *Fermă*[15]?

Pauză, apoi americanul ocoli răspunsul:

— Cred că trebuie să îl interogăm într-un cadru cât mai convenabil. Pe mâine.

Când închise, Malko îşi aminti că un islamist fusese răpit de pe străzile din Milano de o echipă a CIA, cu acordul SISMI italian. Peste tot prin lume, CIA formase o rețea de închisori clandestine în țări aliate, unde nu se abțineau de la utilizarea torturii. Îşi zise deodată că dacă acest arab murea, nu avea de ce să regrete. Nu avusese niciodată un suflet de călău şi ştiuse să îşi mențină etica de-a lungul multelor misiuni încredințate de CIA. Omorâse, desigur, dar niciodată cu laşitate, întotdeauna pentru a-şi apăra propria viață sau în împrejurări în care nu avusese altă soluție.

Stelian Andreianu dormea în continuare cu pumnii strânşi. Cerasela tresări când el se ridică.

— Plecați?

— Da, oftă el, mă tem că mâine va fi o nouă zi obositoare.

— Gelu o să vă ducă, zise ea.

*

* *

— Este încă în viață! anunță Călin, care suna de la Lăpuşna, unde fusese transportat Osman Taybeh.

Era abia nouă dimineața iar Malko era încă la *Intercontinental*, la Bucureşti.

— La terapie intensivă. A pierdut mult sânge, reluă Călin.

— O să scape?

— Pronosticul este rezervat, dar, după spusele doctorului Brincani care îl îngrijeşte, are şanse.

---

[15] Infrastructură a CIA, în Virginia.

— Este transportabil?

— Nu pentru moment. Poliția moldoveană nici nu a putut să îl interogheze în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Ei ştiu că a fost înjunghiat de unul din ruşi?

— Nu. Ce fac?

— Unde sunteți?

— La Lăpuşna, în fața spitalului.

— Rămâneți acolo. Vă sun eu.

Coborî să ia micul-dejun şi se duse apoi la ambasada americană. Lance Porterfield îl apostrofă nervos imediat ce intră în birou.

— Aveți noutăți?

— Da. Pronosticul este rezervat, dar are şanse de a supraviețui.

— Perfect, se bucură americanul. Trebuie să ne mişcăm repede.

— De ce?

— În această dimineață, NSA a interceptat o discuție interesantă, provenind de la Beirut, între un telefon mobil pe care nu l-am putut identifica şi hotel *Seabaco*. Un anume Ryad solicita date despre cei doi arabi. Hotelul i-a spus ce s-a întâmplat şi i-a dat numărul spitalului din Lăpuşna. Acelaşi număr libanez a sunat apoi la spital pentru a întreba de Osman Taybeh. Când Ryad a aflat că acesta are o şansă să supraviețuiască, a promis să pună la punct cât mai repede posibil transferul în țara de origine, Iordania.

— De fapt, recunoscu Malko, este instructiv. Amicii lui Osman Taybeh încearcă să îl recupereze rapid.

— Numărul acestui Ryad a fost pus sub supraveghere permanentă, rezumă şeful biroului. Trebuie să acționăm mai repede decât el. Şi eu am făcut treabă, de dimineață, începând din această seară, un Gulfstream IV va fi gata să decoleze de pe aeroportul Băneasa.

— Este în România, foarte aproape de aici, remarcă Malko.

— Exact, recunoscu americanul, avem aici relații mai bune decât cu moldovenii.

Românii puseseră la dispoziția CIA întreaga bază militară de la Mihail Kogălniceanu.

— „Extragerea” nu va fi uşoară, remarcă Malko. Osman

Taybeh se află în Moldova, poate protejat de poliția locală, în plus, nu este transportabil...

— Lucrurile vor evolua, afirmă, plin de optimism, şeful biroului CIA. Tocmai am vorbit cu amicul nostru Marin Sorescu. Trimite la Lăpuşna o ambulanță, pentru a prelua rănitul imediat ce va fi posibil. Mi-a jurat că se va descurca cu controlul la frontiera moldovo-română.

— Şi cum îl va scoate din spitalul de la Lăpuşna?

Lance Porterfield îi adresă lui Malko un zâmbet plin de inocență.

— Aceasta este problema *dumneavoastră*. Este suficient să vă dați drept un amic al rănitului. Moldova este o țară *foarte* săracă. Cred că ceva bacşiş va rezolva orice reticență. Cu tânărul Călin şi Marin Sorescu veți face treabă. Imediat ce rănitul va fi în ambulanță, porniți spre Băneasa iar urmarea nu vă mai priveşte.

Secretara lui Lance Porterfield anunță în interfon că vizitatorul tocmai sosise.

— Să intre! făcu americanul.

Marin Sorescu, fostul „star" al Securității, intră în birou, cu un zâmbet larg pe buze.

— Ambulanța este gata să plece spre Lăpuşna, anunță el.

*

* *

Ordinul fusese trimis prin e-mail, din Siria. Trebuia, cu orice preț, să îl recupereze pe Osman Taybeh. Abu Mustafa Adib, fostul director de cabinet al lui Udai Hussein, fiul lui Saddam doborât de americani în 2003, dăduse ordinul. Acum, la granița dintre Irak şi Siria, coordona logistica diverselor grupări armate sunite care luptau contra americanilor şi şiiților. Nimeni nu ştia încă ce se petrecuse în Moldova, dar Osman Taybeh cunoştea prea multe lucruri pentru a fi abandonat acolo.

Cel pe care americanii îl cunoşteau sub numele de Ryad, de la biroul său din Hamra, Beirutul de Vest, căuta de dimineață o companie charter cipriotă care să poată să se ocupe de repatrierea lui Osman Taybeh. Timpul îl presa.

*

* *

Pentru a doua oară, Malko trecu frontiera Moldovei. De această dată, prin punctul de trecere Gurgiuleşti, în sud. „Frankenstein” conducea Mercedesul iar Marin Sorescu şi Malko erau în spate. În faţa lor, o ambulanţă veche, care avea în jur de jumătate de secol de comunism, se târa cu greu. Vopseaua scorojită, pneurile linse ca în palmă. Şoferul, bine „motivat”, nu punea nici o întrebare deranjantă…

Malko dormită cât escaladară nenumăratele coline, până la Lăpuşna.

Călin îi aştepta la *Cafe Corso*, aproape în faţa spitalului, cu o ţuică în faţă. Malko privi faţada murdară a spitalului: intrai cu răceală şi ieşeai cu SIDA… Bistroul era gol, în afară de patron şi de proprietarul unui tractor rămas în pană pe trotuar.

— Tocmai am vorbit cu medicul, anunţă Călin, m-am dat drept un ziarist de la *Linea*. Pentru douăzeci de dolari, m-a dus până în camera lui Osman Taybeh. S-ar zice că e o mumie. Are bandaje şi tuburi peste tot.

— V-a vorbit?

— Nu. Este inconştient, dopat cu calmante. Medicul mi-a spus că suferă mult.

— Când va putea fi transportat?

— Medicul nu ştie nimic. Am intrat în vorbă cu domnişoara Mariana, o infirmieră mignonă. Cum i-am promis că o duc la Bucureşti, a zis că mă ajută şi mă ţine la curent… Mă întorc acolo.

— Nu are nici un act asupra lui? întrebă Malko.

— Nu ştiu.

— Poliţia?

— Au venit şi au plecat. O să fie anunţaţi când va putea vorbi.

Bău ţuica şi plecă spre spital. Marin Sorescu comandă o bere, jambon şi varză. Lui Malko nu-i era foame, deşi era aproape ora două. Numai să nu întârzie prea mult în acest ţinut jegos! Ambulanţa era parcată ceva mai departe, şoferul la volan. Telefonul lui Malko sună. Era Lance Porterfield care avea veşti.

— Suntem în acelaşi stadiu, anunţă Malko. Netransportabil.

— Anunțați-mă imediat ce mişcă, ceru americanul.

Marin Sorescu îşi termină berea şi oftă.

— Sper că este un hotel pe aici, altfel vom merge să dormim la Chişinău.

Hotelurile includeau probabil în preț şi şobolanii şi ploşnițele. Lăpuşna părea în afara timpului. Puține maşini, camioane vechi. Lada, motociclişti şi tractoare, nenumărate căruțe. Moldova, țară agricolă, nu prinsese încă trenul progresului. Alături, România făcea figură de țară ultramodernă. Clar… Malko se întoarse în Mercedes: Cafe Corso era prea sinistru…

Moțăia când cineva îi bătu în geam. Tresări, dar nu era decât Călin. Tânărul moldovean părea foarte agitat.

— Prietena mea, domnişoara Mariana, tocmai m-a anunțat că o ambulanță va veni de la Chişinău să îl ia pe rănit, anunță el. Vor ajunge aici cam într-o oră.

Malko se trezi deodată. Cine putea veni să îl recupereze pe arabul rănit? Luă telefonul mobil. Lance Porterfield nu îl lăsă să scoată o vorbă.

— Voiam să vă sun, zise el, un Super Citation al companiei cipriote de avioane-taxi Herakies a decolat de la Larnaca, cu destinația Chişinău. La cererea unui client libanez.

— Cine?

— Ryad. Aparatul, de altfel, trebuie să îl ducă pe rănit la Beirut, nu în Iordania.

— Ce facem?

— Îl scoateți pe Taybeh din acel spital, chiar dacă este pe jumătate mort şi îl aduceți la Băneasa.

Capitolul VIII.

După ce termină discuția, Malko ieşi din Mercedes şi se duse la Călin.

— Trebuie să îl scoatem din spital pe Osman Taybeh cât mai repede, ordonă el.

Tânărul îl privi, uluit.

— Dar este într-o stare foarte gravă! riscăm să îl omorâm. Doctorul a spus că...

— Nu avem de ales, zise Malko. Altfel, amicii noştri îl vor transfera şi nu îl vom mai vedea. Şi ei îşi asumă nişte riscuri. Este vreun medic la el?

— Nu, nu permanent. Doar infirmiera. Şi nici ea nu stă tot timpul.

— Du-te să îi iei pe Gelu şi pe şoferul ambulanței, decise Malko. Dacă cineva vă întreabă, spuneți că trebuie să fie transportat la Chişinău din ordinul autorităților. Ține, ca să vă ajute.

Întinse tânărului un teanc de bancnote de o sută de dolari. Apoi, se duse după Marin Sorescu la *Cafe Corso* şi îl anunță. Prin geamurile murdare, îi văzu pe înfricoşătorul Gelu şi pe Călin ajutându-l pe şofer să desfacă brancarda şi intrând apoi în spital. Se uită la ceasul Breitling: trei şi zece. Aveau o oră avans.

*

* *

Ferm pe poziții în fața camerei lui Osman Taybeh, doctorul Brincani bara drumul micului grup venit în căutarea rănitului. Nebun de furie.

— Este o nebunie să îl transportați pe acest om! protestă el. Este încă foarte slăbit şi necesită perfuzii permanent. Să nu mai vorbim de antibiotice. Am comandat special pentru el. Cine v-a cerut transferul?

Într-un colț. Mariana, infirmiera, nu ştia ce să facă: ea îi condusese la cameră. Călin deveni conciliant, scoțând câteva hârtii din buzunar.

— O să vă plătim toate costurile, promise el. Îngrijirea, spitalizarea şi medicamentele.

Medicul privi banii şi fu gata să cedeze. Apoi un sentiment profund de etică ieşi la suprafață şi respinse mâna întinsă.

— Nu pot, făcu el, o să sun Poliția. Dacă ei sunt de acord, vă voi lăsa.

Se îndepărtă cu paşi mari sub privirea unui bătrân care îşi târa perfuzia după el, fericit că are parte de oarece distracție. Şoferul ambulanței pleca deja spre rampă, cu brancarda. Călin se uită la ceas. Douăzeci de minute pierdute deja. Se întoarse spre Gelu.

— Neutralizează-l pe medic, ordonă el.

„Frankenstein" plecă cu paşi mari şi-l ajunse din urmă pe doctorul Brincani. Acesta se întoarse dar nu avu timp să țipe. Gelu tocmai îi acoperea gura cu mâna lui enormă. Fără efort, îl ridică pe sus şi, sub ochii speriați ai bătrânului cu perfuzia, reveni, intrând cu el în camera lui Osman Taybeh.

Mariana aproape că leşină. Presimțind că va începe să țipe, Călin se grăbi să îi bage nişte bani în buzunarul bluzei.

— Nu ai văzut nimic, zise el, nu ai fost aici. Du-te!

În momentul în care trecea pragul uşii, el o ajunse din urmă şi o lipi de perete, cu vârful cuțitului sub gâtul ei.

— Dacă vorbeşti, revin şi îți tai sânii.

Speriată, fata dispăru pe culoar. Şoferul ambulanței revenise şi era pe cale să îl urce pe rănit pe brancardă. Pe jumătate sugrumat de Gelu, medicul era lipit de perete.

— Lasă-l şi vino să ne ajuți, ordonă Călin.

Gelu se dădu înapoi şi, cu o singură lovitură de cap, îl adormi pe doctorul Brincani care căzu la pământ. Apoi, îl prinse pe rănit şi îl aşeză delicat pe brancardă, în timp ce Călin se ocupa de perfuzie. Din fericire, nu era prea multă animație în acest mic spital şi ajunseră fără probleme la rampă. Nu mai aveau decât de traversat holul.

Inconştient, Osman Taybeh nu părea să realizeze ce i se întâmplă.

*

* *

— La dracu'!

Marin Sorescu lăsase să îi scape o înjurătură. O

ambulanță, venind dinspre Chişinău, se opri în fața spitalului.

Portierele se deschiseră şi coborâră doi infirmieri în halat şi cu bonetă albă, care dădură jos o brancardă.

În față, se afla un al treilea. Un păr negru abundent, figură fină, fără cravată, costum sobru, tip Orientul Mijlociu.

— Ce facem? întrebă Malko, neînțelegând că cei plecați după rănit nu ieşiseră încă.

La fiecare secundă, se aşteptau să vadă apărând o maşină de poliție. Totul devenea un coşmar. Pasagerul ambulanței tocmai intrase în spital, urmat de cei doi brancardieri. Malko nu ezită.

— Mergem!

Aparent, nou-sosiții nu remarcaseră prima ambulanță. Marin Sorescu şi Malko intrară în clădire în momentul în care cele două echipe de brancardieri se aflau față în față în hol!

Câteva clipe de nedumerire, apoi exclamațiile apărură din ambele părți. Adevărații brancardieri, depăşiți de situație, nu înțelegeau nimic. Văzându-l pe Călin admonestându-l pe brancardierul venit de la Chişinău, Malko avu o speranță, dar nou-veniții le barau drumul. Se întoarse spre Marin Sorescu.

— Zice că a fost direct la aeroport să îl caute pe acest tip venit special din Cipru, explică românul. Este fratele rănitului. Trebuie să plece cât mai repede.

Brancardierul sosit de la Chişinău se întoarse spre arabul care îl însoțea.

— Ce facem?

— Luați-l! Ordonă arabul, în engleză; nu îi cunosc pe aceşti oameni.

Privi lung la Malko şi îi zise:

— Cine sunteți dumneavoastră?

Marin Sorescu fu cel care salvă situația, scoțând o legitimație cu tricolor, zise în română noilor sosiți, pe un ton imperios:

— Poliția! Securitatea!

Vechile reflexe îşi făcură efectul imediat. De-a lungul anilor, populația tremurase în fața teribilei Securități. Brancardierii din Chişinău se îndepărtară respectuos. Fără să piardă o secundă. Călin împinse viguros brancarda spre

ieşire, în timp ce „Frankenstein” închidea drumul. În mai puțin de un minut, trecură de poarta spitalului. Bărbatul care se prezentase ca fiind fratele lui Osman Taybeh îşi reveni din surpriză şi îl apostrofă pe Marin Sorescu care îşi băgase legitimația veche de Securitate în buzunar.

— De ce îl luați pe acest om? Este rănit, este fratele meu.

Vorbea o engleză cu accent tocat, arab, inconfundabil. Marin Sorescu se făcu că nu înțelege şi îl dădu la o parte cu autoritate, luă brancarda şi îi ocărî în română pe brancardier şi pe Călin fiindcă îl urcau prea repede pe rănit în ambulanța *lor*. Malko îşi zise că lucrurile mergeau bine, în cele din urmă. Fără a-l mai lua în calcul pe „fratele” lui Osman Taybeh. Se opri în fața ambulanței în care era urcat rănitul şi zise:

— Merg cu voi!

Cum uriaşul Gelu îl respingea brutal, alergă până la cealaltă ambulanță şi ordonă şoferului să urmeze maşina în care era rănitul. Intimidat de prezența lui Marin Sorescu pe care îl lua drept polițist, acesta din urmă ezită.

— Duceți-vă la Mercedes! ți zise Sorescu lui Malko.

Se apropie de ambulanța venită de la Chişinău şi scoase pistoletul. Două bubuituri seci şi vehiculul se lăsă într-o parte, cu două pneuri sparte. Înspăimântat, şoferul nu îndrăzni să protesteze. De pe timpul lui Ceauşescu, Securitatea ridicase frecvent opozanții în această manieră... Malko înfruntă privirea arabului care murmura injurii în limba lui. Înțelesese că nu avea de-a face cu polițişti adevărați. Dar, chiar dacă era înarmat, nu îndrăzni să se opună cu forța plecării ambulanței.

Cu trăsăturile schimonosite de furie, văzu cum ambulanța şi Mercedesul se îndepărtează.

*

* *

Malko, din Mercedes, se întoarse să privească la arabul rămas lângă ambulanța în pană notând numerele de înmatriculare ale celor două autovehicule. Ar fi dat oricât pentru a afla cine este. Marin Sorescu se întoarse spre el.

— Ne-am descurcat bine!

— Trebuie să aflăm ce face.

Românul îl sună imediat pe Călin. În ambulanța care

mergea în fața lor, rănitul nu mişca, respira normal, cu bustul înfăşurat în bandaje. Era tot ce se putea spune.

Malko îl sună imediat pe Lance Porterfield.

— S-a aranjat! Anunță el, mergem spre frontieră, ne vom despărți în curând.

— Nu vă urmăreşte nimeni? se nelinişti americanul.

— Nu, îl asigură Malko, relatând precauțiile luate.

— Bravo! exclamă americanul. Anunț pilotul avionului să depună planul de zbor cât mai repede. Cred că veți ajunge la aeroportul Băneasa în aproximativ patru ore. Unul din adjuncții mei vă va aştepta acolo. Se numeşte Bill. Înalt, ochi albaştri, căciulă. Aveți grijă.

Patruzeci de kilometri mai departe, după Leuşeni, făcură la stânga, urmând drumul paralel cu Prutul, în timp ce ambulanța continua drept, spre Huşi, unde urma să treacă frontiera. Zdruncinat de drumul neasfaltat, Malko încercă să se relaxeze. Drumul era absolut drept, mărginit de câmpuri cât vedeai cu ochii. Din când în când, traversau câte un sat care părea abandonat. În această regiune a Deltei Dunării, extrem de săracă, nu vedeai picior de străin.

Telefonul lui Marin Sorescu sună.

— Au trecut frontiera, anunță românul. Vom ajunge probabil înaintea lor fiindcă ei nu merg repede.

Malko adormi la loc. Românul îl trezi după trei ore şi jumătate. Tocmai ajungeau la aeroportul Băneasa. O clădire modestă, albă, rotundă, pe pistă un şir de avioane vechi cărora le lipseau destule piese. Acest mic aeroport servea şi drept cimitir de avioane…

Malko ieşi din Mercedes şi observă imediat, în fața unei porți marcate SOSIRE, un bărbat foarte înalt, cu o căciulă pe cap, în palton negru.

Veni în întâmpinarea lui.

— Eu sunt Bill, anunță el. Unde este ambulanța?

— Soseşte, îl asigură Malko. Am luat-o pe drumuri diferite. Dar ținem legătura cu ei.

— O.K., aprobă americanul. Să mergem la avion.

Intrară pe pistă. Bireactorul Gulfstream IV alb ieşea în evidență printre carcasele de avioane antice. Malko remarcă numărul de înmatriculare, N 227 SV, era american.

Un bărbat aştepta, chiar lângă aparat. Ochelari cu ramă aurită, la costum şi cravată. Bill îl prezentă.

— Doctorul Jeff Miller. O să îl însoţească pe rănit.

— Ştiţi ceva precis cu privire la starea lui? întrebă medicul. Aveţi dosarul lui medical?

— Avem doar o perfuzie, preciză Malko. A primit o lovitură de cuţit în apropierea ficatului şi a pierdut mult sânge. A fost spitalizat până acum câteva ore.

Un claxon îi făcu să întoarcă privirile. Ambulanţa tocmai intra pe pistă. Se opri lângă avion şi scoaseră targa. Imediat ce o urcară în avion, medicul se aplecă asupra rănitului, livid şi inconştient, îi luă tensiunea, temperatura, efectuă diverse examene rapide şi coborî anunţând:

— Are febră. O infecţie puternică, desigur. Perfuzia nu pare să conţină mare lucru. Nu aţi putut vorbi cu medicul care îl trata?

Inutil să îi spună că aproape îl sugrumaseră...

— Nu, zise Malko. Poate fi transportat?

Doctorul Jeff Miller se arătă rezervat.

— În împrejurări *normale*, nu ar fi recomandat. Voi începe un tratament la bord.

— Unde îl duceţi?

— Nu sunt autorizat să vă spun, răspunse medicul angajat al CIA, înainte de a urca în avion.

Câteva minute mai târziu, reactoarele începură să şuiere apoi să urle şi avionul rulă pe singura pistă unde un aparat al companiei Malev tocmai ateriza. Când Malko se întoarse la Mercedes, Bill dispăruse. Niciunul dintre pasagerii care aşteptau în micul aeroport nu bănuia că tocmai asistaseră la o răpire.

*

* *

Era euforic!

Lance Porterfield îi invitase la cină pe Stelian Andreianu şi soţia sa, Marin Sorescu şi Malko la *Premiera*, unul dintre cele mai bune restaurante din Bucureşti. Caviarul era ceva mai fin decât cel al comerciantului de arme, dar din abundenţă. Şeful biroului CIA ridică paharul de şampanie şi ţinu un toast în cinstea lui Malko şi a celor doi români.

Malko coborî privirea în farfurie, adăugând în germană, în şoaptă:

— *So schnutzig*[16]!

Se gândea, cu ruşine, la deviza stabilită de Kaiser, cu mult timp în urmă, pentru spionaj: „Spionajul este o meserie de senior”.

Ceea ce tocmai făcuse nu era în conformitate cu etica sa. De când George W. Bush declarase război „terorii”, drepturile omului primeau lovitură după lovitură. Guantanamo i-ar fi făcut geloşi pe promotorii gulagului, iar agenţiile federale americane din domeniul Apărării uitau din ce în ce mai mult de constrângerile legale. Evident, aveam de-a face cu nebuni furioşi şi fanatici, care emanau ură prin toţi porii.

Mereu aceeaşi dilemă a *Mâinilor murdare.*

De mult timp, nu se mai ducea războiul cu mănuşi albe. Luă paharul cu şampanie. În această seară, nu mai voia să se gândească la asta.

Se despărţiră, după alte două sticle de şampanie, iar Lance Porterfield îi propuse să îl însoţească la hotel. Când treceau prin faţa ambasadei americane, de pe strada Tudor Arghezi, telefonul americanului sună. Lance Porterfield notă febril câteva cuvinte, apoi se întoarse spre Malko.

— Călin a stabilit identitatea bărbatului venit în căutarea lui Osman Taybeh. Se numeşte Ibrahim Haddad. Paşaport libanez. O să îl verific.

Ajunseră în faţa *Intercontinentalului.*

*

* *

De când sosise într-o locaţie sigură a CIA, situată aproape de aeroportul din Varşovia, sub protecţia Serviciilor poloneze. Osman Taybeh nu îşi revenise. Infirmierele îi administrau un tratament puternic şi primise deja două transfuzii. Aşteptau să fie într-o formă mai bună pentru o eventuală operaţie. Acest loc, complet secret, nu avea nici un indicator şi se afla departe de piste, izolat cu garduri duble de sârmă ghimpată şi supravegheat cu camere video normale şi cu infraroşu. Niciun post de pază în exterior, dar cel din interior putea

[16] Ce mizerie!

solicita oricând o unitate specială a poliției care intervenea fără să pună întrebări.

Nu fusese nici un incident. Cei care soseau acolo – oameni suspectați de terorism şi arestați de CIA ori FBI – nu mai existau legal. Acest centru în sine nu avea un statut legal. Fusese pus la dispoziția americanilor sub jurământul unui acord verbal. Cei care lucrau acolo locuiau într-o vilă, sub diverse acoperiri. Toți aparțineau de CIA. Uneori, interogatori din diverse agenții federale debarcau pentru câteva ore şi plecau. Toate deplasările se efectuau cu aparate private, aparținând unei companii charter înregistrată în Delaware, administrată de foşti angajați ai Agenției. Piloții semnaseră un angajament de confidențialitate.

Prizonierii care se aflau acolo îşi pierduseră identitatea. Puteau rămâne acolo câteva zile sau săptămâni, apoi să fie transferați în alte părți sau chiar eliberați.

Unii erau retrimişi Serviciilor din țările de origine, care îi făceau să dispară discret. Alții sfârşeau la Guantanamo. Nici unul nu ştia unde fusese deținut, deoarece, ca într-un film, fuseseră instalate decoruri speciale. De exemplu, aici, în Polonia, locația lăsa să se creadă că se aflau într-o țară arabă! Uneori, acest fapt îi făcea pe prizonieri să comită imprudențe.

Uşa camerei lui Osman Taybeh se deschise, comandată din exterior cu un card şi doi bărbați intrară. Medicul şi un civil, interogator al CIA însărcinat să îl facă pe prizonier să spună tot ce ştia... Aşteptă tăcut, lângă pat, în timp ce medicul îl examina pe rănit.

— Este mai bine, anunță el, febra a scăzut. Cred că va scăpa.

— Când voi putea să încep lucrul?

— Mâine, cred.

— Ce îi dați?

— Antibiotice, tonice cardiace şi un calmant.

Agentul CIA tresări.

— Un calmant! Cine a dat ordin să i-l administrați?

Descumpănit, medicul bâigui.

— Nimeni, dar am crezut că suferă destul.

— Acest tratament este indispensabil pentru vindecare?

— Nu, bineînțeles, dar...

— Suprimați-l! Ordonă individul, aici nu este în vacanță. Este un terorist periculos şi cu cât va suferi mai mult, cu atât va vorbi mai repede.

Medicul deschise gura şi o închise. Semnând un contract pe doi ani în condiții avantajoase – peste 25 000 de dolari pe lună – cu un ONG care era de fapt al CIA, nu realizase că îşi vindea sufletul diavolului... Nici nu putea să vorbească, sub amenințarea unor grele sancțiuni financiare, dacă nu şi mai rău.

Realizând zbuciumul interior, interogatorul preciză.

— Acest om deține informații care pot salva vieți omeneşti. Treaba noastră este să le obținem. Cât mai repede posibil.

O infirmieră intră în cameră, cu un platou pe care erau dozele de medicamente. Medicul luă o fiolă şi o anunță pe infirmieră pe un ton egal:

— Nu mai administrați acest medicament începând din această seară. Dacă pacientul se plânge, mă anunțați.

Infirmiera nu clipi. Şi ea semnase o clauză de confidențialitate şi, în plus, nu îi plăceau arabii.

*

* *

Lance Porterfield îl primi pe Malko, venit să îşi ia rămas-bun, cu un zâmbet larg şi îi strânse mâna cu putere.

— Ați făcut o treabă minunată! Moldovenii sunt convinşi că Osman Taybeh a fost răpit de prietenii lui. Nimeni nu ne bănuieşte.

— Lui Marin Sorescu trebuie să îi mulțumiți, corectă Malko.

— Apropo, i-am salvat viața tipului! continuă americanul. Era aproape de septicemie! În acel spital nu aveau decât antibiotice perimate. Acum, va scăpa fără probleme.

— Unde l-ați dus?

Figura americanului se închise.

— Nu sunt autorizat să spun. Este vorba de un program secret, în care „tratăm” suspecții cei mai importanți. Nici eu nu sunt sigur că mi s-a spus adevărul... Dacă vă zic dumneavoastră aş putea să fiu dat afară din Agenție, fără pensie. Deci, nu mai este treaba dumneavoastră. Voi scrie un

raport foarte elogios referitor la finalul acestei operațiuni.

Malko se simțea la ani-lumină depărtare de acest birocrat fără milă şi fără suflet, care ar fi putut face o carieră frumoasă în SS…

— O să plec, concluzionă el. Dacă ruşii m-au identificat, vor vrea să se răzbune…

Şeful biroului scutură din cap, sceptic.

— Nu cred. Timpurile s-au schimbat. Uitați-vă la Sorescu. Ani întregi a lucrat cu KGB contra noastră iar acum ne mănâncă din palmă…

Malko avu puterea să zâmbească.

— Bine, eu plec totuşi. Doar dacă…

— Nu, nu, se grăbi americanul. Din contră, ar trebui să rămâneți. Sunteți singura legătură dintre acest caz şi birou. Nu se ştie niciodată.

Malko luă liftul, cu un gust de cenuşă în gură. După demisia lui George Tenet, CIA apucase pe un drum ciudat. Noul director, Porter Goss, nu avea nici o autoritate să se opună ordinelor preşedinției, se încălcau tot mai mult limitele legale.

Plecă pe jos prin ploaie, zicându-şi că în această seară va fi la Liezen, în castelul lui. Ceva îl intriga totuşi: efortul uriaş investit în rezolvarea acestui caz, în aparență puțin important. Şi obstinația americanilor de a recupera cu orice preț dolarii destinați achiziționării de rachete termobarice.

Era sigur că nu i se spusese totul.

Capitolul IX.

Elko Krisantem, drept ca un brad, deschise uşa bibliotecii castelului din Liezen după ce ciocănise la uşă, ducând pe o tavă din argint telefonul fără fir. Malko îl auzise sunând, dar nu răspunsese. Era nouă seara. Alexandra se instalase lângă el şi era weekend.

— Un apel pentru dumneavoastră de la Washington, anunță turcul. Domnul Frank Capistrano.

Consilierul Special pentru Securitate de la Casa Albă, vechi prieten şi sponsor al lui Malko. El era cel care, cu câteva luni înainte, îl trimisese în Venezuela. Tot el organizase şi expediția în Moldova, în urmă cu zece zile. Imposibil să nu îi răspundă... După formulele protocolare, americanul trecu direct la subiect.

— Ce ziceți de un mic voiaj la Washington?

Pe un ton glumeț, care nu era cu adevărat genul lui.

— Ne-am văzut, acum ceva timp, remarcă Malko şi era o vreme teribilă.

Frank Capistrano scoase un nechezat care putea fi luat drept râs.

— Nu s-a ameliorat! Aproape că ai nevoie de schiuri pentru a te deplasa. Curând, voi merge la birou cu sania. Dar aş vrea cu *adevărat* să vă văd.

— Agenția are un birou la Viena şi este mai aproape...

— Este adevărat, recunoscu Frank Capistrano, dar ei nu sunt la curent cu cazul de care vreau să vă vorbesc. Poate cel mai important din ultimii doi ani... De altfel, ați început deja să lucrați la el.

— În Moldova?

— Exact.

— S-a terminat. Ați recuperat ce ați vrut...

— Abia *începe*, corectă americanul. Şi, dacă sunteți de acord, o să continuați.

— În Moldova? exclamă Malko, speriat.

— Nu, vă jur.

În timp ce vorbea, Malko mângâia piciorul înfăşurat în nailon negru al Alexandrei şi părea că nu vrea să plece din Liezen. Iarna, logodnica lui făcea eforturi mari pentru a-l seduce cu noi accesorii erotice. Chiar în acest moment, fusta ei ridicată puțin lăsa să se vadă un portjartier roşu, de mare efect.

Contrariată de această conversație care se prelungea, ea zise:

— Alege: ori vorbeşti la telefon ori te ocupi de mine!

Detestase mereu afacerile lui Malko, dar indispensabile supraviețuirii materiale. Furioasă, se ridică şi ieşi din bibliotecă.

Frank Capistrano, care auzise desigur replica şi cunoştea ataşamentul lui Malko față de logodnica sa, continuă pe o voce persuasivă:

— Nu vreau să mai discut la telefon, dar pot să vă zic că este vorba de recuperarea unui miliard de dolari... Sunteți singurul care o poate face.

Mereu aceleaşi tehnici. Totuşi, ceea ce Malko văzuse în Moldova îl intrigase. Până la urmă, iarna nu era prea plăcută în Austria.

— Când vreți să ne întâlnim? întrebă el.

Frank Capistrano nu îşi manifestă deschis satisfacția, mulțumindu-se să răspundă:

— Cred că poimâine ar fi perfect. Luăm masa în sufrageria personală, la Casa Albă. Cu doi membri ai Agenției: responsabilul cu Centrul Contraterorismului şi cel din Irak. Vă fac rezervare la *Willard* iar limuzina mea va veni să vă ia. Mă bucur că o să vă revăd.

Casa Albă se afla la două sute de metri de hotel, ceea ce însemna că Frank Capistrano dorea foarte mult să îl vadă pe Malko.

*

* *

Frank Capistrano nu mințise: timpul era înfricoşător la Washington, măturat de un viscol puternic. Lungul Cadillac înainta încet pe 16th Avenue, pentru a ajunge la poarta de sud a Casei Albe. Sosit în ajun de la Viena, Malko se odihnise puțin dar era furios pe el însuşi. Alexandra îi lipsea deja, iar

Washingtonul era, chiar şi fără viscol, un oraş sinistru.

Soldatul de gardă, adăpostit după plasticul transparent, ridică bariera care dădea spre parcarea VIP cu locuri personalizate. Frank Capistrano apăru, cu siguranță anunțat prin radio, imediat ce Malko ajunsese la uşa de acces spre culoarul vestic. Părea mai refăcut decât la ultima vizită a lui Malko la Washington, în urmă cu patru luni.

— Veniți, zise el, au ajuns deja.

Merse până la mica sufragerie din lemn ale cărei ferestre dădeau spre grădina Casei Albe, acoperită de zăpadă. Doi bărbați, cu câte un pahar în mână, stăteau în picioare într-un colț. Consilierul Special făcu prezentările.

— George Meadows, care conduce Centrul Contraterorismului de un an. Gordon Lee, cel mai bun specialist al nostru în problemele Irakului.

Acesta din urmă arbora ochelari groşi, o mustață şi păr rar. Bondoc, cu umeri largi, evoca un jucător de base-ball. George Meadows avea alură de Oxford, cu cravată în dungi şi o figură lungă de predicator baptist. Malko îşi zise că cei doi nu văzuseră arabi decât la televizor. Nu erau oameni de acțiune.

Un ciocănit timid la uşă şi un bărbat cu o barbă cenuşie, amabil, durduliu, intră în cameră. Frank Capistrano îl prezentă imediat.

— Harold Zarate este Secretar la Departamentul Trezoreriei. De ani întregi, urmăreşte mişcările de fonduri clandestine conexe terorismului. M-am gândit că ar fi util să ni se alăture. Deci, putem trece la masă.

Era prima dată când Malko lua masa la Casa Albă, în vesela cu însemnele preşedinției americane. Conținutul nu era la fel de atrăgător. Piureul de avocado cu creveți amintea mai mult de o cantină decât de un restaurant de trei stele... Iar vinul californian alb, care îl însoțea, îți perfora stomacul.

Pentru un timp, mâncară fără să vorbească. Apoi, costița de miel puțin cam prea arsă pică bine. Consilierul Special se întoarse spre Harold Zarate.

— Harold, ştiu că aveți o întâlnire foarte curând. Ne puteți lămuri în privința finanțelor regimului Saddam Hussein, în special în ce ne priveşte pe noi, acum?

— Desigur, sir, răspunse înaltul funcționar. Regimul Saddam a adunat enorm de mulți bani lichizi prin diverse metode ilegale. Deturnări de fonduri în timpul operațiunii ONU petrol contra hrană, acorduri secrete şi ilegale asupra comerțului şi o operațiune cu Siria, pornind tot de la petrol. Irakienii exportau clandestin petrol în Siria care îl revindea în străinătate ca fiind petrol propriu. Am găsit la Bagdad urmele unui protocol semnat pe 29 mai 2000 între Irak şi Siria referitor la această afacere, din timpul preşedintelui Hafez El-Assad. După moartea lui, a continuat să fie aplicat de fiul şi succesorul său, astăzi la conducerea Siriei, Bachar El-Assad.

Vorbea fără notițe, pe un ton monoton, dar clar. Frank Capistrano îl întrerupse.

— La cât estimați profiturile acestei operațiuni?

— Fără comisioanele sirienilor şi libanezilor, în jur de două miliarde opt sute de milioane de dolari.

— Şi ce s-a întâmplat cu banii?

Harold Zarate lăsă câteva secunde până să îşi reia prezentarea, probabil învățată pe dinafară.

— Ei bine, domnule, aceşti bani au fost băgați inițial în diverse conturi, în bănci din Siria, Liban, Turcia şi Iordania, începând din 2001, regimul lui Saddam Hussein, temându-se de embargoul financiar, a repatriat în Irak o mare parte din ei.

— Cum? întrebă Consilierul Special.

— Prin curieri, sir. Agenți ai guvernului care transportau cash. Aceşti bani au fost stocați în beciurile Băncii Centrale i din Irak şi au fost folosiți la anumite cheltuieli clandestine.

— După informațiile dumneavoastră, cât a mai rămas din aceşti bani când operațiunea *Freedom Irak* a început în martie 2003?

Harold Zarate scoase un pătrat de carton din buzunar pentru a-şi aminti şi anunță:

— Din sursele noastre, în jur de un miliard de dolari fusese cheltuit până la acel moment. După invazie, am putut recupera două sute patruzeci şi două de milioane, din diferite locuri din Bagdad. Estimăm că Saddam Hussein, în, fuga sa, a luat cu el două sute de milioane.

— Iar restul?

Înaltul funcționar făcu un gest de neputință.

— Nu ştim ce s-a întâmplat cu banii. Când trupele noastre au intrat în Bagdad, nu mai era nimic. Sau practic nu am putut să cercetăm, nu suntem înarmați, la Departamentul Trezoreriei, pentru a efectua anchete de acest gen şi este foarte dificil să urmăreşti bani lichizi de o sută de dolari.

Puse cartonul la loc în buzunar. Satisfăcut.

Frank Capistrano părea la fel. Cu un gest discret spre ospătar, îl puse să servească salata de fructe şi imediat cafelele. Apă colorată. Nu se descoperise încă espresso la Casa Albă. Cum Harold Zarate se uita la ceas, Consilierul Special profită de ocazie:

— Domnule Zarate, vă mulțumesc nespus, zise el, cooperarea dumneavoastră este foarte utilă. Sunteți liber.

Înaltul funcționar se ridică şi se duse la uşă. Frank Capistrano îşi aprinse o țigară şi îi făcu semn ospătarului să aducă lichiorul. Apoi, arătă cu degetul lui gros spre Gordon Lee.

— Gordon, spune-ne ce s-a întâmplat chiar înainte de ocuparea Bagdadului.

Gordon Lee, specialistul pe Irak, scoase două foi de hârtie din buzunar şi le puse pe masă.

— În ajunul operațiunii *Freedom Irak*, începu el, la Bagdad o altă operațiune semnificativă s-a derulat la sediul Băncii Centrale Irakiene. În timpul nopții, trei camioane cu platformă au încărcat 180 de cutii metalice conținând nouă sute douăzeci de milioane în bancnote de o sută de dolari şi optzeci de milioane de euro. Această operațiune, comandată de Saddam Hussein în persoană, a fost executată de Fedainii lui Saddam, miliția lui Udai Hussein şi supervizată de directorul lui de cabinet, Abu Mustafa Adib. Şeful Fedainilor lui Saddam, Talal El-Hani, a escortat camioanele, cu cincizeci de oameni.

— Ce s-a întâmplat cu acest miliard de dolari?

Gordon Lee zâmbi palid.

— Acum, nu ştim nimic.

— Cine v-a relatat despre această operațiune?

— Ministrul de Finanțe al lui Saddam Hussein, arestat atunci, Ikmat Ibrahim Azzawi.

— Nu cunoştea destinația acestor bani?

— Nu. Toată operațiunea era supervizată de Abu Mustafa Adib, care se afla la fața locului în acea seară. Ministrul nu era prezent, delegând puterile directorului Băncii Centrale.

— Ce s-a întâmplat cu acesta?

— A dispărut. Se presupune că a fost asasinat.

— Din câte ştiți, mai sunt şi alte persoane care ştiau de această operațiune?

Gordon Lee se uită în fişe.

— Da, Udai Hussein.

— Este mort, după cum ştiți, îl întrerupse Frank Capistrano. Doborât de trupele coaliției, la Moşul, în timpul unei bătălii.

— Barzan Al-Tikriti, continuă specialistul. Fratele vitreg al lui Saddam Hussein. A fost arestat şi este judecat acum la Bagdad. A locuit mult timp în Elveția şi se ocupa de finanțele regimului. A fost interogat în timpul detenției, dar de fiecare dată a negat că ar fi ştiut de acest transfer. Ceea ce este fals, evident.

Se opriră câteva minute să deguste lichiorul, Malko răcorindu-se cu o vodcă, în timp ce Frank Capistrano, fidel scotch-ului, degusta un Defender „5 ani” vechime. Ceilalți doi aveau coniac şi porto. Consilierul Special îşi reluă „interogatoriul”.

— Gordon, insistă el, s-au găsit urme *fizice* ale acestui transfer? Trei camioane cu semiremorcă şi cincizeci de oameni erau implicați.

Americanul scutură din cap, dezamăgit.

— Nu, sir. Mai multe luni după invazie, unități ale armatei, care fuseseră alertate, au descoperit în trei locuri diferite carcasele distruse ale unor camioane similare. În plin deşert.

— Iar oamenii?

— Se pare că au fost grupați în ultimul camion care a fost distrus în vestul Irakului. Ar fi putut fi atins de un raid aerian, dar nu suntem siguri. Erau multe operațiuni aeriene în acea perioadă iar aviatorii nu ştiau mereu ce bombardau.

— Iar Talal El-Hani, responsabilul operațiunii?

— A dispărut. Familia lui a fost interogată la Bagdad şi pretinde că nu a mai avut nici un semn de viață de la el de

atunci.

— Pe scurt, concluzionă Frank Capistrano, nu este *nici un* supraviețuitor al acestei operațiuni, susceptibil de a fi interogat în legătură cu destinația finală a acestui miliard de dolari?

— Nici unul, sir, trebui să recunoască specialistul CIA. Şi nu din cauză că nu am căutat.

Încă un rând de cafea insipidă. Malko începea să înțeleagă unde voia să ajungă Frank Capistrano. Acesta luă cuvântul, adresându-se de această dată responsabilului de la Centrul Contraterorismului.

— George, zise el, ştiți ce s-a întâmplat cu Abu Mustafa Adib Al-Tikriti, directorul de cabinet al lui Udai Hussein?

— A fost căutat şi el, de la intrarea trupelor noastre în Bagdad. Fără succes. Şi în acest caz, familia lui pretinde că nu mai ştie nimic de el. L-am interogat pe colaboratorii lui, am scotocit arhivele, fără succes. Recent, au apărut zvonuri despre prezența lui în Siria. Un combatant aparținând grupului armat sunit Armata Islamică din Irak a pretins că l-a întâlnit la Samara, la finele anului 2004, dar nu era sigur, l-am întrebat pe sirieni care pretind că nu l-au reperat deloc la ei. Doar că ei au reputație de mincinoşi…

Malko îşi permise să intervină.

— În 1945, remarcă el, şeful Gestapo, Heinrich Muller, a ieşit din biroul lui şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Era capabil să îşi producă o falsă identitate.

— Abu Mustafa Adib Al-Tikriti la fel, remarcă Consilierul Special. George, după părerea dumneavoastră, ce s-a întâmplat cu sutele de milioane de dolari?

— Nici aici nu putem emite decât ipoteze, răspunse cu ezitare George Meadows. Se pare că nu au fost scoşi din Irak. Doar dacă au fost transferați apoi în alte vehicule. Dar pentru a ajunge unde? În Arabia Saudită? Frontiera este prea bine supravegheată. În Iordania? Şi acolo suntem foarte prezenți şi iordanienii cooperează. Iar o asemenea sumă în lichidități nu trece neobservată. În Siria, nu este imposibil, dar puțin probabil. Cred mai degrabă că aceşti bani au rămas în Irak, ascunşi în diverse locuri. Irakienii practicau pe larg această metodă: să ascundă arme, documente, echipament, în

ascunzători localizate mai peste tot. Dar, bineînțeles, nu avem nici o probă. Este sigur că aceşti bani erau destinați, în mintea lui Saddam Hussein, finanțării unei acțiuni clandestine împotriva „ocupantului”, cum zice el. Pentru asta, trebuie bani. De preferat lichidități…

— Cine era deasupra lui Abu Mustafa Adib?

— Udai Hussein, apoi tatăl lui. În acea vreme. Lucrurile s-au mai schimbat de atunci. Ştim că există astăzi, între Ramadi şi Falluja, un stat major clandestin al foştilor baasişti, aliați de acum cu islamiştii, care organizează rezistența împotriva noastră. Abu Mustafa Adib ar fi putut să ajungă acolo.

Frank Capistrano reluă, cu obstinație:

— Un om ca Abu Mustafa Adib prevăzuse invazia şi şi-a luat măsuri. După părerea mea, astăzi este în viață, undeva şi dirijează finanțarea anumitor grupuri armate. Nu este mort fiindcă nu l-am dat de urmă. În primul rând, avem fotografiile *bune* cu el?

— Una singură, veche de zece ani, trebui să recunoască George Meadows. Şi semnalmentele lui…

— Care sunt valabile la o sută de mii de irakieni, zise cu ironie Frank Capistrano. O mustață şi ochi negri, nas puternic şi ten mai.

George Meadows coborî privirea în dosarele lui.

Consilierul Special trase un fum din țigară înainte de a deschide dosarul albastru pe care îl adusese:

— Eu, zise el, sunt convins de două lucruri: unu: Abu Mustafa Adib este în viață. Doi: grație dolarilor pe care i-a ascuns în deşertul Irakian, finanțează grupările armate sunite care încearcă să destabilizeze țara. Deci trebuie să punem mâna pe el cu orice preț.

Privirea lui se întoarse spre Malko, care nu se putu abține să nu remarce:

— Frank, dacă CIA şi Pentagonul nu au reuşit în trei ani, trebuie să se fi ascuns bine.

— Exact, recunoscu Consilierul Special, dar, de acum, am o pistă. Şi *dumneavoastră* o să o exploatați.

S-ar fi putut auzi şi o muscă, dacă nu ar fi funcționat instalația de climatizare. Cu o încetineală voltă, Frank

Capistrano deschise dosarul, scoase nişte pagini pline cu cifre şi se întoarse spre Malko.

— Bancnotele de o sută de dolari destinate plătirii rachetelor termobarice bulgare, bancnote pe care le-ați recuperat în Moldova, au serii care se succed. Grație prietenului nostru de la Departamentul Trezoreriei, am putut să le comparăm cu listele de bancnote pe care le avem deja. Or, cei 600 000 de dolari recuperați la Chişinău provin dintr-o retragere făcută în Turcia, la agenția din Istanbul a Băncii Miliyet, în ianuarie 2002. Aceşti bani au fost dați unui curier irakian acreditat de guvernul său şi dotat cu paşaport diplomatic. Acesta din urmă i-a predat directorului Băncii Centrale Irakiene, pentru a fi depuşi la „rezerva strategică" a lui Saddam Hussein. Miliardul de dolari care a dispărut pe 18 martie 2003. Iată deci un fir de urmat. Este prima dată când aceşti bani ies la suprafață, din martie 2003. Malko, vei pleca în căutarea lor.

Capitolul X.

În plină iarnă, Ciprul era sinistru, iar Larnaka, portul principal, complet pustiu. Doar câteva veliere hibernau în docuri iar hotelurile erau aproape închise până la Paşti. Ibrahim Haddad era singurul client de la *Palm Beach* şi stătea la o cafea, la bar. Erau zece clienți în tot hotelul... Rămăsese în Cipru după întoarcerea de la Chişinău cu un charter al companiei Herakies, deoarece avea alte întâlniri. După incidentul de la spitalul din Lăpuşna, nu avusese de ce să mai rămână în Moldova şi, oricum, avionul cu care venise trebuia să se întoarcă.

La sosirea în Cipru, trimisese, prin mesager, un raport lui Abu Mustafa Adib, în Siria, atribuind CIA problemele lor din Moldova. Pentru că Osman Taybeh nu apăruse, se putea crede că fusese răpit de agenții americani şi reținut într-o închisoare secretă. Ceea ce era extrem de supărător. Osman Taybeh putea spune *cine* i-a dat cei 600 000 de dolari destinați plății rachetelor termobarice. O breşă foarte gravă în sistemul de finanțare a rezistenței armate din Irak. Era motivul pentru care Ibrahim Haddad trebuia să se întâlnească cu un trimis al lui Abu Mustafa Adib, Mahmud Nabiya, fost responsabil al partidului Baas pentru regiunea Tikrit, devenit, după ocupația americană, responsabil cu logistica grupărilor sunite din Irakul de vest. Ibrahim Haddad începea să se neliniştească. Mahmud Nabiya, care venea de la Beirut, ar fi trebuit să fie acolo de trei ore! Or, făcea parte dintre cei urmăriți de Serviciile americane şi călătorea sub identitate falsă. Prin urmare, oricând se putea ivi o problemă.

Ibrahim Haddad întoarse capul auzind uşa hotelului deschizându-se. Se relaxă, bucuros că vede silueta celui pe care îl aştepta, cu o valiză în mână. Se ridică şi merse în întâmpinarea lui.

— Avionul a avut două ore întârziere! explică Mahmud Nabiya.

— Eram neliniştit, recunoscu Ibrahim Haddad.

Totuşi, Mahmud Nabiya, aparţinând structurii externe a grupărilor armate, călătorea fără încetare între Siria şi Liban, în toate ţările de unde putea procura arme. Contrar a ceea ce mulţi îşi imaginau, stocurile armatei irakiene recuperate de rezistenţă se epuizau. Grupările aveau nevoie de arme din exterior, în principal din ţările fostei Uniuni Sovietice. La preţ mare, bineînţeles. Aceste arme erau apoi direcţionate spre Irak, fie prin nordul Siriei, fie prin Iordania.

Ibrahim Haddad comandă o cafea pentru amicul său care, vizibil foarte neliniştit, întrebă imediat:

— Ce s-a întâmplat în Moldova? Am primit un e-mail de la generalul Ruşkov care se plângea că a fost dat în vileag. Acum nu mai vrea să ne vândă nimic, pentru moment.

Ibrahim Haddad îi povesti tot ce ştia, adică nu mare lucru. Nu ştia cine îi înjunghiase pe prietenii lor, unde ajunseseră banii şi, mai ales, ce se întâmplase cu Osman Taybeh. Dar avea o idee în această privinţă.

— L-am văzut, faţă în faţă, pe cel care a coordonat răpirea fratelui nostru, zise el. Aş jura că este un agent al CIA. L-aş recunoaşte oriunde.

Mahmud Nabiya aprinse o ţigară şi întrebă:

— Ce ştia Osman Taybeh?

— Numele ruşilor care ne vindeau rachetele termobarice.

— Nu contează. Altceva?

— El este cel care a recuperat cei 600 000 de dolari de la amicul nostru din Geneva, Gibran Faisal.

— Îi ştie numele, adresa?

— Bineînţeles.

— Este *foarte* grav.

Gibran Faisal, de cetăţenie elveţiană, dar de origine siriană, era unul din membrii reţelei financiare a rezistenţei irakiene. Nedepistat, deoarece era stabilit în Elveţia de cincisprezece ani şi nu avea nici un contact oficial cu regimul lui Saddam Hussein. Fusese recrutat la Geneva de fratele acestuia, Barzan Al-Tikriti. Gibran Faisal era un tip cu bani: ajutorul acordat îi era răsplătit, dar, având o afacere cu etanol, putea face să circule mulţi bani fără să trezească suspiciuni. Organizaţia americană Greenquest, însărcinată să urmărească fondurile destinate terorismului, nu îl luase în

vizor niciodată. Monden, play boy şi miliardar, nu avea profilul unui terorist.

— Ar trebui să aflăm ce s-a întâmplat cu Osman Taybeh, insistă Mahmud Nabiya. Eşti sigur că nu se mai află în Moldova?

— Nu văd unde ar putea fi. Cei care l-au răpit l-au transferat probabil în România. Am reținut numărul ambulanței. Dacă avem pe cineva la Bucureşti, putem să verificăm această pistă.

— Dă-mi numărul, zise Mahmud Nabiya, o să mă ocup.

Îl notă şi Ibrahim Haddad întrebă:

— Ce fac acum?

— Rămâi aici pentru moment. O să încerc mai întâi să aflu unde este Osman, dacă mai este în viață.

— După spusele doctorului şi al infirmierei, era destul de rău. O lovitură de cuțit în ficat.

Cei doi irakieni se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru.

— *Inch' Allah*, nu se poate să fi supraviețuit, concluzionară ei.

Erau laici, dar frecventând islamiştii, se obişnuiseră să îl invoce pe Dumnezeu în orice moment. Comandară încă o cafea. Afară sufla un vânt violent.

— Nu ar trebui să îl anunțăm pe Gibran Faisal? întrebă Ibrahim Haddad. Mahmud Nabiya încuviință.

— Ba da, tu vei pleca la Geneva.

*

* *

O linişte apăsătoare domni câteva clipe în mica sufragerie de la Casa Albă. Malko se aşteptase la lucruri de acest gen, dar atacul direct al lui Frank Capistrano îl luă prin surprindere.

— Cum? întrebă el.

Frank Capistrano scoase un raport de mai multe pagini pe care îl întinse spre el.

— Totul este acolo, zise el. Cel pe care l-ați răpit la Lăpuşna a vorbit. Se numeşte Osman Taybeh. Este un iordanian care s-a raliat rezistenței sunite din Irak. Se ocupă cu logistica grupărilor armate, procurând medicamente, calculatoare, materiale şi arme. L-a identificat şi pe colegul

său, iar noi l-am verificat grație cooperării cu Moldova. Este un fost *mukhabarat* a lui Saddam Hussein. Osman Taybeh a povestit cum a tratat cu rușii afacerea cu rachete termobarice. Dar mai ales, ne-a livrat o informație extrem de importantă: înainte de a ajunge în Moldova, s-a oprit în Elveția pentru a recupera cei 600 000 de dolari destinați cumpărării rachetelor.

— Dintr-o bancă?

— Nu, banii i-au fost dați de un *elvețian*. Un elvețian de origine siriană, Gibran Faisal.

— Acest Gibran Faisal a mai fost amestecat în probleme de terorism? întrebă Malko.

— Nici una dintre agențiile noastre nu deține nimic referitor la el. Dispune de capitaluri foarte importante și este implicat în afaceri de prim plan. Locuiește într-un duplex în cartierul cel mai șic din Geneva, se mișcă mult, este frumos, face multe cuceriri și, mai ales, este curat!

— Ați discutat cu elvețienii?

Consilierul Special ridică privirea spre cer.

— Nici gând! Deja, când am făcut ancheta în legătură cu Yeslam Bin Laden, fratele vitreg al lui Ussama, ne-au băgat bețe în roate. Un elvețian este sacru. În plus, nu avem nimic *judiciar* să le prezentăm. Osman Taybeh a declarat că acest tip i-a dat o valiză care conținea banii necesari cumpărării rachetelor în holul de la *Hilton*. Nici măcar nu a mers la el acasă.

— Mărturia lui ar fi totuși prețioasă, obiectă Malko. Chiar și față de elvețieni…

Frank Capistrano scutură din cap și îi căzu scrumul țigării.

— Doar o declarație scrisă, altfel nu valorează mare lucru. Și nu îl putem face să depună mărturie în carne și oase.

— De ce?

— Mai întâi fiindcă este deja la Guantanamo. Apoi, fiindcă ar pretinde că a fost torturat, ceea ce ar avea un efect negativ asupra elvețienilor.

Malko îngheță. El îl predase pe acest om agenților CIA!

— Chiar a fost torturat?

Frank Capistrano se încruntă, deranjat.

— A fost interogat „sever”, recunoscu el, dar nu poți face omletă fără să spargi ouă. Pe scurt, ultimul lucru pe care l-am face, este să ne adresăm elveţienilor. Biroul nostru de la Berna este scos din calcul fiindcă sunt puţini şi acolo sunt trimişi cei mai slabi. Apoi, elveţienii îi cunosc şi îi supraveghează. Dacă se leagă de un cetăţean elveţian, sunt expulzaţi. În fine, nu avem *nimic* despre Gibran Faisal. Trebuie mers acolo.

Geneva era totuşi mai bine decât Venezuela. Dar mult mai frig…

— Când plec? întrebă Malko, resemnat.

Frank Capistrano zâmbi fără a fi vesel.

— Cât mai repede posibil. Fiindcă irakienii ştiu bine că prietenul lor ar putea vorbi. Poate că îşi vor lua măsuri de precauţie.

— Să îl lichideze pe Gibran Faisal?

— Nu ştiu. Trebuie mers în vârful picioarelor. Nu a existat nici un transfer bancar fiindcă aceşti bani provin din Turcia. Ar trebui aflat dacă acest tip deţine un seif şi în ce bancă… Să găsim probe împotriva lui, pentru a-l şantaja. Toată Agenţia este în spatele dumneavoastră. Acest miliard de dolari este sângele care irigă grupările armate sunite. Dacă reuşim să le tăiem susţinerea, poate că le venim de hac… Deci, este o prioritate absolută.

— Ce ştiţi despre acest om?

Frank Capistrano oftă, ca un bătrân elefant epuizat…

— În afară de adresa lui, descrierea fizică şi două sau trei chestii, *nimic*. Pare să aibă o viaţă mondenă şi sentimentală intensă. Este tot timpul în ziare.

— Este puţin, remarcă Malko. Nu ar fi mai simplu să îl tratăm ca pe Osman Taybeh?

Americanul îl privi surprins.

— Să îl răpim? Vreţi să fim puşi la zid? Este un *elveţian*. O specie protejată.

— Glumeam, corectă Malko. Dar nu pot merge la el acasă şi să sun.

— Am un dosar despre el, recunoscu în fine Consilierul Special. Făcut de omul de legătură al Agenţiei, o elveţiancă foarte la curent cu mondenităţile, Gisela Furstenberg. O

folosim pentru a stabili diverse „profiluri” ale diplomaților la post în cadrul Națiunilor Unite. Cunoaşte pe toată lumea în Geneva. Uite.

Malko citi. Erau patru pagini, destul de precise. Gibran Faisal era un play boy şi în acelaşi timp un afacerist cunoscut în Geneva. Celibatar, locuia în piața Bourg-de-Four, în oraşul vechi, un apartament luxos, ieşea frecvent şi colecționa amante. Mai multe fotografii erau ataşate la document. Un bărbat tânăr, elegant, brunet, slab, genul care plăcea femeilor. Un rând fusese subliniat cu roşu: identitatea actualei lui amante, vânzătoare într-un magazin de bijuterii Chopard, pe strada Rhone: Adeline Montjoie.

Fără fotografie.

Malko închise dosarul şi recunoscu:

— Pot să încep treaba cu aşa ceva. Dar riscă să fie dificil şi de durată.

— Cu atât mai rău! tranşă Frank Capistrano, este prima pistă pe care o avem de la dispariția acestei prăzi de război... Evident, ar fi o metodă să grăbim lucrurile...

— Care?

— Să o utilizați pe logodnica dumneavoastră, contesa Alexandra. Gibran Faisal este un mare amator de femei. Ar sparge gheața aşa. În acest caz. Agenția s-ar arăta foarte generoasă cu ea. Bineînțeles, nu vorbim decât se stabilirea unui contact.

— Mulțumesc, răspunse sec Malko. Oricât de departe aş merge, nu descopăr proxeneți în arborele genealogic! Alexandra aproape că era să fie ucisă din cauza activităților mele, nu o mai implic niciodată, intenționat, în vreo anchetă.

Frank Capistrano coborî privirea.

— Contactați pe autoarea acestei note, îl sfătui el, poate că nu a scris tot ce ştia.

— Cu ce se ocupă?

— Este mondenă, activează în organizații de caritate; are bani şi se ocupă cu imobiliare, dar cunoaşte toată lumea din Geneva. Telefonul ei este în dosar.

— Sunteți sigur că este imposibil să le cerem ceva elvețienilor?

— Ar fi contraproductiv, îl asigură sobru Consilierul

Special.

— Şi nici un alt Serviciu din Orientul Mijlociu sau Europa nu deține informații despre acest Gibran Faisal?

— Nu. A părăsit Siria acum şaptesprezece ani, dispune de o avere considerabilă, iar familia lui se bucură încă de multe privilegii în Damasc. Doar că Serviciile siriene nu ne vor spune nimic despre el. În plus, nu am descoperit să fi călătorit în Orientul Mijlociu, în cursul ultimilor doi ani.

— Totuşi, aceşti bani vin de acolo, observă Malko. Sunteți siguri de declarațiile lui Osman Taybeh?

— Cred că da, afirmă pudic Frank Capistrano. A fost puțin brutalizat... nu ar fi mințit cu atâta precizie.

— Deci, concluzionă Malko, aceşti bani ar fi deja transferați din Irak. Poate că sunt depuşi într-un seif.

— Totul este posibil, trebui să recunoască americanul. Când veți afla mai multe. Divizia Tehnică este la dispoziția dumneavoastră: ei ştiu să deschidă seifuri, dar trebuie să aflați mai întâi unde sunt ele.

Malko zâmbi ironic.

— Mai bine, dat fiind profilul acestui „client", trimiteați o femeie capabilă să îl seducă...

— Nu avem pe nimeni cu profilul potrivit, răspunse Frank Capistrano. Nu este o treabă de amator. Acest Gibran Faisal are legături cu o organizație teroristă ramificată şi foarte periculoasă. Este cu siguranță protejat, într-un fel sau altul. Gândiți-vă. Irakienii se tem probabil că Taybeh poate vorbi, aşa că îl vor anunța...

— Altfel spus, concluzionă Malko, îmi cereți să sparg un diamant cu unghiile...

— Chiar aşa nu...

— Apropo, ați aflat mai multe despre cel care venise să îl recupereze pe Osman Taybeh de la spital, Ibrahim Haddad?

— Nu, dar lucrăm la asta. Cu stația din Cipru, unde zborul a fost închiriat.

— M-a văzut, remarcă Malko. Sper că nu se află în Elveția.

Frank Capistrano se uită la ceas. Ceilalți ascultau fără să intervină.

— Domnilor, zise el, nu ne mai rămâne decât să lucrăm şi să ne rugăm. Biroul din Berna a fost anunțat, dar nu va

interveni. Avem un ofițer la Geneva care se ocupă de Națiunile Unite, dar este cunoscut în Elveția. Deci, mai bine ajungeți acolo ca turist. Aveți un contact cu Berna dacă aveți nevoie de o intervenție „tehnică”.

— Nu suntem încă acolo! oftă Malko.

Miliardul de dolari al lui Saddam Hussein putea încă să doarmă liniştit.

*

* *

Un vânt puternic sufla peste lacul Leman, cenuşiu şi agitat. Puțină lume pe străzile Genevei. Din apartamentul său din *Noga Hilton*, Malko contempla munții înzăpeziți care încercuiau oraşul. Ajunsese în ajun. Singur. Alexandra detesta Geneva şi el nu voia să o expună. Privi numărul din listă: 079 327 3121. Cel al omului de legătură, Gisela Furstenberg. Primul unghi de atac.

O voce de femeie răspunse la a doua sonerie.

— Vă sun din partea lui Mortimer, anunță Malko. Sunt în trecere prin Geneva şi dumneavoastră m-ați putea ajuta.

Gisela Furstenberg se arătă imediat cooperantă, aproape exuberantă.

— Unde sunteți? întrebă ea.

El îi zise iar ea remarcă imediat:

— Nu este departe de agenția mea, sunt la birou în această dimineață. Vreți să luăm masa împreună? Este un local chinezesc bun, la *Hilton*.

— Ştiu, *Tse Yang*. Ne întâlnim într-o oră, propuse Malko. Întrebați de masa mea la şeful de sală.

Coborî, luă un taxi şi se duse în piața Bourg-de-Four. Imobilul unde locuia sirianul se afla chiar în fața cafenelei *La Clemence*, lângă Palatul de Justiție. Deşi era vechi, fusese renovat şi strălucea ca o bijuterie. Malko se duse să vadă unde e intrarea: un interfon, fără nume, doar inițiale. G.F.: trebuia să fie cel pe care îl căuta. Bineînțeles, nici un portar sau altă intrare. Coborî pe jos spre strada La Fontaine şi se întoarse la *Hilton* pe jos, în ciuda vântului rece.

Ca de fiecare dată. Geneva părea moartă. Bijuteriile alternau cu ceasornicării şi câteva buticuri de mărunțişuri. În patru sute de ani, elvețienii inventaseră ceasul cu cuc, apoi

se opriseră aici... Ambianța se resimțea. Aveai impresia că locuieşti într-un hol de bancă. Trebuie spus că la Geneva, în afară de câțiva autohtoni, nu erau decât „evadați” fiscali din diferite țări europene, un fel de turn Babel defiscalizat.

Oamenii se cunoşteau puțin între ei, mulțumindu-se să frecventeze nenumăratele baluri de caritate unde îşi puteau etala bogăția îmbuibându-se spre sănătatea săracilor de pe cele cinci continente.

Era înghețat când ajunse la *Hilton* şi întârziase puțin. Abia intrat la *Tse Yang*, remarcă o superbă blondă cu ochi albaştri, plină de bijuterii, distinsă, cu unghii lungi, machiată, puțin sexy, dar nu prea mult. Şeful de sală îi şopti la ureche.

— Invitata dumneavoastră vă aşteaptă, *Herr* Linge.

Malko se duse la masă şi se înclină spre mâna Giselei Furstenberg. Haina Channel era descheiată, lăsând să se vadă un bust magnific sub o cămaşă de mătase maro. Gisela Furstenberg trebuie să fi fost foarte frumoasă şi mai rămăsese încă. Privirea ei albastră îl scrută cu poftă. Cu siguranță era o devoratoare de bărbați. Ridică paharul de Defender „5 ani” vechime cu un zâmbet provocator.

— Bun venit la Geneva! Cunoaşteți locul?

— Puțin.

— Este un oraş foarte plăcut dacă îi cunoşti secretele, explică Gisela Furstenberg. Oamenii nu se lasă descifrați cu uşurință.

Malko ceru o vodcă, apoi comandară rață stropită cu şampanie. Era mai plăcut decât ceaiul, dar chinezii, care inventaseră multe lucruri, uitaseră de şampanie.

După câteva glume superficiale, Gisela Furstenberg puse întrebarea direct:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am citit cu multă atenție nota dumneavoastră despre Gibran Faisal, zise Malko. Îl cunoaşteți bine?

Ea chicoti melancolică şi zâmbi:

— Este un bărbat foarte frumos, dar eu nu sunt destul de tânără pentru a-l interesa... Iubeşte femeile de până în treizeci de ani, dar şi ele îl iubesc...

Malko se grăbi să îi ia mâna şi să o sărute.

— Sunteți fermecătoare! Afirmă el şi foarte atrăgătoare.

Sperând că nu trebuie să o dovedească. Frumoasa Gisela Furstenberg trecuse de vârsta când făcea singură alegerile, iar el nu era la Geneva pentru a-i face curte. De altfel, ea continuă imediat:

— Amanta lui actuală este o brunetă drăguță, vânzătoare la magazinul Chopard de pe strada Rhone. O libaneză.

Malko tresări.

— Nu avea nume libanez, în raportul dumneavoastră.

Gisela Furstenberg gustă din rață şi zâmbi.

— Exact. Dar a fost măritată deja, aici, în Geneva, cu un bătrân bogătaş căruia i-a înveselit bătrânețea. El nu i-a lăsat nimic, decât numele. (Vorbi în şoaptă.) înainte de a se lipi de Gibran Faisal, să zicem că a trăit o vreme din farmecele proprii. Mulți clienți de la Chopard vin din Orientul Mijlociu şi ea livrează frecvent „comenzile" mari. Profită să îşi facă prieteni... Este o tipă foarte drăguță, foarte sexy.

Mestecând rața, Malko îşi zise că tocmai răspunsese la o întrebare: amanta lui Gibran Faisal putea foarte bine să servească drept curier pentru a transporta banii.

— Această tânără este foarte apropiată de el?

Gisela Furstenberg se amuză.

— El o înşeală destul. Dar se pare că sunt legături solide între ei. Şi apoi, se zvoneşte că el are gusturi sexuale dificil de satisfăcut.

— Care?

— Nu sunt decât vorbe, retractă ea. Apropo, de ce vă interesați de el?

O adevărată profesionistă nu ar fi pus niciodată această întrebare.

— Este în centrul anumitor transferuri de bani, explică Malko.

Gisela Furstenberg gustă din şampanie şi reluă:

— Are o companie financiară prosperă aici, ca toată lumea, dar nu am auzit niciodată de suspiciuni în ce îl priveşte. Învesteşte, joacă la bursă, finanțează acte de caritate. Şi iese în lume foarte mult.

— Are prieteni?

— Puțini. Trăieşte singur într-un imens apartament. Cred

că s-a culcat cu jumătate din Geneva.

Era o urmă de regret în vocea ei şi Malko îşi zise că ea făcea parte din cealaltă jumătate…

— Are un birou?

— Da, bineînțeles, în clădirea alăturată de a lui. Vă voi da adresa. Dar dacă nu vă cunoaşteți, nu va sta de vorbă. Aici, la Geneva, secretul se cultivă.

Terminară de mâncat în linişte. Evident, frumoasa Gisela nu ştia mai multe. Brusc, ea exclamă:

— Dar, ce proastă sunt! Dacă vreți să îl întâlniți, este uşor.

Malko simți cum îi creşte pulsul.

— Cum?

Gisela îl calmă imediat.

— Evident, vom fi trei sute, reluă ea. Este o acțiune de caritate în favoarea IRMM, o asociație ce luptă contra maladiei măduvei spinării. În saloanele de la *President*, în seara aceasta. Pot să fac rost de două locuri pentru 500 de franci fiecare. Am văzut că era pe lista invitaților.

Caritatea era la mare preț: o mie de franci elvețieni însemna totuşi şapte sute de dolari…

— Bună idee! aprobă Malko.

Gisela Furstenberg păru fericită.

— Sper că aveți un smoching! Suntem cam formalişti aici, pe malul lacului…

— Am unul, o linişti el.

Avea oroare de astfel de serate, dar trebuia să înceapă cumva ancheta.

*

* *

O gorilă, cu un microfon înfundat în urechea păroasă, înfăşurat într-un costum albastru, deschise uşa bijuteriei Chopard şi se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Malko. Nu erau decât două vânzătoare în magazin: o chinezoaică subțire şi o brunetă foarte înaltă cu părul scurt, nas cârn, într-o rochie serioasă, machiată lejer, cățărată pe tocuri, dar cu o strălucire în privire care contrazicea aparențele. Ea veni spre el.

— Aş vrea să fac un cadou! anunță Malko.

— Avem tot ce vă trebuie! îl asigură vânzătoarea. Timp de o

jumătate de oră, cu o răbdare uimitoare, ea scoase inele, brățări, pandantive, broşe, ceasuri, perle de Tahiti. Malko o studia şi, de mai multe ori, îi întâlni privirea. Care întârzia mai mult decât o cerea simțul comercial. Era o baracudă, dar una care nu detesta bărbații. Şi ea avea bijuterii, dar modeste.

— O să mă gândesc, concluzionă Malko. Voi reveni.

— Aveți o adresă în Geneva? întrebă ea, pot să vin eu, dacă e nevoie.

— *Hilton*, apartamentul 414.

Ea îi adresă imediat o privire complice.

— Sunt apartamente foarte frumoase, cu vedere spre lac. Atunci, sper, pe curând…

Cum ea locuia în Geneva, nu avea cum să ştie apartamentele din *Hilton* decât invitată de vreun client. Informațiile de la Gisela Furstenberg se verificau.

Nu avea decât să aştepte seara pentru a face cunoştință cu bărbatul pe care îl urmărea în beneficiul CIA. Gardianul comorii lui Saddam Hussein. Viața lui Gibran Faisal părea monotonă şi totuşi cineva îi dăduse numele anchetatorilor CIA, într-un caz în care erau destui morți… Grăbindu-se sub ploaia fină, Malko se întrebă dacă „sponsorii” echipei din Moldova nu îşi luaseră contramăsuri de care el să se împiedice în curând.

Capitolul XI.

Toate minele de diamante, smaralde, rubine şi safire păreau să se fi adunat în sala hotelului *President*. Împodobite ca pomii de Crăciun, majoritatea femeilor, în rochii de seară cu paiete, încercau să uite de riduri prin aceste scânteieri, multiplicate de marile lustre de cristal. La mese de câte opt, fericiții invitați – în smoching şi rochii de seară – majoritatea necunoscuți iluştri, dar bogați, îşi dădeau importanță, căci, pentru o seară, existau.

Gisela Furstenberg se aplecă la urechea lui Malko, permițându-i în acelaşi timp să vadă un sân care se ținea încă foarte bine. Într-o rochie lungă, neagră, crăpată foarte sus, cu gâtul ornat cu un superb colier de perle de Tahiti, era mai degrabă discretă.

— Masa numărul nouă, şopti ea. Se vede din profil. Şi bruneta, în stânga lui, este libaneza.

Cu un aer superior, figură fină, păr abundent, nas drept sub sprâncene foarte pline, Gibran Faisal era încarnarea unui play boy monden. Malko o recunoscu imediat pe însoțitoarea lui: vânzătoarea de la Chopard. Deja, o mână de ospătari începeau să servească cu toată viteza cei trei sute de invitați. După, urma tombola şi dansul, facultativ. Malko îl observa pe sirian. Acesta nu vorbea cu vecinii săi, ținând o mână pe piciorul amantei lui. Aceasta purta o rochie cvasi-indecentă, destinată să îi pună în valoare un decolteu minunat. Dineul trecu foarte repede. Nici plăcut nici rău. Malko îşi chinuia mintea pentru a găsi o cale de a intra în contact cu „ținta”. La cafea, nu găsise încă soluția. După ce extragerea tombolei se efectua, orchestra se instală în sală. Malko îl văzu pe Gibran Faisal ridicându-se, urmat de însoțitoarea lui. Parcă era un italian sau un spaniol, cu trăsăturile lui fine.

— Veniți, zise el imediat Giselei Furstenberg.

Aceasta părea bucuroasă. Abia ajunsă pe ring, se sprijini de Malko, fără jenă, strivindu-şi bustul frumos de smochingul lui. Când el îi puse mâna pe spate, descoperi că pe sub rochie

Gisela Furstenberg îşi luase o bustieră! De altfel, coborând privirea văzu dantelele negre ale sutienului care îi oferea sânii ca pe tavă. Gisela Furstenberg nu purta acest accesoriu erotic doar pentru plăcerea ei... Doar în cazul în care el s-ar fi arătat grăbit. Privirile lor se întâlniră şi, ca şi cum ea îi citise gândurile, se strânse şi mai mult de el.

— Să ne apropiem, sugeră Malko.

Fu uşor: cuplurile dansau practic pe loc. Foarte repede, ajunseră aproape de Gibran şi Adeline. Libaneza îşi înnodase brațele în jurul gâtului iubitului ei şi dansa lipită de el. O atitudine de femeie îndrăgostită. Totuşi, când privirea ei o întâlni pe a lui Malko, care se uita la fundul ei bombat, i se citi o umbră de interes, urmată de un zâmbet care nu era de convenienţă. Gibran Faisal dansa foarte drept, țeapăn, privirea obosită parcurgând mulțimea invitaților cu o plictiseală fățişă.

Gisela zâmbi şi îi şopti lui Malko:

— S-ar zice că poartă combinezonul din latex! Ați văzut ce țeapăn este...

— Latex?

Buzele partenerei sale i se lipiră de urechi.

— V-am zis: Gibran are gusturi sexuale bizare. Am o prietenă care a ieşit cu el. Îi plac anumite jocuri în care, îmbrăcat într-un combinezon de latex, se lasă umilit de parteneră. Prietena mea considera că e ceva prea complicat.

— Şi credeți că...?

— Libaneza este mult mai flexibilă, zise ea pe un ton caustic. A văzut multe.

Muzica se opri. Cuplurile se despărțiră. În timp ce sirianul se întorcea la masă, Adeline se opri lângă ei pentru a o îmbrățişa pe Gisela Furstenberg care, imediat, i-l prezentă pe Malko.

— Prințul Malko von Linge, un prieten austriac aflat în trecere prin Geneva...

Adeline Montjoie îl privi în ochi pe Malko cu un zâmbet care promitea deja o felație.

— Dar îl cunosc pe prietenul tău, Gisela, a venit astăzi la magazin. Poate o să ai o surpriză frumoasă!

Târfa!

Malko urmări cu privirea legănatul ei nonşalant şi senzual.

Nu era o fortăreață de necucerit. Şi poate un excelent vector pentru a afla mai multe despre Gibran Faisal.

*

* *

Ibrahim Haddad nu se simțea în largul său. Pentru că era singur, fusese aşezat la o masă de celibatari şi de femei care nu mai puteau stârni nici o dorință, nici măcar unui condamnat pe viață... în smochingul de închiriat, binecuvânta decizia lui Mahmud Nabiya de a-i trimite la Geneva să supravegheze în mediul lui Gibran Faisal. Acesta din urmă nu era la curent cu ceea ce se petrecuse în Moldova, rolul lui limitându-se la plasarea banilor către curieri. Ajuns în urmă cu două zile, Ibrahim Haddad se instalase într-un mic hotel din piața Longemalle, *Touring Balance*, de cealaltă parte a podului Mont-Blanc, nu prea departe de apartamentul lui Gibran Faisal. De la sosirea sa în Geneva, sunase la secretariatul acestuia, folosind numărul şi parola dată în Cipru de Mahmud Nabiya. A doua zi, secretara sirianului îl sunase la hotel pentru a îi spune că Gibran Faisal va fi la serata IRMM de la *President*, a doua zi.

Modalitate discretă de a lua legătura, în mijlocul a trei sute de oameni.

Abia ajuns, în timp ce îşi rotea privirea prin sală, avusese un şoc teribil!

Bărbatul care îl răpise pe Osman Taybeh de sub nasul lui, în Moldova, tocmai sosea la brațul unei superbe blonde.

Din fericire, era departe de masa lui şi nu risca să fie reperat în mijlocul a trei sute de invitați... Din contră, prezența lui, chiar ia Geneva şi la acea serată, însemna ceva: Osman Taybeh vorbise, dezvăluind existența lui Gibran Faisal şi rolul lui financiar în circuitele de aprovizionare cu arme. Iar acum era sub supravegherea CIA. Ibrahim Haddad nu ştia despre raporturile Agenției americane cu Serviciile elvețiene, dar prezența celui pe care îl considera, aproape sigur, ca fiind agent al americanilor, era extrem de neliniştitoare.

Gibran Faisal era poate deja ascultat!

Fără să îl scape din ochi pe bărbatul din Moldova, decise să nu îl lase un pas singur, pentru a afla cât mai multe

despre el. Mai întâi, unde locuia. Maşina închiriată era parcată pe cheiul Mont-Blanc, deci îl putea urmări.

*

* *

Sticla de şampanie Taittinger stătea goală în frapieră. Facturată peste preţul dineului la un tarif demn de Lumea a Treia. Malko îşi abţinu un căscat. Seara devenea plictisitoare, dar nu voia să plece înaintea lui Gibran Faisal.

Gisela Furstenberg savurase şampania şi ochii ei albaştri aveau o expresie aproape melancolică. Malko îşi zise că îmbrăcată era încă foarte prezentabilă. Dansase până la ultima melodie şi, evident, nu avea chef să plece.

Toată lumea pleca, odată ce misiunea principală fusese îndeplinită. Cu regret, Gisela se ridică. Chiar când Gibran Faisal şi libaneza treceau prin faţa lor. În trecere, Adeline zâmbi insistent spre Malko, din spatele amantului ei. Contactul se consolida.

— Dacă am bea un pahar la *Hilton*? sugeră Gisela. Nu mi-e somn.

— De ce nu? acceptă Malko.

*

* *

Ibrahim Haddad aşteptă ca bărbatul blond întâlnit în Moldova să iasă pe uşa hotelului pentru a se apropia rapid de mulţimea de la garderobă. Se strecură până la Gibran Faisal în momentul în care acesta din urmă o ajuta pe Adeline Montjoie să îmbrace paltonul de vizon. Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră. Sirianul îl mai întâlnise pe Ibrahim Haddad cu ocazia mai multor plasări de fonduri. Îi zise cu o voce neutră:

— Ce surpriză plăcută. Sunteţi la Geneva de mult?

Adeline Montjoie se îndrepta spre ieşire. Ibrahim Haddad profită pentru a strecura o hârtie împăturită în mâna sirianului, precizând în şoaptă:

— Sunaţi-mă mâine la acest număr, între unsprezece şi doisprezece ziua. Nu de acasă. Este o cabină telefonică publică.

Gibran Faisal luă hârtia fără să zică nimic şi se îndepărtă făcând un semn din cap. Nu era prost: prezenţa inopinată a

lui Ibrahim Haddad semnala o problemă.

Când o ajunse din urmă pe Adeline, ea îşi strecură braţul pe sub al lui şi întrebă tandru:

— Mergem acasă?

— Dacă vrei, acceptă sirianul, fără entuziasm.

Era tulburat de prezenţa la Geneva a lui Ibrahim Haddad.

*

* *

Barul de la *Noga Hilton* era gol, sinistru. În faţa decepţiei evidente a Giselei, Malko propuse imediat:

— Să mergem să bem ceva în apartamentul meu.

Imediat ce ajunseră, Gisela Furstenberg se îndreptă spre fereastra panoramică ce dădea spre Lacul Leman. După ce comandă o sticlă de şampanie prin *room service*, Malko veni şi se aşeză în spatele ei.

— Este frumos! oftă ea, întorcându-se pe jumătate spre el.

În acelaşi timp, ea se dădu câţiva paşi înapoi şi îl atinse pe Malko cu fundul. Gest elocvent, dar care putea fi considerat involuntar. Pentru că el nu se feri, Gisela se sprijini de el şi întoarse capul, ridicând privirea spre Malko. Acesta îi putu zări sânii care se ofereau generos prin bustieră. Malko simţi cum îi creşte libidoul. Buzele lor s-au atins firesc şi Gisela l-a sărutat profund, senzual, pasional chiar. Malko îi atinse uşor sânii, mângâindu-i sfârcurile care ţâşniseră obraznice din sutien şi care se întăreau sub degetele lui abile. Gisela se întoarse cu totul şi se lipi de el cu tot corpul.

Momentul fu întrerupt de un ciocănit în uşă. Imediat ce ospătarul le deschise sticla de şampanie şi părăsi camera, Gisela îşi reluat sărutul pasional, sprijinindu-se de masa hexagonală. Se înflăcăra repede şi din tot sufletul. Malko îşi coborî mâna până la despicătura rochiei, o ridică şi simţi elasticul jartierei.

Malko nici nu avu timp să ajungă între coapsele ei. Cuprinsă de extaz, Gisela era pe punctul de a juisa. Se stăpâni cu greu şi se lăsă în genunchi pe mocheta bordo pentru a-i oferi lui Malko o felaţie dezlănţuită. Ca o liceană dornică să demonstreze că e femeie. Fără a se opri, îl dezbrăcă pe Malko de pantalonii de smoking şi de slip, cuprinzându-i întreg sexul cu degetele. Malko se gândi că

această blondă elegantă în rochie de seară, îngenuncheată ca o vestală, care îşi oferea gura cu atâta furie de parcă ar fi vrut să uite că trupul ei îşi pierduse prospețimea, era foarte excitantă.

Bărbatul începu să se cabreze între buzele ei senzuale. Brusc, femeia se ridică şi se sprijini de masă.

— Aşa! gâfâi ea.

În timp ce Malko se postă în fața ei, femeia îşi ridicase rochia lungă de seară, dezvelindu-şi larg coapsele. Îşi ridică apoi cu totul picioarele când Malko o pătrunse cu putere. Apucându-l de gât, Gisela se desfăta cu mişcări frenetice, vrând parcă să-i simtă sexul până în străfundul vintrelor. Sticla de şampanie se mişca în ritmul lor.

Corpurile celor doi se reflectau în oglinda mare din spatele lor, iar imaginea părea să-i placă foarte mult Giselei. Cu spinarea cambrată, cu coapsele desfăcute şi mai larg, Gisela gemea din ce în ce tare, pe măsură ce mişcările lui Malko se accelerau. N-a durat mult până ce unghiile ei s-au înfipt în grumazul lui, iar țipătul răguşit era semnul că ce doi îşi potoliseră poftele. Încet, femeia îşi coborî picioarele şi arboră un zâmbet satisfăcut, complice.

— Dumnezeule, ce bine este, zise ea cu simplitate. Toate seratele ar trebui să se termine aşa... Acum, putem bea şampania.

Malko desfăcu şampania Taittinger. Gisela Furstenberg ridică paharul, ciocni cu Malko şi îl sărută cast pe gură.

— Eşti mulțumit de serată?

— Foarte, afirmă galant Malko şi mai ales de a doua parte.

— Sper să îți mai pot fi utilă, răspunse ea. Adoptase un ton de tutuială de soi. Ca între oameni de acelaşi rang care împărtăşesc o anumită intimitate.

*

* *

În loc să se întoarcă direct acasă, Gibran Faisal porni într-o plimbare la volanul cupeului Bentley pe şoseaua spre Lausanne, fără nici o explicație. Întorcându-se, merse spre piața Bourg-de-Four.

Oamenii pentru care făcea aceste servicii îi ofereau mulți bani. Grație rețelei sale financiare, le permisese să spele sute

de milioane de dolari cu un comision care atingea adesea 30%. Apariția lui Ibrahim Haddad semnifica faptul că acest mecanism dăduse un rateu! Nu se sinchisea de elvețieni: statutul său de cetățean elvețian îl proteja, dar de acum trebuia să fie foarte prudent.

Opri în fața garajului şi acționă telecomanda, sub ochii rotunzi ai camerelor cu infraroşu. Poarta se închise imediat în urma lui. Aceeaşi parcare deservea apartamentul şi biroul, dar nu avea corespondență între ele, deşi imobilele erau lipite.

Parcă Bentley-ul în locul obişnuit şi, imediat, Adeline întredeschise portiera pentru a ieşi din maşină. Gibran Faisal o opri.

— Cred că o să urc singur, zise el pe un ton egal.

Austin-ul gri al tinerei era parcat chiar alături. Când petreceau seara sau noaptea împreună, ea venea mereu cu maşina. Adeline îşi puse mâna pe coapsa amantului ei, surprinsă.

— Nu vrei să ne jucăm puțin?

Disimulat, degetele ei lungi începură să îl maseze urcând. Sirianul o dădu la o parte.

— Nu, nu în seara aceasta.

— Eu vreau foarte tare. M-am gândit la asta toată seara.

— Altădată.

Ea se aplecă şi îl sărută pe gât, cu mâna pe sexul lui.

— Te iubesc, ştii, murmură ea.

Pentru un moment, Gibran Faisal îşi zicea că poate era adevărat.

Adeline Montjoie, care se numea pe vremuri Aicha Kanawat, nu avusese o viață uşoară. Născută într-un sat din sudul Libanului, se dusese la Beirut pentru a reuşi şi îşi atinsese scopul cu sudoarea coapselor.

Apoi, alternând micile joburi cu meseria de call-girl, urcase pe scara socială până la postul de vânzătoare de bijuterii. În fiecare seară, la dineuri şic, ieşea acoperită de bijuterii scumpe pe care le punea apoi la loc în seif.

O viață de cenuşăreasă.

Când îl întâlnise pe Gibran Faisal, fusese sedusă mai întâi de alura lui şi de luxul în care trăia. Şi totodată, de modul

sălbatic în care făcea dragoste. Până atunci nu se simțise cu adevărat ataşată de un bărbat: îi folosea doar pentru a supraviețui şi a urca ierarhia socială. Pentru că iubea sexul, se mulțumise cu acest stil de viață.

Era prima dată când era cu un bărbat atât de bogat, dar, zgârcit, el nu îi oferea aproape nimic. Ca şi cum o punea la încercare. Totul se schimbase în ziua în care ea dăduse din greşeală peste un sertar ascuns în tăblia patului. Descoperind în acelaşi timp secretul amantului ei. Puțin câte puțin, ea se pusese în pielea unei dominatoare, ceea ce el căuta. Aflându-se în această poziție de aparentă superioritate, tânăra îşi schimbase sentimentele. Cu atât mai mult cu cât realizase că sirianul nu putea scăpa de ea. Nici ea de el. Relația lor devenise fuzională, perversă şi violentă.

Uneori, Gibran o înşela. Cu o vânzătoare sau vreo mondenă pe care le trata ca pe animale. Iar Adeline suferea... Puțin câte puțin, ea căzuse pradă unei obsesii: că acest bărbat bogat, tânăr şi frumos o va părăsi.

El realizase asta şi se folosea de situație, pretinzând o supunere totală. La cererea lui, ea pleca uneori în Orientul Mijlociu să aducă valize care nu puteau conține decât bani. Gibran îi explicase că risca foarte puțin. Putea pretinde oricând că se dusese să livreze o bijuterie plătită cash, ceea ce era un fapt obişnuit în țările Golfului.

Adeline Montjoie ignora riscurile, vrând doar să îl lege de ea pe Gibran cât mai mult. Nu deschisese niciodată o valiză, nu pusese nici o întrebare.

Aşezat lângă ea, sirianul zise brusc:

— Va trebui să nu ne mai vedem un timp...

Adeline Montjoie avu senzația că îi înfige un pumnal în inimă.

— De ce? Ai o altă femeie?

— Nu îți pot explica, făcu el, dar nu este din cauza unei alte femei. Ți-o jur.

Ea nu credea nici un cuvânt. Nebună de furie, deschise violent portiera.

— Unde te duci? întrebă Gibran Faisal.

— Te părăsesc, nemernicule! Scrâşni Adeline, înainte de a trânti portiera.

Ea îşi păstrase apartamentul, în cartierul Eaux Vives, strada 31 decembrie şi nu se întâlneau decât pentru serate mondene sau sexuale.

Gibran Faisal îşi reprimă o puternică dorință de a îi spune adevărul: că va trebui să îşi ia anumite precauții atât timp cât nu cunoştea amploarea exactă a pagubelor, dar orgoliul îl împiedică. Cu cât el îi era mai supus sexual, cu atât ea trebuia să îi fie mai supusă în viața cotidiană. El ieşi din Bentley în timp ce ea manevra furioasă micul Austin şi urca rampa de ieşire.

*

* *

Malko aşteptă ora unsprezece pentru a trece pragul bijuteriei Chopard. Trebuia să bată fierul cât era cald. Adeline Montjoie era acolo şi el îi remarcă ochii roşii şi trăsăturile obosite. Ca şi cum petrecuse o noapte proastă. Totuşi, văzându-l, ea arboră o expresie extrem de călduroasă.

— Ați făcut alegerea, de ieri? întrebă ea. Malko zâmbi şi o privi drept în față.

— Bineînțeles, dumneavoastră?

Tânăra zâmbi şi coborî privirea.

— Erați cu o femeie fermecătoare, ieri seară, remarcă ea, Gisela Furstenberg a avut întotdeauna mult succes.

Malko căută o portiță pentru a înainta cu ancheta.

— Aş prefera să discut despre bijuterii cu dumneavoastră, propuse el. Aveți pauză de prânz?

Vexată, Adeline Montjoie răspunse imediat:

— Fac ce vreau…

— Atunci, să luăm masa la *Senso*, nu este departe.

— Ador! făcu Adeline. O oră şi jumătate, este bine? Direct acolo.

Din fericire se interesase înainte la recepționerul de la *Noga Hilton*.

Plecă. Vremea era mai bună. Cu un singur gând în minte: să regăsească pista care ducea la Talal El-Hani, cel plecat din Bagdad în urmă cu trei ani cu un miliard de dolari şi pe care nimeni nu îl mai văzuse de atunci. Toți cei care fuseseră amestecați în această operațiune erau morți, dar, de când cu Moldova, avea în fine o pistă care ducea pe urma comorii lui

Saddam Hussein.

*

* *

Gibran Faisal traversă pe jos piața Bourg-de-Four şi deschise uşa cafenelei *La Clemence*. Era ora unsprezece şi un sfert şi Adeline Montjoie nu telefonase aşa cum făcea în fiecare dimineață. Formă numărul dat în ajun de Ibrahim Haddad şi i se răspunse la primul apel.

— Gibran?

— Da.

— Mă puteți întâlni la barul hotelului *Richmond*?

— Da.

— Atenție să nu fiți urmărit.

Închise, ieşi şi o luă pe strada La Fontaine. Hotelul *Richmond*, de cealaltă parte a podului Mont-Blanc, era la mai puțin de un kilometru. Trecând podul, se întrebă dacă Ibrahim Haddad era panicat sau situația era cu adevărat atât de gravă. Acesta din urmă aştepta în fața unei cafele, cu figura sobră, în barul pustiu. Gibran se aşeză în fața lui.

— Ce se întâmplă? Întrebă el. De ce sunteți la Geneva?

— Avem cel mai probabil CIA pe urmele noastre, anunță în şoaptă Ibrahim Haddad.

Rapid, relată episodul de la Chişinău, răpirea lui Osman Taybeh, implicarea foarte probabilă a Agenției americane de informații, concluzionând:

— Americanii ar da orice pentru a pune mâna pe banii noştri. Ei ştiu că stocurile armatei irakiene pe care le-am recuperat sunt aproape epuizate şi că avem nevoie de sprijin din exterior. În plus, avem nevoie de mulți bani pentru a cumpăra şefii de triburi, informatorii, pentru a despăgubi familiile martirilor... Dacă îi pierdem, ar fi o lovitură fatală...

— Aveți destui bani! zise Gibran Faisal, insensibil. Dacă americanii vin la mine, voi nega totul. Nu au cum să mă şantajeze. Sunt cetățean elvețian, plătesc impozite şi nu fac nimic ilegal. Este cuvântul meu împotriva lui Osman Taybeh. Mă cunoaşteți: nu vorbesc.

— Ştiu, recunoscu Ibrahim Haddad, dar prietena dumneavoastră, cea care a venit de mai multe ori să preia banii... Sunteți sigură de ea?

— Absolut, zise, aproape fără să se gândească, sirianul.

Nu putea să explice de ce, dar celălalt nu se lăsă convins atât de uşor.

— Este vulnerabilă, insistă el. Dacă îi verifică trecutul, pot să o şantajeze. Este veriga slabă. Nu uitați că a fost în contact cu oameni de la Beirut.

— Unde vreți să ajungeți?

— Cred că ar trebui să o punem la adăpost un timp. O putem primi la Beirut, sau în altă parte. Ar fi mai prudent.

Gibran Faisal luă o expresie încăpățânată. Nu voia să se priveze de jucăria lui favorită atât de mult timp şi ştia că Adeline era o dură.

— O să o pun în gardă, îl asigură el.

— Oricum, insistă interlocutorul, va trebui să mai facem un transfer. Avem *mereu* nevoie de materiale. Dacă ea ar pleca înspre Beirut?

— Bine, făcu evaziv sirianul. O să mă gândesc.

Cei doi bărbați se despărțiră fără nici o strângere de mână. Revenind pe jos la biroul său, Gibran Faisal îşi zise că dacă Adeline Montjoie pleca spre Orientul Mijlociu, nu va mai reveni niciodată. „Prietenii” săi nu erau nişte sentimentali. Ea reprezenta veriga slabă a lanțului. O va pune totuşi în gardă, vis-a-vis de implicarea CIA. Dar pentru aceasta, trebuia să se împace cu ea.

Capitolul XII.

Adeline Montjoie se machiase din nou, îşi rujase gura iar privirea era mult mai sigură. Malko era deja instalat lângă marea coloană aurie, în sala plină de la *Senso*, când tânăra îşi făcu apariția, oprindu-se la mai multe mese, sigură pe ea şi pe farmecul ei. Când se aşeză în fața lui Malko, privirea ei îl fixă şi zise:

— Sunt bucuroasă că ați venit la magazin dimineață, eram cu moralul la pământ.

— Totuşi, ieri seară, păreați în plină formă, remarcă Malko. Ați avut probleme la magazin?

— Nu, am rupt relația cu bărbatul vieții mele.

— Cel care era cu dumneavoastră ieri seară? Totuşi, păreați foarte îndrăgostită. De altfel, este un tip foarte seducător. Trebuie să aibă mult succes.

Gura tinerei se strâmbă, zâmbind răutăcios.

— Da. Evident. Femeile sunt fascinate de banii lui. Ospătarul le întrerupse conversația. Comandară: prosciutto şi pulpă de mistreț. De băut, Valpolicella. Malko îşi ținea respirația. O asemenea şansă era incredibilă. Se întrebase cum putea să se apropie de Adeline Montjoie iar acum ea venea către el. Era aproape prea frumos… Zâmbi, indulgent.

— Nu este decât o dispută…

Privirea tinerei se întunecă.

— Nu, făcu ea, aproape agresivă, m-a expediat ca pe o menajeră. Nu vreau să îl mai văd vreodată.

— Sunteți de mult timp cu el?

— Patru ani, cu suişuri şi coborâşuri. M-a înşelat mult şi are, să zicem, gusturi extravagante în materie de dragoste. Acum, nu mai pot.

— Cu ce se ocupă?

— Finanțe. Are birourile chiar lângă domiciliu. Investiții, un pic peste tot în lume. Este sirian, dar nu merge niciodată acolo. S-ar zice că fuge de țara sa de origine. De altfel, nu are nici o legătură cu orientalii care locuiesc în Geneva, se ține

complet deoparte de comunitate. Nu este un religios şi e foarte egoist. Nu iubeşte decât două lucruri pe lume: să facă bani, să câştige, să strivească oamenii şi să se folosească de femei.

Când sosi mâncarea, tânăra era la fel de pornită. După o *pauză*, Malko relansă conversația.

— Şi dumneavoastră, călătoriți? întrebă el.

— Destul. În țările Golfului. În Liban. Acolo avem cei mai mari clienți. Uneori, solicită să li se prezinte câte o colecție iar eu sunt trimisă acolo.

— Frecvent?

— Neregulat. Ultima dată, acum trei săptămâni, cu aproximație. Am mers la Beirut să întâlnesc un saudit care voia să ofere bijuterii – identice – celor trei favorite ale sale.

— A cumpărat?

— Da.

— În acest caz, vă plăteşte cu lichidități?

Ea râse.

— Uneori.

— Unde mergeți la Beirut?

— La *Phoenicia*. Dar sunt numai prostituate acolo. Este oribil să fii femeie singură acolo.

— Prietenul dumneavoastră nu vă însoțeşte niciodată…

— Niciodată, detestă călătoriile, în timp ce mânca, Malko îşi zise că datele concordau.

Cu siguranță, Adeline fusese trimisă să preia dolari destinați plătirii rachetelor bulgare. În orice caz, nu îl *amețea*. Prin ea, putea să ajungă la cel care deținea comoara lui Saddam Hussein. Continuară să pălăvrăgească, vorbind de Geneva, de viață, de vreme. Apoi, Adeline Montjoie se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Am un client important la ora două.

— Veți ajunge la timp! zâmbi Malko. Ea îl fixă din nou cu privirea.

— Vreți să vă dovedesc că nu v-am mințit în legătură cu ruptura relației mele?

— Cum? Vă cred.

— În seara aceasta, zise ea, am invitație la un mare dineu. Vreți să mă însoțiți? Trebuia să merg cu Gibran.

— Nu aş vrea să..., începu el. Ea scoase o carte de vizită din geantă şi i-o dădu.

— Luați-mă pe la opt seara de acasă. Aceasta este adresa. Dineul are loc la Genthold, în drum spre Lausanne. Nu este nevoie de smoching.

Se strecura deja printre mese. Malko se uită la cartea de vizită, cu senzația că pusese mâna pe jackpot. Adeline Montjoie avea acces la misterioasa rețea care administra de trei ani comoara lui Saddam Hussein, miliardul de dolari dispărut în martie 2003.

*
* *

Ibrahim Haddad, la volanul unui Ford Escort închiriat, pândea în fața bijuteriei din strada Rhone, de la prânz. La întâmplare. Reacția lui Gibran Faisal nu îi plăcuse. Cu cât ştia mai multe despre amanta lui, cu atât era mai bine. Văzând-o că se întâlneşte la restaurantul italian cu cel pe care îl considera agent ai CIA aflat pe urmele lor, avusese un şoc. Faptul că acesta venise din Moldova în Elveția era deja alarmant, nu era un tip lipsit de Importanță, ci coordonatorul unei ample operațiuni, aparent îndreptată împotriva lor.

Legătura lui cu libaneza nu prevestea nimic bun.

Dacă Adeline Montjoie dezvăluia puținul pe care îl ştia, americanii ar fi avansat cu două trepte spre centrul sistemului care asigura continuarea luptei armate din Irak... Ibrahim Haddad trebuia, cu orice preț, să îi raporteze lui Abu Mustafa Adib, responsabilul operațiunilor financiare. Doar că, nu era uşor să comunice cu Siria, cel mai sigur fiind folosirea sms-urilor. Erau milioane de sms-uri expediate tot timpul şi transmiterea lor nu dura decât patru sau cinci secunde. Era imposibil să le intercepteze pe toate, chiar cu mijloacele performante ale americanilor. Faptul că avea CIA în spate îl făcea nervos. Acest agent nu era probabil singur.

Prima precauție era să îl anunțe pe Gibran Faisal că amanta lui era în legătură cu un agent CIA. O îndoială oribilă îl cuprinse. Îl cunoştea dinainte sau tocmai fusese contactată?

Situația era gravă dacă CIA era pe urmele lui Gibran Faisal. Sirianul cunoştea toate operațiunile financiare ale

organizației lor.

După ce parcă mașina în piața Longemalle, merse pe jos până în piața Bourg-de-Four și intră în *La Clemence.* Mereu plin de clienți și fete frumoase... Se duse la cabina telefonică și sună la biroul lui Gibran Faisal.

— Domnul Faisal lipsește, anunță o secretară. Îmi puteți lăsa numele și un telefon?

Ibrahim Haddad nu se dădu bătut. Știa că sirianul nu spunea niciodată că este la birou.

— Spuneți-i că prietenul lui, Ibrahim, îl așteaptă la „*La Clemence*", anunță el înainte să închidă.

Abia avu timp să găsească o masă liberă. Gibran Faisal intră în cafenea, vizibil furios. Se așeză și îl fulgeră cu privirea pe Ibrahim Haddad.

— De ce ați venit să mă deranjați aici? bombăni el. Mai mult, este imprudent...

Ibrahim Haddad nu se sperie.

— Era ceva urgent. Știați că prietena dumneavoastră, Adeline, este în contact cu CIA?

— CIA! Glumiți?

— Nu.

Gibran Faisal era descurajat când acesta termină de relatat, concluzionând:

— Trebuie mai întâi să o preveniți în legătură cu acest tip. Poate fără a-i spune de ce americanii se interesează de dumneavoastră. Este posibil?

— Este posibil.

— Apoi, trebuie să o retrageți din circuit.

— Adică?

— Să o trimiteți în Liban. O vom ascunde cât timp va fi nevoie. Va fi preluată de la aeroport.

Gibran Faisal îl privi ironic.

— Îmi spuneți că este în legătură cu CIA. Va atrage după ea agenții americani. Nu, o să vorbesc cu ea, să o previn. Am încredere în ea. Mă adoră și nu mă va trăda.

Se ridică și plecă, fără să mai comande măcar. Ibrahim Haddad îl urmări cu privirea, gânditor. Ghicise că deplasarea Adelinei în Liban va fi fără întoarcere? Nu puteau să își asume riscuri. Puținele informații pe care tânăra le deținea

despre organizația lor îi puteau pune pe americani pe o pistă foarte periculoasă.

Mai mult ca niciodată, trebuia să îl anunțe pe Abu Mustafa Adib.

Începu să scrie textul pe telefonul mobil. Grație acestui sistem, va primi rapid instrucțiuni.

*

* *

Malko opri Mercedesul închiriat în fața unui imobil modern cu cinci etaje, pe strada 31 Decembrie, nr. 20, o stradă calmă din cartierul Eaux Vives. Închinase această maşină de lux deoarece îi explicase Adelinei Montjoie că lucra pentru un fond de investiții austriac, administrator al unor mari sume de bani. Gisela Furstenberg, avertizată dinainte, putea confirma aceste date. În momentul în care voia s-o sune pe Adeline, auzi țârâitul mobilului. Era Gisela.

— Ai sedus-o pe Adeline, îl anunță ea. M-a sunat să mă întrebe o mulțime de lucruri despre tine... Se pare că a rupt relația cu Gibran Faisal, dar nu este pentru prima dată. Se foloseşte de câte un bărbat pentru a-l face pe Faisal să se întoarcă la ea. Deci, nu te lăsa păcălit, adăugă ea, cu un râs marcat de gelozie.

Malko abia avu timp să îi mulțumească. Adeline apăru în clipa următoare, într-un superb mantou de vulpe polară. Când se aşeză lângă el, lăsă să se vadă un taior Dior, cu o fustă atât de strâmtă, încât abia putea merge. Sacoul de muselină neagră părea desenat pe sâni.

— Sunteți magnifică! exclamă Malko, sărutându-i mâna. Sunt foarte norocos că prietenul dumneavoastră nu s-a purtat frumos...

— Este un nemernic plin de el! Mergem la Genthold, zise ea. Acasă la o foarte bună clientă, fosta soție a lui Yeslam Bin Laden, Carmen Dufour. Este un dineu de vreo treizeci de persoane şi, mâine, toată Geneva va şti că am fost cu dumneavoastră...

Dorința de răzbunare era evidentă. Numai să dureze suficient pentru ca Malko să aibă timp să obțină informațiile de care avea nevoie...

*

* *

Gibran Faisal formă numărul Adelinei Montjoie pentru a douăzecea oară. O singură dată, la începutul după amiezii, îi auzise vocea, apoi cuplase mesageria. Ea mai avea încă un telefon mobil dar nu îi ştia numărul.

Continuă să mănânce mărul, furios. Adesea, când era singur, nu lua masa, pentru a îşi menţine silueta. Era obligat să recurgă la ceva ce ura dinainte: să o caute pe Adeline la magazin.

Bineînţeles, tânăra va profita pentru a-l umili, dar trebuia neapărat să o prevină. Prezenţa unui agent CIA pe urmele lui nu era o glumă. Desigur, el ştia de zece ori mai mult decât ea despre ceea ce căuta CIA, dar ea putea totuşi să facă mult rău. Mai ales dacă era în plină criză de isterie răzbunătoare.

*

* *

Adeline Montjoie se clătina uşor. Băuse multă şampanie. Dineul de la fosta doamnă Bin Laden fusese minunat, cu orchestră, femei în rochii de seară, bancheri, administratori de averi şi câţiva bogătaşi emigranţi fiscali. Geneva obişnuită. Bineînţeles, Malko fusese subiectul câtorva întrebări pe care le evitase abil vorbind mai mult despre castelul său. Adeline Montjoie îi sorbea cuvintele.

Zicându-şi probabil că providenţa fusese de partea ei când îl agăţase pe Malko la balul IRMM de la *President*. Singură, golise o sticlă întreagă de Taittinger! Pentru a se ameţi. Toată seara nu încetase să îi expedieze ocheade fierbinţi lui Malko şi, de multe ori, pe sub faţa de masă, îl prinsese de mână pentru a-l strânge cu putere. Ca şi cum se îndrăgostise brusc. Se agăţă de braţul lui, cu capul sprijinit pe umărul bărbatului, foarte romantică în mantoul alb. Abia ajunşi în maşină, se aplecă spre el şi îl sărută pasional.

— Am senzaţia că sunt îndrăgostită, şopti ea. De mult timp aşteptam un bărbat ca dumneavoastră.

Acolo se simţea profesionista din ea. Capabilă, ca prostituatele ruse, să întrebe dacă sunt iubite în timp ce tocmai fac sex oral cu un alt bărbat. Malko îi atinse uşor sânii ampli, vag protejaţi de muselina taiorului, declanşând câteva suspine, apoi demară. Cu capul lăsat pe spate, un

zâmbet vag pe buze, Adeline părea complet sedusă. El se întrebă cum urma să se termine seara. Ajunşi în faţa casei, ieşiră împreună din Mercedes. În faţa intrării, tânăra se întoarse spre el şi i se aruncă în braţe. Simţi cum se lipeşte dornică de el, îmbrăţişându-l din nou, cu aceeaşi pasiune, apoi se dezlipi de el.

— Vă doresc foarte mult, şopti ea. Este minunat!

Malko, cu mâinile pe şoldurile tinerei, zâmbi. Fusta lungă era atât de strâmtă, încât nu putea nici în vis să îşi imagineze că poate verifica înfierbântarea din ea.

— Şi eu! făcu el ca un ecou.

Adeline Montjoie oftă profund.

— Nu o să fiţi supărat pe mine? Trebuie să mă trezesc la şapte dimineaţa şi am o durere oribilă de cap. În schimb, în acest weekend, sunt liberă.

Îl sărută, lipită de el cu tot trupul, apoi se despărţi, zicând aproape cu brutalitate:

— Sunaţi-mă mâine, la magazin.

Frumos interpretat rolul de vampă. Adeline Montjoie era o profesionistă. Dar dacă reuşea să intre în jocul ei, beneficiul putea fi enorm. Porni din nou spre cheiul Gustave Adolphe. Noaptea, Geneva era şi mai amorţită decât ziua: majoritatea locuitorilor se culca odată cu găinile.

*

* *

Ibrahim Haddad reaprinse farurile. Era inutil să îl urmărească pe agentul CIA până la *Hilton*. Era relativ uşurat că Adeline Montjoie nu a petrecut noaptea cu el, dar era cu siguranţă doar o etapă intermediară, dată fiind atitudinea lor. După sărutul pasional al libanezei, bănuia cum avea să se termine totul. Dumnezeu ştie ce ar putea obţine un agent abil de la ea! Ibrahim Haddad nu ştia exact ce îi dezvăluise Gibran Faisal amantei sale, despre afaceri.

Încă nu aflase răspunsul la această întrebare când parcă în faţa hotelului său, în piaţa Longemalle. Mesajele schimbate cu Siria avuseseră efectul scontat. Abu Mustafa Adib îi trimitea doi membri ai organizaţiei, cu ordine. Pentru el şi pentru Gibran Faisal. În plus, fostul director de cabinet al lui Udai Hussein nu cunoştea amploarea pagubelor. Era o

situație critică, căreia trebuia să îi pună capăt foarte rapid, dar decizia nu îi aparținea lui Ibrahim Haddad.

*

* *

Gibran Faisal primise o jumătate de duzină de apeluri de la ora zece dimineața, unele veninoase, altele fals întristate, toate foarte agitate, pentru a-i povesti despre seara dinainte, când Adeline Montjoie sosise cu un nou cavaler la braț. Geneva era un orăşel în care jocul „cine cu cine se culcă" făcea furori... Părerea generală era că Adeline terminase noaptea împreună cu noul iubit. Cel puțin aşa le mărturisise ea unor prietene, la masa de prânz.

Îndrăgostită nebuneşte de un necunoscut. Bogat, titrat, plin de farmec şi, pe deasupra şi prinț.

Sirianul, care o cunoştea bine pe tânără, nu era chiar aşa de convins. Şi, oricum, o aventură sexuală nu îl bulversa. Deja îşi imagina în minte scena în care, stând legat, ea îi povestea, cu detalii, noaptea de dragoste petrecută cu agentul CIA... Ceea ce îl va excita foarte mult.

Linia telefonică de la secretară sună.

— Domnul de ieri vă aşteaptă la „*La Clemence*", anunță tânăra pe un ton neutru.

Gibran Faisal venise de la jogging şi nu se schimbase încă. În fața figurii sobre a arabului, se grăbi să zică:

— Ştiu despre seara trecută. Adeline m-a sunat. Este în cea mai bună dispoziție. Trebuie să iau masa cu ea.

Ibrahim Haddad nu îşi ascunse uşurarea.

— Foarte bine, aprobă el. Trebuie să o evacuăm de aici cu orice preț. Să nu vorbească nimic cu acest tip. Spuneți-i că aveți nevoie de un nou transfer. De la Damasc. Suntem mai bine echipați acolo, iar americanii nu sunt ca acasă la ei. O putem proteja mai uşor.

Adică într-o groapă foarte adâncă în deşert, dar aceasta, Gibran Faisal nu ar afla decât după. De aceea, aprobă cu reținere.

— Or să o urmărească...

— Nu are importanță, zise Haddad. Acolo vom lua măsurile necesare pentru a scăpa de ei.

— Bine. Veniți diseară la *Richmond*. Pe la ora şapte. Am un

dineu, vă voi vedea înainte.

Plecă fără să bea nimic. Ibrahim Haddad nu menționase despre cei doi care soseau din Siria a doua zi dimineață. În cazul în care lucrurile nu decurgeau bine. Dar trebuia să fie prudent cu Gibran Faisal: un om bogat şi suspicios era întotdeauna dificil de manipulat. Şi nu ar agrea deloc ideea ca amanta lui să fie lichidată fără acordul său.

*

* *

Malko se duse la consulatul SUA de la Geneva, pe strada Versonnex, în cartierul Eaux Vives. Singurul loc de unde putea lua legătura cu Washingtonul în siguranță. Consulul general, anunțat de biroul CIA de la Berna, pusese la dispoziția lui sala cifrului cât timp avea nevoie. Malko trebui să aştepte, în fața unei cafele, ca Frank Capistrano să iasă dintr-o şedință pentru a-i raporta ce descoperise. Consilierul Special al Casei Albe răcni de fericire aflând rezultatele anchetei.

— Este formidabil! concluzionă el. Avem în sfârşit o pistă pentru a găsi miliardul de dolari. Trebuie să comunic la NSA numerele de telefon ale acestor două persoane pentru a le intercepta comunicațiile.

— Tot nu vreți să luați legătura cu elvețienii?

— Nu încă! Nu avem destule elemente. Apropo, nici o urmă de opoziție?

— Nu am remarcat nimic, afirmă Malko.

— Mă mir! concluzionă Consilierul Special. Putem fi implicați în acțiuni brutale, aşa că voi trimite „îngrijitorii” obişnuiți. Nu uitați că avem de-a face cu cei mai duri oameni din regimul lui Saddam Hussein. Oameni care ne urăsc, fără milă şi fără scrupule.

— Trebuie totuşi să păstrăm discreția, recomandă Malko.

Chris Jones şi Milton Brabeck, gorilele CIA, se confundau cu greu în peisajul elvețian... Când Frank Capistrano închise, poate că erau deja în avion. În orice caz, nu era ca în țările în care puteau muri şi după ce au băut apă de la robinet. În Elveția riscau doar să moară de plictiseală.

*

* *

La ora unsprezece fix, Gibran Faisal intră în bijuterie. Miracol, Adeline Montjoie era singură. Ea îl privi şi zise:

— De ce ai venit aici?

— Trebuie să îți vorbesc, zise sirianul.

— Eu nu am nimic de discutat cu tine!

Vocea i se auzi ca un bici. Deranjat, Gibran Faisal nu se putu abține:

— Se pare că m-ai înlocuit deja… Face dragoste bine, măcar?

Aceasta pentru a vedea în ce dispoziție era ea. Adeline Montjoie se întoarse ca o cobră, cu ochii lucind de furie.

— *Foarte* bine, zise ea. Şi nu sunt obligată să îl biciuiesc pentru a se excita.

Prima parte a frazei îl linişti pe sirian. Ştiind că tânăra nu se culcase cu noul adorator, însemna că era încă în stadiul de tatonare. Deci, situația era recuperabilă. Restul nu era decât spectacol…

— Luăm masa împreună diseară, propuse el. Vei putea să îmi povesteşti *cum* se descurcă în pat.

Ea îl repezi, cu o ironie răutăcioasă.

— În seara aceasta iau masa cu el. Mergi unde vrei. Gibran Faisal fu cuprins de un val de ură. Se apropie de libaneză şi o prinse de gât, uitând că Ibrahim Haddad îi recomandase să o prevină în legătură cu cel care o cucerise.

— Nu eşti decât o târfă jegoasă! scrâşni el. Ai fost întotdeauna o târfă. Doar că acum îți vinzi fundul mai scump…

Era înalt şi avea o forță considerabilă. Adeline se sufoca. Pe pipăite, găsi butonul de alarmă şi apăsă. O sonerie stridentă se declanşă în magazin. Forțele de intervenție ajungeau acolo într-un minut. Descumpănit, sirianul îi dădu drumul tinerei.

— Ascultă, făcu el, trebuie să îți spun ceva foarte important…

Uşa se deschise şi apărură doi negri gigantici. Tânăra strigă la ei.

— A încercat să mă sugrume, chemați poliția!

Cei doi îl ştiau din vedere pe sirian şi cunoşteau relația lui cu vânzătoarea. Politicoşi, se postară între ei şi unul îl sfătui

cu blândețe:

— Domnule, ar trebui să o lăsați pe doamna să se calmeze.

Înghițindu-şi furia, Gibran Faisal ieşi pe uşă fără nici un cuvânt. Uitând chiar şi de motivul vizitei. Nu îi venea să creadă povestea cu CIA… Abia după o sută de metri, calmat, realiză că nu îi transmisese fetei mesajul. Ceea ce risca să declanşeze catastrofe.

În starea în care era, Adeline Montjoie era capabilă de orice.

Capitolul XIII.

Ibrahim Haddad intră în holul hotelului *Intercontinental* şi îi reperă imediat, aşezaţi în fotolii, pe cei doi oameni trimişi de Abu Mustafa Adib şi care sosiseră chiar în acea dimineaţă, *via* Cairo. Foşti angajaţi ai *General Mukhabarat* care circulau cu paşapoarte false belgiene, procurate de pe vremea dictaturii de către Serviciile irakiene, pe numele Rashid Buraq şi Abdel Kubaisi. Cel mai în vârstă, Rashid, înalt şi foarte slab, era responsabil cu securitatea internă a grupării lui Abu Mustafa Adib.

După îmbrăţişările obişnuite, se duseră la bar, unde Ibrahim Haddad le expuse situaţia detaliat. Rashid Buraq trase foarte repede o concluzie evidentă.

— Nu o putem lăsa liberă pe această fată. Am ordine clare ca ea să ajungă la Beirut cât mai repede posibil. Altfel, va trebui să o lichidăm.

Ibrahim Haddad nu îşi ascunse reticenţa.

— Singurul care o poate convinge este Gibran Faisal şi mă îndoiesc că o va face. Trebuie să rezolvăm această problemă până la sfârşitul săptămânii.

— Şi dacă l-am lichida pe agentul american? sugeră Abdel Kubaisi. Pentru a câştiga timp.

Rashid Buraq nu manifestă un entuziasm extraordinar, însemna să ofere CIA dovada că atinseseră un punct sensibil şi aceştia vor trimite o armată de agenţi la Geneva, l-ar fi asmuţit şi pe elveţieni, care detestau ostilităţile pe teritoriul elveţian.

— Este riscant, concluzionă el. Are, cu siguranţă, o protecţie.

— Nu am remarcat nimic, observă Ibrahim Haddad.

— Nu poţi vedea totul. Bine, ne duci?

Se urcară în maşina lui Haddad, în direcţia gării din Cornavin. Acolo, se duseră la casetele de bagaje. Ibrahim Haddad deschise o casetă şi scoase o mică valiză metalică pe care o dădu lui Rashid Buraq. Era foarte grea, conţinând

două pistoale automate de 9 mm Herstal, muniție, explozivi, cu câte două dispozitive de declanşare şi trei grenade defensive.

— Pe diseară, concluzionă Rashid Buraq. La *Cafe Mont-Blanc*, ora zece. Între timp, trebuie neapărat să rezolvi problema cu Gibran.

Nu erau vorbe goale... Ibrahim Haddad cunoştea această echipă: erau ucigaşi.

— Am întâlnire cu el la ora şapte, preciză el.

*

* *

Adeline Montjoie şi Malko luau masa la noul restaurant italian de la *Hotel des Berques, Il Laso*. Tânăra îl sunase.

Din nou, părea bulversată. Când îşi puse mâna pe cea a lui Malko, tremura.

— A încercat să mă omoare, mai devreme! şopti ea. Este nebun de gelozie. O să mă aperi?

Malko îşi abținu un acces de râs interior. Se ajungea la vodevil. Căile Domnului şi ale CIA la un loc aveau întorsături ciudate.

— Cu siguranță a fost un impuls de furie! o temperă el. O să regrete.

— Nu cred, răspunse tânăra. Nu este prima dată. Trece de la stări depresive la crize de furie terifiante. Nu vreau să îl mai văd. În plus, sunt sigură că m-a pus să fac unele lucruri ilegale.

Malko simți cum îi creşte pulsul.

— Ah bun! zise el, pe un ton detaşat. Ce anume? Adeline Montjoie nu muşcă din momeală, mulțumindu-se să zică, evaziv:

— Într-o zi, vă voi povesti...

Pulsul lui Malko reveni la normal, dar era pe drumul cel bun. Deja, tânăra se uita la ceas, stresată.

— Trebuie să merg la *Hilton* să prezint o colecție, explică ea, dar trebuie să trec pe la magazin mai întâi.

— Vă conduc, propuse Malko.

Ajungând în strada Rhone, ea se întoarse spre el şi zise:

— Nemernicul mă urmăreşte! Priviți maşina albastră din spate! Am mai văzut-o de dimineață, în fața magazinului.

Tocmai ajunseseră în fața magazinului de bijuterii. Brusc, Adeline se aplecă şi îl sărută pe Malko cu o pasiune prea violentă pentru a fi sinceră. Un sărut interminabil şi cam artificial. Se dezlipi, cu respirația întretăiată şi zise:

— Să rămână cu banii lui, nemernicul de Gibran! Ştiu că este nebun de gelozie.

Ieşi din maşină şi Malko semnaliză să plece dar, deranjat de o altă maşină din față, îşi întrerupse manevra. Surprins, şoferul maşinii albastre nu se putu opri şi trecu înaintea lui. Cu coada ochiului, Malko privi la şofer şi simți un val de adrenalină.

Era Ibrahim Haddad, cel de sub nasul căruia îl „furase" pe Osman Taybeh în Moldova.

*

* *

Barul de la *Richmond*, la acea oră, nu era frecventat decât de oameni de afaceri. Gibran Faisal detesta acest loc, dar aici nu risca să fie recunoscut de vreo relație mondenă. Ibrahim Haddad era deja acolo, cu o figură întunecată. Ca să îşi facă curaj, sirianul comandă un Defender „Succes" cu multă gheață.

— Ați discutat cu ea? întrebă imediat Ibrahim Haddad.

Furios pe el însuşi, Gibran Faisal trebui să recunoască contrariul, explicând că Adeline nu fusese singură în magazin, că se va întâlni cu ea în această seară.

Ibrahim Haddad zise pe un ton glacial:

— Gibran, nu îmi spui adevărul. Am urmărit-o azi pe prietena ta. A luat iar masa cu tipul de la CIA. Flirta chiar cu el, în fața magazinului! Spuneți-mi adevărul. Este foarte important: ați rupt relația cu ea?

Sirianul îşi înghiți furia, detestând să îşi dezvăluie viața privată în fața acestui bărbat pe care abia îl ştia. Dar era atât de îngrijorat încât răbufni:

— Am răcit relațiile, mărturisi el. Am fost să o văd şi s-a terminat prost. Dar, ştiu cum să aranjez lucrurile.

— Cum?

— Cu un cadou. Un cadou foarte frumos. Este o târfă. Târfelor le plac cadourile.

Ibrahim Haddad fu surprins şi şocat de această ieşire. Era

un tradiționalist. Bineînțeles, îi plăceau târfele, dar nu ar fi acceptat niciodată o târfă în viața lui. Clar, Occidentul strica tot.

— Bine, zise el, nu trebuie să pierdem timp. Până la sfârşitul săptămânii trebuie să o convingeți să se urce în avion. Apoi, totul va merge bine.

Nu voia încă să vorbească despre cei doi irakieni veniți tocmai pentru ca totul să meargă bine.

— Vă promit că mâine lucrurile vor reveni la normal, afirmă Gibran Faisal. Ne vedem aici, la aceeaşi oră. Şi nu o mai urmăriți. Dacă îşi dă seama, se va gândi că eu v-am trimis.

— Trebuie neapărat să înceteze să se mai vadă cu acest bărbat! insistă irakianul. Este foarte periculos.

Absent, Gibran Faisal nici nu răspunse măcar. Adeline îi lipsea. În fond, nu îl interesa restul. Ştiind că cei cu care era asociat erau foarte periculoşi. Nucleul dur al regimului baasist irakian care nu mai avea nimic de pierdut. Nu aveau decât o obsesie: să îi alunge pe americani din Irak. Iar pentru aceasta aveau nevoie să îşi păstreze prada de război. Se ridică şi plecă, în felul lui obişnuit, fără să salute.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck îi depăşeau pe toți ceilalți pasageri cu un cap. Cu trendurile lor bej, pălăriile de pânză impermeabilă, semănau cu detectivii dintr-un film alb-negru. De aproape, Malko observă că aveau cearcăne şi fețe obosite.

— Bun venit în Elveția! zise el. Aici nu riscați să contactați boli tropicale. Chiar şi vacile sunt spălate în fiecare zi...

Chris Jones îşi înfipse ghiulul lui Malko în carne în timp ce îi strângea mâna. Nu îşi controla forța...

— A fost o călătorie jalnică! făcu el sobru. A trebuit să trecem printr-un mic ținut muntos plin de zăpadă, care parcă nu se mai termina. Credeam că sunt zboruri directe până aici. Nu este un oraş mare plin de seifuri?

Cel puțin, imaginea lui despre Geneva era exactă. Malko îi dădu vestea tristă.

— Compania elvețiană Swissair a dat faliment, în ciuda seifului lor mare şi toate zborurile trec prin Zurich.

— Este şi mai frig decât la Washington! remarcă Milton Brabeck. Suntem în Himalaya sau unde?

— Doar în Alpi, corectă Malko şi încă nu foarte sus.

— Eu abia pot să respir, replică Chris Jones.

Evident, în Middie West sunt puţin munţi. Malko îi duse până la Mercedes. În ajun, degeaba o aşteptase pe Adeline Montjoie, ştiind că era la *Hilton*, dar ea nu apăruse, sunând mult mai târziu de acasă, pentru a explica faptul că un client nu voia să îi mai dea drumul. Un saudit convins că ea era inclusă în preţul bijuteriilor.

Încă o dată, trebuiau să ia masa împreună, aşteptând weekend-ul când, ca o midinetă, îi promisese să i se ofere…

— Trebuie să mergem la consulat, anunţă Chris Jones. Mai întâi pentru a recupera materialele, apoi pentru a face joncţiunea cu doi tipi de la Frankfurt.

Surprins, Malko întrebă:

— Voi nu eraţi de ajuns pentru a mă proteja?

Vexat, Milton Brabeck zise imediat:

— Bineînţeles că da! Ceilalţi doi au fost trimişi de Divizia Tehnică. Sunt capabili să deschidă o încuietoare doar suflând spre ea şi un seif cu singură mână, sunt aşi. Iar aici, nu lipsesc seifurile. Apropo, sunt „ostili” pe aici?

— Am reperat unul, zise Malko mergând spre centru. Pe care l-am mai întâlnit în Moldova.

— Este o ţară? întrebă Chris Jones, aş fi crezut că este o boală.

— Foarte mică, dar este o ţară, preciză Malko. Ostilul este un arab.

Gorila se strâmbă.

— Îhh! Preşedintele Bush a zis că trebuia să îi omorâm pe toţi arabii…

— Toţi arabii *răi*, îl corectă Malko.

— Pentru mine toţi sunt răi! Aţi văzut ce fac în Irak? O să ne ocupăm de asta.

— Aşteptaţi puţin, îi sfătui Malko. De altfel, nu l-am *atenţionat* încă şi prefer să îl las să creadă că nu a fost reperat.

După podul Mont-Blanc o luă spre cheiul General Guisan pentru a ajunge pe strada Versonnex. Anunţat, John Mills,

consulul general, veni să îi întâmpine, cu un aer înțepat.

— Colegii dumneavoastră au ajuns deja! Le anunță pe cele două gorile.

Îi conduse într-un mic salon unde doi bărbați cu alură de reprezentanți comerciali fumau liniştiți, cu valize metalice mari la picioare. Se prezentară aproape în cor.

— Kirk Montana, Ron Elroy, *Technical Division*. Suntem la dispoziția dumneavoastră.

— Pentru moment, nu am încă ceva pentru voi, zise Malko. Dar va apărea ceva. Vă veți instala la *Hilton*, cu mine, nu vreau să alerg după voi dacă am nevoie.

Cei doi tehnicieni se îngălbeniră.

— *Sir*, remarcă Ron Elroy, nu avem aprobare să ne cazăm la această categorie de hotel.

Scoase un cartonaş din buzunar şi zise:

— În Elveția nu putem depăşi 70 de franci elvețieni pe zi.

Malko nu se putu abține să nu zâmbească.

— Cu acest buget o să dormiți pe sub poduri. Voi aranja eu, o să îmi dați nota de plată mie.

Uimiți, cei doi tehnicieni ai CIA nu putură decât să accepte. Tocmai îşi făcuse doi prieteni. Chris Jones profită pentru a întreba.

— Dar materialele noastre?

— Sunt acolo, făcu Kirk Montana, arătând spre o valiză metalică mare.

Se aruncară spre ea ca nişte copii la ciocolată. Malko observă mai multe pistoale, un revolver care i se păru enorm, câteva grenade orbitoare şi două veste antiglonț din kevlar. În țările civilizate nu aveau voie cu pistoale-mitralieră, nici cu grenade defensive. În grabă, cele două gorile se echipară. Bucuroşi că nu mai stăteau cu mâinile goale. Se auzi un ciocănit la uşă.

— Sunteți căutat de la Washington, în biroul meu, anunță consulul general.

Malko îl urmă şi răspunse la telefonul securizat. Vocea răguşită a lui Frank Capistrano răsună în receptor.

— Cavaleria a ajuns? întrebă el.

— Da, mai mult decât era prevăzut.

— Ceilalți doi erau prin zonă, după ce au „deratizat” unele

ambasade ale noastre. Poate aveți nevoie de ei. Sunt în stare să descuie aproape orice, fără să lase nici cea mai mică urmă. Sunt sigur că acest sirian, Gibran Faisal, are documente care ar putea să ne intereseze.

— Trebuie să fim foarte prudenți, avertiză Malko, suntem în Elveția. Iar elvețienii nu agreează prea mult astfel de lucruri. Au mai fost vreodată pe aici?

— Niciodată.

— Cu atât mai bine, sunt încă „virgini". Mi-am permis să îi instalez în acelaşi hotel cu mine, anunță Malko, din comoditate.

— O să îi nărăviți! comentă Consilierul Special. Nimic nou?

— Ba da, recunoscu Malko. Suntem „vizați". Am identificat „banditul". A fost şi în Moldova.

— Nu ezitați să cereți întăriri, afirmă Frank Capistrano. Din cauza acestor tipi, soldații noştri mor în fiecare zi în Irak. Trebuie să dăm de aceşti bani. Cu orice preț.

— Da, dar fără să fim expulzați din Elveția, avertiză Malko. Elvețienii sunt *foarte* suspicioşi.

Întors în micul salon, îi luă pe cei patru americani şi îi duse la Mercedes. Prezența celor două gorile era liniştitoare. Nu atât pentru el, cât pentru Adeline Montjoie. Mai ales ea trebuia protejată.

*

* *

Lui Gibran Faisal îi bătea inima ca unui licean când intră în magazinul din strada Rhone. Aşteptase să fie mai mulți clienți. De față cu alții, Adeline nu ar îndrăzni să facă scandal. Când deschise uşa, ea era ocupată şi nu îl observă imediat. Traversă magazinul şi se opri la masa pe care ea etalase un şir de inele pentru o clientă japoneză.

Adeline ridică privirea şi se întunecă. Gibran Faisal nu îi lăsă timp să reacționeze.

— Ți-am adus asta, zise el, punând un etui roşu pe covor.

Se întoarse deja să plece.

Adeline Montjoie luă cutiuța şi o băgă în geantă, revenind la clientă. Douăzeci de minute mai târziu, la toaletă, deschise cutiuța, gata să leşine. Era un smarald de toată frumusețea, de aproximativ zece carate. Aproape fără cusur. O strălucire

excepțională. Trebuia să valoreze peste trei sute de mii de dolari. Tânăra, cu respirația întretăiată, rămase buimacă de fericire.

Cum spune proverbul: nu există dragoste, ci doar dovezi de dragoste... Aceasta era una foarte frumoasă... Adeline închise la loc cutia, forțându-se să nu sară la telefonul mobil. Gibran o iubea. Îi cunoştea zgârcenia. Să îi cumpere o astfel de piatră aproape că îi rupsese inima. Deci, ținea cu *adevărat* la ea.

Abia după două ore puse mâna pe telefonul mobil, profitând că era singură în magazin.

— Chiar este pentru mine? întrebă ea. Este adevărat?

— Prostuțo! făcu Gibran Faisal, este cea mai frumoasă pa care am găsit-o. Nu mă pot lipsi de tine!

Se lăsă tăcerea, apoi Adeline mărturisi în şoaptă.

— Nici eu. Vino să mă iei de la magazin.

*

* *

Malko era neliniştit. Lăsase mai multe mesaje dar Adeline Montjoie nu îl sunase. Bizar, având în vedere atitudinea ei atât de demonstrativă, intuiția îi striga că ceva nu era în ordine.

Cele două gorile îşi luau reperele. Pentru moment nu le vedea utilitatea. Chiar şi adversarii lor se temeau de elvețieni. Nu îl mai revăzuse pe Ibrahim Haddad, tipul din Moldova, dar prezența lui părea să dovedească faptul că era pe pista cea bună şi că Gibran Faisal juca un rol în „spălarea” comorii lui Saddam Hussein. După un ultim apel către Adeline, decise să meargă să vadă ce se petrecea.

Era ora cinci şi maşinile mergeau pe podul Mont-Blanc, toți locuitorii Genevei întorcându-se în cartierele lor excentrice sau în Franța. Se opri pe liniile de tramvai, pe strada Rhone şi observă câteva minute magazinul. Era gol, doar vânzătoarele.

Ieşi din Mercedes şi intră în bijuterie. Văzându-l, Adeline Montjoie veni spre el, cu un aer plictisit.

— Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, făcu Malko, dar...

— Oh, ştiu, am uitat telefonul acasă de dimineață, zise ea

cu o voce încurcată. Şi eu voiam să vă caut. Sunt obosită. Cred că în seara aceasta nu o să mai ies.

— Cu atât mai rău, se resemnă Malko. Ne mai vedem în acest weekend?

— Bineînțeles.

Zâmbetul şi vocea ei erau false. Ieşi şi se urcă în maşină, oprind pe strada Prince, perpendiculară pe strada Rhone, de unde putea supraveghea bijuteria. Voia să se lămurească. Buticul se închidea la şapte. La şase şi jumătate văzu un coupe Bentley oprind în față. Gibran Faisal era la volan. Adeline Montjoie ieşi din magazin aproape alergând, deschise portiera şi se aruncă în brațele sirianului, pentru un sărut prelungit şi vizibil de împăcare. Apoi, când porni, rămase lipită de el. Gânditor, Malko nici nu îi urmări, ar fi fost ridicol.

Această reconciliere era o catastrofă pentru ancheta lui. Imposibil să îl abordeze frontal pe Gibran Faisal. Nu deținea nici o dovadă palpabilă a legăturii lui cu teroriştii irakieni, pentru a apela la autoritățile elvețiene. Fără Adeline Montjoie, nu vedea cum îşi va relua căutările.

Trebuia să găsească o modalitate de a reactiva relația cu Adeline, chiar dacă era nevoit să se prefacă într-un îndrăgostit lulea.

Capitolul XIV.

Cinaseră ochi în ochi la *L'Entrecote*, un mic bistrou la capătul străzii Rhone. Sărutându-se după fiecare înghițitură. Apoi, în timp ce urcau spre piața Bourg-de-Four, Adeline îi murmurase la ureche amantului propuneri care îl înfierbântaseră. În liftul care îi ducea la etajul al cincilea, ea se frecase de el, cu o expresie plină de perversitate pe care el o adora.

Abia ajunşi în apartamentul spațios, nu mai pierdură timpul, despărțindu-se imediat.

Gibran Faisal se duse în camera lui. După ce se dezbrăcă, deschise sertarul secret de la capul patului, pentru a îşi lua combinezonul din latex marca Skintwo, pe care îl îmbrăcă cu grijă. Atingerea latexului de culoarea pielii îi provoca deja valuri de plăcere. Apoi, întins pe pat, o aşteptă pe Adeline, care se pregătea în sala de baie. Ea reapăru după câteva minute.

Transformată.

Rochia cuminte pe care o purta la magazin lăsase loc unei bustiere din piele neagră care îi strângea sânii, corset negru, pantalon din piele şi cizme cu toc înalt. În mâna dreaptă ținea o cravaşă Hermes.

Cu un zâmbet ciudat, se apropie de pat, apoi legă mâinile şi picioarele amantului…

De mult timp nu mai făceau dragoste normal. Adeline se pliase capriciilor lui Gibran fără să simtă plăcere, fiindcă era îndrăgostită. Devenise un ritual, la început neutru, apoi plăcut şi în cele din urmă indispensabil. În această seară ea se hotărâse să se depăşească pe sine, să îi ofere amantului ei plăcerea pe care nu o putea simți altfel. Imediat ce îl imobiliza, lovi cu cravaşa peste sexul lui Gibran, prin latex.

Sirianul tresări.

— Mă doare!

— O să te doară şi mai mult! răspunse ea cu o voce transformată, răutăcioasă, agresivă. Nu eşti decât un câine.

Ea continuă să îl lovească, peste piept, peste sfârcuri, dar mai ales peste sex. Gibran Faisal se zvârcolea sub loviturile cravaşei, înjurând, ameninţând-o cu cele mai groaznice torturi dacă nu înceta, dar ea continua să lovească, urmărind cu coada ochiului erecţia care creştea sub combinezonul de latex. În acel moment, avu o senzaţie de putere extraordinară.

Se opri brusc şi admiră sexul mulat în latex. Aruncând cravaşa, se prefăcu că pleacă din cameră.

— Termină singur! zise ea răutăcioasă.

— Nu, te rog, întoarce-te! urlă Gibran Faisal, cu inima bătând ca o maşinărie dezlănţuită.

Atunci, Adeline se întinse peste el, frecând pielea neagră a costumului ei de latexul combinezonului lui.

Gibran Faisal începu să geamă din ce în ce mai tare. Atingerea latexului îi provoca senzaţii incredibile. Avea impresia că este împuns de mii de ace de foc. Era un deliciu.

Tremurând din tot corpul, bărbatul îşi lăsă sămânţa, căzând fără vlagă, ca o paiaţă. Dorinţa fusese prea mare pentru a face faţă unui act sexual prelungit. Şi Adeline avu un orgasm fantastic, nesperat.

Gibran Faisal era în culmea fericirii: îşi recăpătase jucăria sexuală. Un singur gând îi umbrea plăcerea. Nu putea ignora pretenţiile lui Ibrahim Haddad, deoarece era reprezentantul unor indivizi extrem de periculoşi, de care se temea. Faptul că s-a împăcat cu Adeline simplifica lucrurile, dar nu era suficient. L-a crezut pe Haddad când acesta i-a vorbit de ameninţarea americană. În concluzie, trebuia să recurgă la două măsuri: s-o convingă pe Adeline să înceteze orice legătură cu acest agent american şi s-o pună la adăpost, departe de Geneva.

Se debarasă de costumul din latex, făcu un duş rapid şi reveni în pat.

— Mâine, vom merge să facem o şedinţă de tir, zise el.

Adora tirul şi era înnebunit după arme de foc. Graţie legislaţiei elveţiene, poseda, legal, trei pistoale.

— Cu plăcere, acceptă Adeline, dar după ce termin treaba la magazin.

Deschise un sertar şi scoase un Sig Sauer a cărei ţeavă o strecură între picioarele Adelinei, care îşi admira smaraldul.

— Cu acest pistol, sugeră el.

— Dacă vrei tu, iubitule, mieună ea.

— Eşti fericită?

Ea se aplecă să îl sărute şi țeava pistolului îi penetră uşor sexul, făcând-o să tresară.

— Minunat.

— Am două lucruri să îți spun, zise el, pentru a nu mai discuta altă dată. Două lucruri importante.

Ea se ridică.

— Ce?

— Mai întâi, să nu mai discuți niciodată cu acest austriac care te-a cucerit. Este un agent al CIA. Cred că încearcă să îmi facă rău.

Ea îl privi, neîncrezătoare.

— Un agent al CIA! Eşti nebun! Este un prinț austriac. Cunoştea pe cei de la dineul unde am fost împreună. Şi *ei* îl cunoşteau.

Amintire dureroasă. Gibran insistă.

— *Chiar* este un agent al CIA care este pe urmele mele. Şi ale tale…

— Este grotesc, răspunse Adeline cu o privire întunecată. Eşti gelos, pur şi simplu. Fiindcă este un tip bine… Bineînțeles, acum că suntem din nou împreună, nu voi mai ieşi cu el, dar…

Sirianul realiză brusc că cererea sa nu avea nici un sens. O ațâțase pe tânără fără nici un rost.

— Oricum, o să pleci pentru două sau trei săptămâni în Orientul Mijlociu.

Adeline se cambră ca un cal înțepat de o muscă.

— Ce, vrei *iar* să scapi de mine?

— Nu, pledă Gibran Faisal, am nevoie să îmi faci un serviciu. Şi, în acelaşi timp, vei aduce ceva pentru mine, aşa cum ai mai făcut…

Furioasă, tânăra se ridică în fața lui, fantastic de erotică în ținuta de dominatoare.

— Nu mă mişc din Geneva! zise ea. Şi nu voi deveni sclava ta pentru un inel.

Ochii ei întunecați scânteiau de furie. Sirianul înțelese că dacă nu îi va spune mai multe, ea nu va face nimic.

— Ascultă, făcu el pe un ton conciliant, CIA este *cu adevărat* pe urmele mele! Şi ale tale.

— Ale mele? De ce?

Avea să comită o imprudență dar nu vedea cum să o evite.

— Din cauza călătoriilor pe care le efectuezi pentru mine. Ei cred că tu eşti la curent cu anumite lucruri, probleme financiare. Ar putea fi tentați să te răpească.

Adeline izbucni în râs.

— Ai văzut prea multe filme! Suntem la Geneva, nu la Bagdad. Am paşaport elvețian. Şi nu mă voi mişca din Geneva.

Această rezistență îl înfurie pe Gibran Faisal. Cheltuise trei sute de mii de dolari degeaba. Întinzând mâna, îi ordonă tinerei:

— Înapoiază-mi cheile! Nu mai pot avea încredere în tine.

Adeline îl înfruntă.

— Niciodată!

El îndreptă pistolul Sig Sauer spre ea.

— Dă-mi-le sau te omor.

Tânăra se întoarse impasibilă şi se duse spre baie pentru a ieşi după câteva minute, îmbrăcată în hainele ei. Înainte de ieşi din cameră, îi zise pe un ton răzbunător.

— Acum, o să mă culc cu austriacul meu şi gata! Uşa se închise în urma ei.

*

* *

Ibrahim Haddad aştepta, încrezător, la barul hotelului *Richmond*. În ajun, Gibran Faisal îl convinsese că lucrurile vor reveni la normal. Sirianul întârzia. Când îl văzu în cele din urmă la uşa holului, la şapte şi jumătate, liniştea lui fu înlocuită foarte repede de agitație. Gibran Faisal avea o figură descompusă, cu ochii roşii şi semăna cu un coşar în hainele lui cenuşii.

Se aşeză în fața lui şi zise cu o voce slabă:

— Ne-am certat! Adeline nu vrea să creadă că acest tip este un agent al CIA. Şi nu vrea să plece nici la Beirut... Nici măcar nu ştiu când o să o mai văd.

Nu îndrăzni să îi spună ce îi mărturisise tinerei. Era prea grav... Ibrahim Haddad rămase tăcut câteva clipe înainte de a

spune:

— Trebuie să facem ceva.

— Este foarte dificilă, pledă Gibran Faisal.

— Nu o putem lăsa să facă ce vrea ea, am primit ordine clare, răspunse irakianul. Sunt prea multe lucruri vitale în joc.

Cei doi bărbați se priviră, iar Gibran Faisal înțelese ce punea irakianul la cale. Cuprins de furie, zise încet:

— Dacă aveți proasta idee de a vă atinge de un fir din părul ei, povestesc totul autorităților americane. Voi încerca să aranjez treburile. Chiar dacă va fi nevoie să plec la Beirut împreună cu ea.

— Bine, făcu Ibrahim Haddad, conciliant. Faceți ce trebuie. Ne revedem mâine, aici, la aceeaşi oră.

Se despărțiră cu răceală. Mergând spre piața Longemalle, Ibrahim Haddad realiză brusc faptul că problema nu era Adeline Montjoie, ci Gibran Faisal.

O problemă mult mai serioasă, pe care trebuia să i-o prezinte lui Abu Mustafa Adib. Doar el putea lua o decizie în privința sirianului, care reprezenta o piesă importantă în dispozitivul de valorificare a comorii lui Saddam Hussein şi care, mai ales, ştia multe lucruri.

*

* *

Când Malko văzu numărul de telefon al Adelinei afişat pe mobil, crezu că este o greşeală. Vocea mieroasă a tinerei îl lămuri.

— Migrena mi-a mai trecut, anunță ea, m-am odihnit bine ieri seară. Putem lua masa împreună?

Nici nu visase, de când o văzuse cum se aruncase în brațele lui Gibran Faisal, în ajun! Ce se întâmplase? Adeline era imprevizibilă. Dar, deodată, şansa lui reînvia.

— Cu plăcere, zise el. Trec să vă iau?

— Peste o oră, în strada Rhone, confirmă tânăra.

Se duse în holul de la *Hilton*, unde le găsi pe cele două gorile în extaz în fața magazinului de țigări Davidoff. Urma să îşi probeze dispozitivul de siguranță.

— Avem o întâlnire, anunță el. Cu o femeie foarte frumoasă.

Chris Jones îşi permise să rânjească.

— Doar nu aţi fi invitat o nasoală... Nu era nevoie să mai precizaţi.

— Deci, concluzionă Malko, mă urmăriţi din maşina voastră. Dar nu cred că în afară de păsările de pe lac veţi avea vreo ţintă. Plecarea într-o oră.

Închinase o Toyota pentru cei doi americani, pentru a evita orice bănuială.

*

* *

Rashid Buraq ascultase relatarea lui Ibrahim Haddad. Avea ordine precise de la Abu Mustafa Adib, iar reacţia lui Gibran Faisal punea o foarte mare problemă, pe care trebuia să o rezolve cât mai repede posibil. Cei doi bărbaţi erau într-un salon mic din hotelul *Intercontinental*.

— O să începem cu fata, decise el. Ibrahim Haddad coborî privirea.

— Gibran va reacţiona.

— Va fi furios dar se va calma, tranşă irakianul. Ibrahim Haddad nu era sigur, dar nu vru să mai discute.

Rashid Buraq era mandatat să rezolve problema. Acesta continuă:

— Nu trebuie să mai pierdem timpul. Abdel va veni cu tine. El nu o cunoaşte pe fată. Îi vei explica unde lucrează fata şi când poate acţiona.

— Iese în fiecare zi de la magazin pentru a lua masa, preciză Haddad. Adesea pe jos.

— Este foarte bine, îi vei asigura protecţia lui Abdel şi îl vei aduce înapoi aici. Trebuie, dacă are o geantă, să i-o luăm. Poate conţine lucruri interesante.

— Vrei să rezolvi astăzi?

— Da, confirmă Rashid Buraq. Este ora unsprezece, avem destul timp.

*

* *

Malko o aştepta pe Adeline în strada Rlione, în timp ce Toyota celor două gorile era parcată în faţă, de cealaltă parte a liniilor de tramvai. Din nou plin de speranţă, o văzu pe tânără ieşind din magazin, înfăşurată într-un vizon scurt,

până la jumătatea coapselor, peste un elegant taior bej, cu ciorapi deschişi la culoare. Cu privirea limpede, ea veni la el şi îi oferi gura.

— Sunt fericită să vă revăd..

La Jocurile Olimpice ale minciunii, ea ar fi obținut cu siguranță o medalie. Aşteptă să intre la Senso pentru a întreba:

— Ați terminat definitiv cu amicul dumneavoastră?

— Bineînțeles, făcu ea, a devenit atât de nebun de gelozie, încât pretinde că sunteți agent al CIA.

Malko avu impresia că îi toarnă un vas cu gheață pe gât. Adeline continuă:

— Caută tot felul de pretexte pentru a mă îndepărta de bărbații cu care mă întâlnesc. Pretinde că CIA este pe urmele lui. Şi ale mele.

Ea ridică privirea şi întrebă:

— Sunteți agent CIA?

— Bineînțeles că nu, răspunse Malko cu un zâmbet.

Toate beculețele roşii i se aprinseră în minte. Gibran Faisal ştia cine era şi nu putea să afle decât de la tipul din Moldova, Ibrahim Haddad. Aceasta nu simplifica deloc lucrurile.

— Ştiu, este ridicol, recunoscu Adeline. Acest nemernic vroia să îmi ia înapoi cheia de la casa lui, dar am refuzat.

Malko ciuli urechea.

— Aveți o cheie de la casa lui?

— Da, locuieşte singur, doar cu o menajeră care vine din când în când. Adesea, mă duc să îl aştept la el când mai are de lucru la birou.

Creierul lui Malko calcula cu viteză. În apartamentul sirianului, se aflau fără îndoială documente interesante. Coborî privirea spre geanta din crocodil negru şi remarcă:

— Dacă ați rupt relația, de ce mai păstrați cheia? Adeline Montjoie rămase mută la această replică, apoi zâmbi:

— Pentru a îl enerva. Astfel, va fi obligat să schimbe încuietoarea. Costă foarte mult. Priviți cheia!

Ea scotoci prin geantă şi scoase o cheie cromată care părea, efectiv, foarte sofisticată. Malko profită de afirmațiile ei de mai devreme.

— De ce CIA s-ar interesa de prietenul dumneavoastră?

întrebă el.

Adeline oftă.

— Nu ştiu. Are multe relații cu Orientul Mijlociu. Irakieni, printre alții. De multe ori, m-am dus la Beirut să preiau bani lichizi, pentru a îi face un serviciu. Pretindea că evita astfel comisioanele în cazul viramentelor. Sper că nu era ilegal.

Malko regreta că nu avea asupra lui un casetofon. Comandară de mâncare. Adeline mânca cu poftă. La cafea, oftă:

— Mă simt uşurată. Mergem să petrecem weekend-ul la Gstaad? Vă place schiul?

— Ador, jură Malko, care ura schiul, frigul, zăpada, muntele şi excursioniştii.

Gstaad era stațiunea „populară" a Elveției, acolo unde Aga Khan învățase slalomul…

— Super! concluzionă tânăra. Acum trebuie să mă întorc.

În timp ce o conducea, Malko îşi zise că la Gstaad va găsi o modalitate să facă o dublură după cheia sirianului cu ajutorul celor doi tehnicieni ai CIA. Apoi, nu avea decât să profite de absența proprietarului. Era din nou încrezător şi plin de speranță.

Se întoarseră la butic.

— În această seară, am o întâlnire cu un client, anunță Adeline în prag. Nu ne vom putea vedea. Vă voi suna eu.

Ea îi întinse buzele pentru un sărut aproape cast, înainte de a intra în magazin.

Malko plecă spre *Hilton*, cu Toyota celor doi pe urmele sale. Când îi întâlni în holul hotelului, Chris Jones arbora o expresie îngrijorată.

— Erau clienți în urma noastră, anunță el. Sunt aproape sigur. Doi bronzați într-o maşină albă. Au plecat după ce ați intrat la restaurant.

Brusc, Malko fu bucuros de prezența lor. Aceştia îl urmăreau pe el sau pe Adeline? Totuşi nu voia să îşi asume riscuri.

— Mă tem că sunt rău-intenționați, zise el. Această tânără termină lucrul pe la şapte seara. Să fiți acolo cu o oră înainte şi să nu o scăpați din ochi.

*

* *

La douăzeci de minute după ce se întorsese la magazin, Adeline Montjoie îl văzu pe Gibran Faisal deschizând uşa. Foarte elegant, în costum albastru, calm, dar hotărât. Erau singuri şi el se duse direct spre ea.

— Trebuie să încetezi acest joc, zise el. Faptul că nu îl părăseşti pe acest tip nu este cel mai important lucru. Trebuie să mă crezi şi să faci ce ți-am cerut. Siguranța ta depinde de asta. Şi poate şi a mea.

Din tonul sirianului, Adeline înțelese că nu mai era vorba de o dispută amoroasă. Amantul ei era foarte palid, cu ochii încercănați, deloc agresiv. Ea cedă şi se apropie de el.

— Nu înțeleg! mărturisi ea. Nu pot să cred că acest prinț austriac este un agent al CIA. Este bine crescut, atât de elegant, locuieşte într-un castel, cunoaşte pe toată lumea…

Sirianul schiță un zâmbet.

— Nu îți pot spune totul, dar cred că este şi un agent al americanilor. Am luat o hotărâre: o să plecăm împreună într-o călătorie. Pentru câteva săptămâni.

Ochii femeii străluciră.

— Este adevărat?

— Da, foarte repede. Vom vizita Siria, este foarte frumos şi apoi vom face plajă în Dubai. Eşti de acord?

Cum un client tocmai intra în magazin, ea nu mai putu să se arunce de gâtul lui, doar zise încet:

— Te iubesc!

— Atunci, pe diseară.

Ea ezită.

— Foarte târziu, fiindcă am o invitație de la nişte clienți americani. Nu mă voi putea întoarce înainte de miezul nopții. Mă vei aştepta?

— Bineînțeles.

Ieşi din magazin, cu inima împăcată.

*

* *

Ibrahim Haddad înfrunta de zece minute furia lui Rashid Buraq pe care îl întâlnise după ce luase masa la Intercontinental.

— Ți-am zis să rezolvi această problemă astăzi, răcni

irakianul. Abdel era pregătit.

— Era protejată, răspunse Ibrahim Haddad. Doi tipi pe care nu i-am mai văzut, într-o Toyota, cu mutre de americani. Nu o lăsau un pas… Şi, după părerea mea, erau „calibraţi”.

Rashid Buraq bău cu o singură înghiţitură cafeaua neagră, din ce în ce mai nervos.

— Este şi mai grav decât credeam! recunoscu el. Nu avem decât un lucru de făcut: să îl lichidăm mai întâi pe Gibran Faisal.

— Este foarte dificil, obiectă Ibrahim Haddad. Iese foarte puţin, direct din garajul lui şi este imposibil de intrat la el acasă, are camere peste tot şi alarmă conectată la poliţie. Uneori, face jogging, dimineaţa, dar neregulat.

— Neregulat sau nu, concluzionă Rashid Buraq, o să ne ocupăm de asta, începând din această seară. Şi după aceea ne vom ocupa de fată. Trebuie să plec poimâine.

— Trebuie să îl întâlnesc în seara aceasta, preciză Ibrahim Haddad. Îi voi da un ultimatum.

— Inutil, zise Rashid, ne „amăgeşte”. Dar mergeţi la întâlnire. Va fi ultima. Trebuie ca aceştia doi să plece până în weekend.

Aceasta însemna că nu aveau la dispoziţie decât patruzeci şi opt de ore. Se despărţiră şi Ibrahim Haddad hotărî să meargă la cinema pentru a se destinde. De când fusese în Moldova, avea impresia că totul merge prost. Un mecanism bine uns care mergea de trei ani, dar pe care pierderea lui Osman Taybeh îl dereglase.

Cine îi turnase la CIA? Bulgarii? Românii? Sau cineva din interiorul sistemului?

Oricum, trebuia să curețe ramurile uscate din Geneva cât mai repede posibil. Cunoştea puterea americanilor: cu un singur indiciu, puteau ajunge foarte departe. Or, Gibran Faisal reprezenta mai mult decât un mic indiciu.

Capitolul XV.

După conversația cu Adeline, Malko se duse la consulatul american, pe strada Versonnex. Schimbările subite ale tinerei îi epuizau nervii. Grație mărturisirilor lui Osman Taybeh, reuşise să dibuie un eşalon important al organizației irakiene care administra comoara de război a lui Saddam Hussein. Totuşi, faptul că adversarii săi îl reperaseră, aşa cum arăta filajul asupra lui şi al Adelinei, îl neliniştea. Riscau să reacționeze brutal, tăind firul care ducea la miliardul de dolari. Or, Malko nu cunoştea bine mişcările lor. În situația în care se afla, era urgent să anunțe autoritățile elvețiene. Ceea ce urma să pledeze pe lângă Frank Capistrano.

La Washington, era nouă dimineața. Consilierul Special ieşea de la conferința cotidiană cu preşedintele şi avea mintea aproape limpede. Şi câteva minute pentru a îl asculta pe Malko…

— Toată ancheta mea se bazează pe această Adeline Montjoie, care se schimbă la fiecare două ore, explică acesta. *Teoretic* voi petrece weekend-ul cu ea, ceea ce îmi va oferi ocazia să fac o copie după cheia lui Gibran Faisal. Dar poate la fel de bine să se răzgândească… Să nu ne subestimăm adversarii. Acest sirian poate scăpa oricând, luând-o cu el pe Adeline. Într-o țară ca Siria, unde va fi imposibil să ne continuăm ancheta. Dar şi alte ipoteze sunt posibile. Nu uitați că, după informațiile noastre, irakienii, acum trei ani, au sacrificat viețile a cincizeci de oameni pentru a păstra secretul acestui transfer de bani. Dacă ne trezim cu două cadavre în brațe, ancheta este terminată.

Frank Capistrano mormăi ca o fiară rănită.

— Aveți dreptate, recunoscu el. Dar nu avem nici o probă judiciară a implicării lui Gibran Faisal în această afacere. Şi mai deține şi paşaport elvețian. Trebuie să vă descurcați singur, cu ajutorul oamenilor pe care vi i-am trimis. Ar trebui să fie suficient pentru a vă asigura țintele. Rugați-vă ca acest weekend să decurgă bine! Adăugă el cu un rânjet

şmecheresc. Şi țineți-mă la curent.

— Nu mai este nimic de scos de la Osman Taybeh? insistă Malko.

— Nimic, face plajă la Guantanamo. A fost stors ca o lămâie. Deci, totul cade pe dumneavoastră.

*

* *

Când Gibran Faisal văzu pe telefon numărul Adelinei, tresări. Ce problemă mal apăruse? Fu calmat imediat. Cu gura lipită de telefon, Adeline Montjoie şopti:

— Mă întreb dacă nu cumva ai dreptate... Sunt doi tipi într-o maşină, care supraveghează magazinul... Au mutre de americani.

Sirianul ar fi sărutat-o.

— Poți să reții numărul de înmatriculare şi modelul maşinii?

— Bineînțeles.

Puse telefonul jos, se apropie de vitrină şi notă ce îi ceruse.

— Mă ocup eu de ei, promise Gibran Faisal. Pe diseară.

Trei minute mai târziu, intra în postul de poliție de lângă Palatul de Justiție. Ceru să discute cu comisarul, care îl primi imediat. Prin donațiile făcute către diverse organizații caritabile ale poliției din Geneva, Gibran Faisal îşi clădise o reputație de cetățean exemplar. Trecu direct la subiect.

— Am impresia că nişte necunoscuți supraveghează o tânără care îmi este foarte apropiată, anunță el. Ați putea face ceva?

Comisarul notă atent toate datele şi ridică privirea.

— Voi anunța brigada criminală, zise el. Să nu se întâmple ceva rău acestei doamne. Cu toți străinii aceştia. Geneva nu mai este Geneva! Înainte era totuşi mai bine.

Gibran Faisal nu putu decât să aplaude această remarcă şi ieşi din comisariat, liniştit. Elvețienii erau serioşi şi polițiştii acționau la cea mai mică denunțare. În Elveția, se denunța la fel cum se respira. Pentru o maşină parcată prost, pentru un exces de viteză, o ținută ciudată, ceea ce americanii numeau *persoană cu caracter suspect*. Deci, doi străini într-o maşină care se interesau de angajata unei mari bijuterii erau un motiv serios pentru a deplasa trupe...

*

* *

Instalat în fața unui Defender „Succes” la barul de la *Richmond*, Ibrahim Haddad, văzând fața luminoasă a lui Gibran Faisal, îşi zise că în ciuda pesimismului lui Rashid Buraq, lucrurile se aranjau.

— Totul este aranjat! anunță sirianul. Este de acord să plece cu mine în Liban. De altfel, vine la mine diseară. Mâine, vom merge să cumpărăm bilete de avion.

— Perfect! aprobă irakianul, care vedea că, în cele din urmă, problemele dispar. Voi transmite mai departe. Nu este nici o problemă dacă lipsiți?

— Nu, nu, îmi iau cu mine calculatorul.

Euforic, comandă la rândul lui un scotch. Când îi fu adus, îl bău dintr-o înghițitură, pentru a scăpa de nodul care îi strângea stomacul. Şi redeveni agresiv.

— Trebuie să aflăm cine este răspunzător de „expunerea” mea, începu el. Nu am comis nici o imprudență.

— Este adevărat, recunoscu Ibrahim Haddad. Eu cred că sunt bulgarii. Vor cu toții să obțină bani şi să intre în NATO.

Sirianul dădu din cap. Amândoi erau legați de aceeaşi ură fată de America.

*

* *

Rashid Buraq, pe o banchetă din barul de la *Intercontinental*, ascultase raportul lui Ibrahim Haddad cu o exasperare crescândă. Îl fulgeră cu privirea pe irakian care părea euforic şi remarcă pe un ton ascuțit:

— Nu putem continua să ne închinăm după placul acestei fete. Se schimbă în orice moment! În plus, nu este o idee bună de a merge în Liban, sau chiar în Siria. Va indica o pistă şi va incrimina destui oameni.

Liban şi Siria, de câteva luni, erau sub lumina proiectoarelor. Asasinarea primului-ministru Rafik Hariri, pe 14 februarie 2005, oripilase lumea întreagă. Majoritatea responsabililor libanezi din Securitate erau în închisoare. CIA ar descoperi uşor destinația fugarilor şi va da de ei. Exact ceea ce voia să evite Abu Mustafa Adib, care reuşise să îi „afume” pe americani de trei ani.

— Gibran Faisal este deconspirat, concluzionă Rashid Buraq, chiar dacă nu din vina lui. Mai devreme sau mai târziu, americanii vor reuşi să îl interogheze. Sunt dezlănțuiți în domeniul terorismului... Elvețienii nu vor îndrăzni să le țină piept. Se tem prea tare că băncile lor nu vor mai lucra cu Statele Unite. Deci, trebuie să ne luăm precauții. Acum.

— Vrei să zici că...

— Da. Nu este indispensabil şi reprezintă un mare risc de securitate.

Ibrahim Haddad nu insistă. În fostul *Mukhabarat* al lui Saddam Hussein, interlocutorul lui era colonel, deci el era inferior ierarhic.

Rashid Buraq, satisfăcut că nu mai întâmpină nici o opoziție, concluzionă:

— Vom încerca să profităm de ultimele răsturnări de situație. O să lovim două ținte cu un singur foc în această seară.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck urmăriseră conştiincioşi Austin-ul gri al Adelinei Montjoie de la domiciliul ei spre cartierul Eaux Vives, după ce îl preluaseră de la magazin. Acum, pândeau de mai bine de două ore în parcarea restaurantului chinezesc de lux *La Reserve*, pe malul lacului, pe şoseaua spre Lausanne.

— Prințul trebuie să fie cu vreo creatură, oftă Milton Brabeck care era mereu morocănos. Mi-e foame.

— O să mâncăm când ea se va culca. Trebuie să fie vreun MacDo deschis până seara, răspunse Chris Jones.

Milton Brabeck nu avu timp să răspundă. Un proiector puternic tocmai se aprinsese în spatele lor şi vocea cavernoasă a unei portavoce zise, mai întâi în franceză, apoi în engleză:

— Ieşiți din maşină, cu mâinile la vedere. Poliția cantonală!

Chris şi Milton se priviră, stupefiați. Era culmea culmilor, în maşină, aveau destule arme. Siluete în uniformă se agitau în jurul lor, pe lângă maşină. Erau cel puțin două maşini de poliție.

— Ies! decise Chris Jones.

Ieşi, foarte încet şi se întinse cât era de înalt în faţa a doi poliţişti în uniformă gri, cu pistoalele în mâini. Foarte serioşi.

— Actele dumneavoastră, vă rog! ceru poliţistul.

Chris Jones întinse paşaportul american nou-nouţ, schimbat după fiecare misiune în străinătate.

— Cu ce vă ocupaţi? întrebă poliţistul.

— Agent de securitate, răspunse Chris Jones.

Milton Brabeck fu supus aceluiaşi interogatoriu. Un poliţist întrebă:

— Vă urmărim de ceva timp. Ce faceţi aici?

Gorila vru să răspundă că protejau un client când un poliţist tresări ca şi cum ar fi descoperit o lebădă moartă de gripă aviară pe lac.

— Dar, sunteţi înarmaţi!

Remarcase sub haina lui Chris Jones patul unui enorm pistol automat Desert Eagle 357 Magnum!

— Da, bâigui Chris Jones.

— Aveţi o autorizaţie cantonală?

Gorila trebui să recunoască contrariul. Din acel moment, o jumătate de duzină de poliţişti îi înconjurară, tot mai nervoşi, cu armele îndreptate spre ei.

— Puneţi mâinile pe cap, ordonă gradatul. Şi nu faceţi mişcări bruşte.

Cu două degete, scoase pistolul Desert Eagle, de o mărime impresionantă. Chris Jones ridică cracul pantalonului.

— Mai am unul mic acolo…

Radioul din maşina de poliţie bâzâia fără încetare. Când poliţiştii descoperiră în portbagaj valiza metalică în care se aflau grenade şi alte accesorii, fu o adevărată nebunie. Cele două gorile erau deja încătuşate. Înainte de a le urca într-o furgonetă, gradatul îi întrebă:

— Unde locuiţi?

— La *Hilton*.

— Aveţi referinţe în Geneva?

— Nu.

— Bun, vă vom duce la postul din Versoix.

În acest gen de situaţie, cu cât spuneau mai puţine lucruri, cu atât era mai bine. Nu aveau decât de aşteptat intervenţia discretă care urma, imediat ce biroul din Berna

era anunțat. Cel puțin, în Elveția, nu riscau să fie torturați, dar avea să lase urme în dosarele lor…

*

* *

Adeline Montjoie ieşi din restaurantul *La Reserve* la ora unsprezece patruzeci şi cinci. Îi trebui încă cinci minute pentru a scăpa de cei la care fusese invitată, apoi se urcă în maşină. Direcția: piața Bourg-de-Four. Se grăbea să ajungă la amantul ei, convinsă de explicațiile lui.

Ajunse după zece minute şi se opri în fața garajului subteran, acționând telecomanda, pe care o avea alături de cheile de la apartamentul lui Gibran Faisal. Coborând rampa, realiză că o maşină intrase după ea. Nu se nelinişti: mai erau în imobil alte patru apartamente, fără a mai vorbi de birourile deservite de aceeaşi parcare. Când ieşi din maşină se trezi față în față cu un necunoscut cu trăsături orientale, o privire dură. Ținea îndreptat spre ea un pistolet cu un fel de țeavă lungă. Era un amortizor…

— Mergem la cinci, zise bărbatul în arabă. Şi nu face pe proasta.

Adeline Montjoie nu îndrăzni să se opună, blocată de panică, zicându-şi că amantul ei nu o mințise. În lift, bărbatul îşi ținu arma în continuare îndreptată spre ea.

Apăsă pe butonul de urcare la etajul cinci. Când cabina se opri cu un zgâlțâit uşor, el o împinse pe palier, până la uşa apartamentului lui Gibran Faisal şi ordonă:

— Descuie!

Ar fi vrut să se opună, dar teroarea îi blocase creierul. Cu mâinile tremurând, scotoci în geantă şi scoase un set de chei. Necunoscutul rămase lipit de ea, apoi o împinse violent, imediat ce deschise uşa. Ordinele erau simple: să îl omoare mai întâi pe bărbat, apoi pe femeie. Poate mai avea nevoie de ea ca să poată ieşi de acolo.

Holul de la intrare era pustiu.

— Unde este? întrebă el în şoaptă.

— Acolo! zise ea, arătând camera şi holul.

— Mergi înainte.

Ea se supuse, zicându-şi că ar fi trebuit să strige pentru a îl avertiza pe amantul ei, care auzise uşa deschizându-se. La

fiecare secundă, se aştepta să primească un glonț în cap. Ca într-un coşmar, văzu camera cufundată în semiîntuneric, luminată de lumânări.

Gibran Faisal era aşezat pe pat, în costumul din latex de culoarea pielii, cu spatele rezemat pe perne.

Abdel Kubaisi apăsă fără să mai piardă timp pe trăgaciul pistolului Walter PPK 9 mm. O fracțiune de secundă înainte ca Gibran Faisal să scoată mâna dreaptă de sub cearşaf, în care ținea un Sig Sauer. Într-o clipă, Adeline îşi aminti de camerele de luat vederi care, din încăpere, supravegheau palierul de la etaj. Sirianul îl văzuse pe asasin venind. Dar, prea sigur pe el, aşteptase puțin prea mult pentru a trage.

Detonația pistolului Sig Sauer fu asurzitoare. Ucigaşul fu aruncat înapoi, dar degetul rămăsese crispat pe trăgaciul pistolului PPK, continuând să tragă.

Înmărmurită, Adeline văzu cum două gloanțe îi lovesc amantul în plină figură şi un al treilea în abdomen. Sângele începu să curgă prin combinezonul din latex. Sirianul lăsă să îi cadă arma pe pat, mort.

Nici situația lui Abdel Kubaisi nu era mai bună. Glonțul din Sig Sauer îl lovise în plin în piept, străpungându-i aorta.

Adeline Montjoie rămase înlemnită câteva clipe, evaluând drama. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât trebui să se aşeze pe marginea patului. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Luă telefonul mobil, apoi îl lăsă. Dacă anunța poliția, urma să fie amestecată într-o afacere suspectă şi risca să îşi piardă locul de muncă. În afacerile cu bijuterii nu se agreau prea mult scandalurile. Iar acum, Gibran Faisal nu mai era acolo să o protejeze. În plus, risca să fie acuzată de complicitate la omor, fiindcă îl ajutase pe asasin să intre! Involuntar, dar cum să o dovedească?

Complet panicată, privi pentru ultima dată la amantul ei. Cu capul sfărâmat, nu mai semăna cu nimic. Mirosul fad de sânge îi făcea rău. Ca o nebună, îşi luă geanta şi plecă, fără ca măcar să se uite la cel care îl omorâse pe Gibran Faisal. În lift, fu cuprinsă de un plâns convulsiv, cu tremurături. De ce Gibran Faisal nu trăsese cu o fracțiune de secundă mai devreme?

Fu nevoită să încerce de trei ori până porni maşina şi ieşi

din piața Bourg-de-Four. Mai întâi, o luă pe strada Verdonne, coborând spre lac. Conducând, îşi zise, înnebunită, că poate era aşteptată de alți ucigaşi. În loc să facă la dreapta, o luă pe podul Mont-Blanc şi vira apoi la dreapta. Firma luminoasă de la *Noga Hilton* îi atrase brusc privirea. Avea nevoie de protecție. Oprindu-se chiar în fața hotelului, formă numărul celui pe care amantul ei îl considera agent CIA.

— Adeline?

Malko văzuse numărul ei.

Dintr-o răsuflare, tânăra zise:

— Gibran tocmai a fost asasinat! Este îngrozitor.

Capitolul XVI.

Un val de adrenalină îl invadă pe Malko. De ceea ce se temea, tocmai se întâmplase... Dar imediat, îi veni o idee. De ce gorilele trimise să o supravegheze pe tânără nu îl avertizaseră?

— Unde sunteți? întrebă el.

— În fața hotelului. În maşina mea.

— Ați anunțat poliția?

— Nu.

— Pe altcineva?

— Nu.

— Bine, aşteptați-mă. Vin jos. Ce maşină?

— Austin gri.

Abia închise că şi sună la camera celor doi tehnicieni. După ce sună îndelung, o voce adormită zise „alo". Se culcaseră de la ora nouă.

— Treziți-vă, ordonă Malko. Vreau să fiți gata, jos, într-un sfert de oră.

Dacă avea o şansă să descopere secretele lui Gibran Faisal, era acum ori niciodată... Se duse la lift şi coborî la Adeline Montjoie, care aştepta pe cheiul Mont-Blanc, fumând, cu mâinile tremurând. Nici urmă de Chris Jones şi Milton Brabeck. De neînțeles. Malko tocmai încercase să dea de Chris pe telefonul mobil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Tânăra îi povesti totul: împăcarea ei cu Gibran Faisal, ieşirea la restaurant şi apariția în parcare a asasinului amantului ei. Deci, gorilele nu îi asiguraseră protecția, aşa cum prevăzuse. Fuseseră oare eliminați de adversari?

Simțea că tânăra era în pragul unei crize de nervi. Ezita să o întrebe despre Chris şi Milton. Din fericire, ea îi ridică mingea la fileu.

— Când v-am întrebat dacă aparțineți de CIA, mi-ați spus că nu este adevărat. Acum, cu ceea ce i s-a întâmplat lui Gibran, nu ştiu ce să mai cred. Nu dumneavoastră l-ați

omorât? întrebă ea neliniştită.

— Nu, vă jur. Dar cred că acum, vă pot spune adevărul. Aparțin de CIA iar amicul dumneavoastră Gibran Faisal era amestecat într-o acțiune teroristă. Cred că a fot omorât pentru a nu se afla lucruri deranjante.

Adeline izbucni în plâns.

— Dumnezeule! Este oribil! Nu înțeleg. De ce a făcut aşa ceva?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Dar aş vrea să mă ajutați.

— Cum?

— Însoțiți-mă acasă la amicul dumneavoastră. Acum. Fiindcă aveți cheia.

Adeline Montjoie scutură din cap.

— Imposibil! Nu aş putea să mă întorc acolo. Dar dacă este important, pot să vă dau cheia şi telecomanda de la parcare.

Ea scotocea deja prin geantă. Scoase o cheie şi i-o dădu, împreună cu telecomanda.

— Țineți, faceți ce vreți, eu o să iau un somnifer şi o să dorm. Sunați-mă mâine, nu sunt sigură că voi putea merge la lucru.

— Vă voi înapoia această cheie, zise Malko. Cred că este bine să nu spuneți poliției că ați fost acolo.

Ea dădu din cap fără să răspundă, cu mintea în altă parte. El se grăbi să iasă din maşină, care demară imediat. Era deja la o sută de metri când Malko realiză că şi Adeline era în pericol de moarte. Pentru moment, avea o urgență absolută. Traversă şi intră în hotel. Cei doi tehnicieni americani, Kirk Montana şi Ron Elroy, aşteptau în hol.

— Mergem, zise el.

Unde puteau fi Chris Jones şi Milton Brabeck?

*

* *

Malko apăsă pe telecomanda dată de Adeline Montjoie, cu inima bătând tare. Uşa neagră a garajului începea să se ridice. Piața Bourg-de-Four era pustie la acea oră târzie. Coborî rampa şi intră în subsol. Într-un colț, reperă coupe-ul Bentley gri al lui Gibran Faisal. Telecomanda deschidea şi liftul. Malko apăsă pe butonul cinci şi liftul porni. În timp ce urcau, realiză că nu avea nici o armă.

— Sunteți înarmați? îi întrebă pe cei doi tehnicieni.

— No, *sir*, răspunseră cei doi în cor. Niciodată.

Uşile se deschiseră spre palierul pustiu. Malko ascultă câteva secunde în fața uşii groase blindate, apoi sună. Nici un răspuns. După un minut, băgă cheia în broască şi deschise uşa. Mirosul fad de sânge îi umplu nările. Traversă holul de la intrare şi o luă pe un mic culoar. În fund, o uşă era deschisă şi observă încălțările unui bărbat întins pe jos. Avea o figură de oriental şi ținea încă în mână un pistol automat dotat cu amortizor. Primise un glonț în piept şi cămaşa nu mai era decât o pată mare de sânge.

Malko ocoli cadavrul şi se apropie de pat.

Gibran Faisal strângea în mână un pistol mare în mâna dreaptă.

— Căutați seiful, ordonă Malko celor doi tehnicieni.

Cei doi americani începură să deschidă dulapuri, mobile, să pipăie lemnăria. Malko se simțea rău. Dacă Adeline se răzgândea şi anunța poliția, era de rău. Din fericire, în acest imobil fără portar, încuiat ca un seif, polițiştii vor avea nevoie de ceva timp pentru a intra. Se aplecă lângă ucigaş şi îi verifică buzunarele.

Doar un paşaport belgian pe care îl luă. Îi luă şi amprentele apăsându-i degetele pe o foaie de hârtie. Unul din tehnicieni reapăru.

— Sir, nu găsim nimic!

Malko nu avea chef să o sune pe Adeline Montjoie pentru a o întreba dacă ştia unde se afla seiful. Dar, timpul trecea. Încercă să se gândească. Seiful trebuia să fie în cameră, deşi inspectaseră totul. Se apropie de lemnăria care înconjura capul patului. Un compartiment era deschis, lăsând să se vadă alte două arme, un Glock şi un Browning, închis, era absolut invizibil... începu să pipăie sistematic toate denivelările din lemnărie şi, deodată, una dintre ele cedă sub apăsarea degetului. Imediat, un panou culisă, dezvelind o nişă în perete. În fundul ei era un seif cu latura de cincizeci de centimetri. Malko se duse după cei doi americani care aşteptau la intrare.

— La treabă!

Începură, despachetând materiale electronice, stetoscop, o

mulțime de instrumente bizare. Cu mânecile suflecate, într-o tăcere perfectă, plimbau pe blindajul seifului captatori, în toate sensurile.

— Reuşiți? întrebă Malko.

Nu îi răspunseră, atât de absorbiți erau. Pentru a se calma, începu să viziteze restul apartamentului. Nimic remarcabil în afară de fotografiile cu Adeline la diferite serate. Se uită la ceasul Breitling: ora două şi douăzeci dimineața! Începea să se neliniştească. Unul din tehnicieni apăru şi anunță calm.

— *Sir*, este deschis.

Se precipită în cameră. Deja, cei doi bărbați îşi strângeau materialele. Malko văzu mai întâi teancurile de bancnote. Dolari, euro, franci elvețieni. Stivuite cu grijă în teancuri legate cu elastic. Erau mai bine de 500 000 de dolari. Malko luă câte o bancnotă din fiecare teanc, pentru a putea identifica seriile.

Lângă bani, văzu dosare de toate culorile. Unele în arabă, altele în engleză. Se uită rapid prin ele şi decise să le ia pe toate. Se întoarse spre cei doi americani.

— Îl puteți închide la loc?

— *Yes, sir*.

— Ați lăsat urme?

— *No, sir*. Nimeni nu poate spune că acest seif a fost deschis.

După trei minute, erau în lift.

Piața Bourg-de-Four era la fel de pustie.

După alte cinci minute, erau la *Hilton*: aproape ora patru dimineața. Şi încă nici o veste de la Chris şi Milton. Nu se întorseseră la hotel. Imposibil să doarmă. Malko se întinse, dar creierul îi continua să funcționeze. Era furios că adversarii săi loviseră, luându-l prin surprindere. Şi încă o dată, grație Adelinei, salvase urma. Trebuia cu orice preț să o protejeze. Doar că aceasta era treaba lui Chris Jones şi Milton Brabeck... Aşteptând să pună la adăpost documentele recuperate din seiful sirianului, la consulatul american.

*

* *

Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad se priveau uimiți în sala

restaurantului de la *Intercontinental*.

— Ce s-a putut întâmpla? repetă pentru a zecea oară Rashid Buraq. Este o prostie!

Ibrahim Haddad, penibil, îşi reluă relatarea.

— Stăteam de pândă în fața restaurantului *La Reserve*. În parcare. M-am dus să urinez la toaleta restaurantului. Când am ieşit, am văzut cum maşina pleca, cu Abdel la volan. Urmărea Austin-ul. Am înțeles că nu a putut să mă aştepte. Atunci, am cerut un taxi şi m-am dus în piața Bourg-de-Four, după ce am trecut prin fața imobilului fetei. Maşina nu era parcată în față. Am intrat să beau un pahar la „*La Clemence*" *şi* apoi m-am întors la hotel să îl aştept pe Abdel.

— Şi nu a mai venit! completă furios Rashid Buraq.

— Nu, mărturisi Ibrahim Haddad.

De la ora şase dimineața asculta radioul. Fără să afle nimic. Dacă ucigaşul irakian fusese arestat, toată lumea ar fi vorbit. Deci, misterul era total.

— O să merg să văd dacă fata este la magazin, sugeră Ibrahim Haddad.

Rashid Buraq întorsese faptele pe toate părțile, tot nu reuşea să înțeleagă.

— O.K., făcu el şi după aceea tu îl suni pe Gibran. Ne întâlnim aici. Trebuie neapărat să îl găsim pe Abdel.

*

* *

Malko practic nici nu dormise, dar nici nu simțea nevoia. La ora nouă şi trei minute se prezentă la consulatul american. John Mills, consulul, tocmai sosea. Vizibil indispus.

— Prietenii dumneavoastră au fost imprudenți, zise el pe un ton morocănos. Am fost chemat la poliția cantonală.

— Ce prieteni? întrebă Malko, stupefiat.

— Domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Au fost interpelați ieri seară, posedând armament în cantitate considerabilă, în parcarea unui restaurant. Sunt în închisoarea cantonală din Champ Dollon, în Thonex, iar autoritățile elvețiene m-au anunțat. Am înştiințat la Departamentul de Stat. Va fi dificil să îi scoată repede de acolo.

Gorilele erau la închisoare! Asta mai lipsea. Malko înțelese ce se întâmplase. Fără poliția elvețiană, Gibran ar fi fost încă în viață...

— Mulțumesc că v-ați ocupat de ei, zise el înainte de a pleca. Aici am nişte documente ultrasensibile pe care le veți depune în seif.

— De unde provin? întrebă diplomatul, neîncrezător.

— Ne-au fost încredințate, îl linişti Malko. Nu vor rămâne mult timp aici. Acum, am nevoie să sun la Washington.

Cum ajunse în fața telefonului securizat, formă numărul centralei CIA, la Langley. Îi făcu legătura foarte repede cu ofițerul de serviciu, deşi era ora trei dimineață la Washington.

— Am nevoie, la Geneva, de un traducător de arabă, ceru Malko, după ce se identificase. Şi de un specialist în Orientul Mijlociu, pentru a interpreta documente.

— Veți avea totul în această zi, promise ofițerul CIA. Lăsați-mi un număr de telefon.

Când Malko ieşi din consulat, era cel puțin liniştit în privința gorilelor. Era ora nouă şi jumătate şi trebuia să se ocupe de Adeline Montjoie. O sună. Robotul. Lăsă un mesaj în care îi recomanda să nu iasă din casă. Nici o veste despre moartea lui Gibran Faisal nu apăruse. Aparent, nimeni nu sesizase încă moartea sirianului.

Îşi zise că cel mai bine era să o aştepte pe Adeline la butic şi să o ia cu el, până la noi ordine.

*

* *

Ibrahim Haddad, văzând că Adeline Montjoie nu era la magazinul din strada Rhone, decise să meargă pe jos la ea acasă. Zece minute de mers pe jos. Avu un şoc când ajunse în fața imobilului: Austin-ul era parcat în locul lui obişnuit! Neştiind ce să facă, se întoarse la *Intercontinental* şi îi anunță vestea lui Rashid Buraq, care urcase în camera lui. Irakianul izbucni, înjurând: era ceva tot mai greu de înțeles, îşi luă capul în mâini, încercând să reconstituie ce se întâmplase.

— Abdel o urmărea pe fată, l-ai văzut?

— Da.

— Ea nu s-a dus acasă la ea, fiindcă ai trecut tu pe acolo?

— Nu.

— Deci, a urmărit-o până în piața Bourg-de-Four. Şi a intrat în urma ei, în garaj.

— Este posibil, recunoscu Ibrahim Haddad.

— Şi nu a ieşit, nici el şi nici maşina.

— Nu, aşa este.

Rashid Buraq îi aruncă o privire întunecată.

— Ştii ce s-a întâmplat? Ei bine, Abdel a fost prins la mijloc şi este încă acolo.

— De ce l-ar reține Gibran?

— Nu ştiu, admise Rashid Buraq, dar tu vei merge să îl întrebi. La birou.

— Şi fata?

— Vom vedea după aceea.

Capitolul XVII.

Malko trecu pe jos prin fața baticului din strada Rhone. Vânzătoarea chineză era acolo dar nu şi Adeline Montjoie. Se întoarse la maşină şi o sună pe tânără.

Răspunse tot robotul. Lăsă un mesaj, implorând-o să nu plece de acasă, repetând că este în pericol de moarte, apoi se duse în strada 31 decembrie. Austin-ul era acolo. Parcă în spatele lui. Adeline va ieşi în cele din urmă. Şi cum să o protejeze? Nu avea armă, iar cei doi protectori erau închişi într-o celulă. Regretă că nu luase una din armele lui Gibran Faisal.

La zece şi jumătate, se decise să sune la magazin. Când vânzătoarea chineză îi răspunse, ceru cu Adeline.

— Nu vine astăzi la lucru, răspunse chinezoaica. A telefonat că este bolnavă.

Malko mulțumi şi închise, sunând din nou la Adeline. Tot robotul. Deci, nu voia să vorbească cu el. Porni radioul şi se înarmă cu răbdare. Imposibil să sune la uşa tinerei: era un interfon cu cod la uşa imobilului. Pentru a se consola, îşi zise că, pentru moment, ea era în siguranță.

*

* *

Adeline Montjoie practic nici nu dormise. După ce făcuse un duş, se întinse în pat, fără a adormi, în ciuda somniferelor luate, gândindu-se încontinuu la evenimentele din ajun... Nu reuşea să realizeze că amantul ei era mort, că de acum era singură în viață. Cel puțin, dacă nu risca să fie implicată în această crimă...

La ora şase dimineața, decizia era luată: va pleca în Franța un timp, sub pretextul că are mama bolnavă. Cu buticul nu va fi nici o problemă. Evident, moartea lui Gibran Faisal va face ceva valuri. Poliția o va căuta cu siguranță. Pentru moment, trebuia să se odihnească. Când văzu numărul de telefon al prințului austriac apărând pe ecran vru să răspundă, apoi se răzgândi. Acum ştia că amantul ei nu

mințise. Malko Linge era un spion care lucra pentru americani. Nu ştia ce rol avusese el în moartea lui Gibran Faisal şi ce voia de la ea.

Acest univers o speria. Cu atât mai mult cu cât, acum, realiza adevăratul scop al deplasărilor ei la Beirut.

În grabă, începu să îşi facă bagajele. Hotărâse să părăsească Geneva cu trenul, controalele fiind mult mai lejere decât la aeroportul din Cointrin. Va merge mai întâi la Lausanne. Acolo, va închiria o maşină pentru a trece frontiera.

*

* *

Conception Delgado sosi, ca în fiecare zi, la ora zece, în piața Bourg-de-Four, venind din Carouge, cartier popular din Geneva. De trei ani, era menajera lui Gibran Faisal şi, două ore pe zi, făcea curat, aranja, aproviziona, spăla lenjeria. Formă codul de intrare şi luă ascensorul, folosind telecomanda de la cheia apartamentului.

După ce intră în apartament, constată, privind panoul de comandă al alarmei, că nu fusese activată: becul era verde, deci Gibran Faisal era acolo. Ceea ce o miră, deoarece el nu era genul să doarmă până târziu. Trebuia totuşi să dea cu aspiratorul şi, pentru a nu îl deranja, vru să verifice dacă uşa camerei era închisă bine.

Imediat, observă un corp întins pe jos şi se precipită, crezând că patronul ei a leşinat. Când privi întreaga scenă, aproape că leşină... Abia mai avu forța să coboare şi să intre în postul de poliție, de cealaltă parte a pieței.

*

* *

Rashid Buraq simți că i se ridică părul în cap auzind la radio cum un jurnalist anunța că poliția, alertată de o menajeră, descoperise cadavrul unui bărbat foarte cunoscut în Geneva, un investitor de origine siriană, dar de cetățenie elvețiană, Gibran Faisal. Fusese omorât cu patru gloanțe, dar reuşise să îşi doboare asasinul înainte de a muri. Acesta din urmă fusese şi el descoperit în apartamentul proprietarului, cu un glonț în inimă.

Rashid Buraq realiză imediat ce implicau toate acestea:

dacă Abdel Kubaisi fusese ucis în apartament, maşina lui trebuia să fie încă în garaj. Or, poliția o va găsi şi, prin intermediul agenției de închirieri, va ajunge uşor la Ibrahim Haddad…

Acesta era în împrejurimi, încercând să ia legătura cu Gibran Faisal. O misiune imposibilă de acum…

Era încă agitat când Ibrahim Haddad apăru, sufocându-se, în camera de la *Intercontinental*.

— Ai aflat? întrebă el.

— Da, în maxim două ore, polițiştii vor fi aici. Din cauza maşinii.

— Trebuie să fugim, zise Ibrahim Haddad, să trecem frontiera franceză. După aceea, vom vedea. Ai o maşină?

— Da, răspunse Rashid Buraq, dar nu putem lăsa lucrurile aşa. Înainte de a pleca, vom lichida fata. Ea este acasă.

— Dar o să se teamă, nu va deschide. Are un interfon cu cod de acces.

— Mergem totuşi. Vom încerca cu portarul. Mă duc să caut maşina în parcare. Înainte, vom trece pe la magazin, în cazul în care ea va fi acolo.

Rashid Buraq ştia că dacă se întorcea la Beirut lăsând-o pe Adeline Montjoie în viață, lucrurile vor lua o turnură proastă. Tânăra, după moartea amantului ei, va fi interogată cu siguranță de poliția elvețiană *şi* de CIA. Posibilitatea era dezastruoasă.

Erau înarmați amândoi şi era culmea dacă nu reuşeau să ajungă la tânără.

*

* *

Malko asculta radioul când observă un taxi oprind în fața imobilului în care locuia Adeline Montjoie. Pulsul îi bătea tot mai tare. Dacă tocmai tânăra voia să fugă? Nu aşteptă prea mult.

Adeline apăru, cu o geantă de voiaj în mână şi alergă până la taxi, urcând rapid. Vehiculul demară imediat. În momentul în care Malko, înnebunit de furie, demara, observă o maşină care venea dinspre cheiul Gustave Adolphe. Încetini în momentul în care întâlni taxiul. Malko avu timp, când

maşina trecu prin dreptul lui, să îi vadă pe cei doi bărbați. Unul era Ibrahim Haddad, tipul din Moldova! În retrovizoare, văzu vehiculul întorcând şi luând-o în aceeaşi direcție cu ei. De această dată, nu era nici o îndoială: ucigaşii care îl lichidaseră pe Gibran Faisal veneau să îşi termine treaba.

Urmărind taxiul, Malko luă telefonul: trebuia să o prevină pe Adeline Montjoie, să se refugieze într-un post de poliție. El nu avea armă iar cele două gorile erau la închisoare. Din nou, soneria cuplă robotul. Lăsă un mesaj, fără prea mari speranțe. În urma lui, maşina celor doi asasini ținea aproape.

*

* *

Taxiul mergea pe strada Alpes înspre gara Cornavin când Adeline auzi la radio vestea morții amantului ei. Finalul ştirilor o sfâşie. Poliția încerca să dea de o tânără apropiată victimei, Adeline Montjoie.

Nici vorbă să ia trenul! Înnebunită, îi zise şoferului de taxi:

— Trebuie să cumpăr ceva, opriți acolo.

Opri lângă trotuar şi ea îi dădu o bancnotă de douăzeci de franci înainte de a coborî din maşină. Neştiind unde se află, cuprinsă de panică. Maşinal, intră în primul magazin, un magazin de solduri. Abia intrase de treizeci de secunde, că simți cum era prinsă de braț. Picioarele i se înmuiară şi se întoarse, aşteptându-se să vadă uniforma de polițist.

Nu era decât prințul austriac, agent al CIA! Cuprinsă de o veritabilă criză de isterie, ea urlă:

— Lăsați-mă, nu vreau să mai discut cu dumneavoastră!

Avea impresia că toate necazurile veneau de la el.

Malko o strânse şi mai tare de braț şi o forță să se întoarcă.

— Nu faceți pe proasta! zise el. Sunteți în pericol de moarte. Priviți cine este la uşă.

Doi bărbați tocmai intrau în magazin. Ea îl recunoscu pe unul dintre cei care o urmăriseră. Brusc, se clătină, ochii i se dădură peste cap şi căzu în mijlocul magazinului.

Malko tocmai voia să o ridice când îi văzu pe cei doi venind spre el. Cu un rictus răutăcios, cel pe care îl întâlnise în Moldova băgă mâna în impermeabil şi o scoase, ținând un pistol automat. Cu intenția evidentă de a îi doborî pe

amândoi.

*

* *

Totul se petrecu în câteva fracțiuni de secundă. Dezarmat, Malko nu putea decât să o apere cu corpul lui pe Adeline Montjoie, căzută la pământ. Nimeni nu remarcase încă nimic. Privirea îi căzu pe geanta de voiaj. Întorcându-se cu spatele la cei doi, se aplecă, prinse bine mânerele şi ridicându-se, proiectă cu putere geanta înspre bărbatul care ținea pistolul.

Geanta îi lovi brațul în momentul în care apăsa pe trăgaciul armei. Glonțul lovi o vitrină şi, într-o fracțiune de secundă, viața se opri în magazin. Apoi, liniştea lăsă loc unei agitații imense, cliente şi vânzătoare precipitându-se spre ieşire.

În acel moment, Malko văzu că adversarul său era dezarmat, pistoletul fiindu-i smuls de lovitură. Privi în jur şi reperă patul armei sub un suport de haine.

Basculați de oamenii care fugeau din magazin, cei doi ucigaşi păreau descumpăniți. Malko luă pistolul şi se ridică. Nu mai avu timp să îl folosească. Cei doi fugeau deja. Când ajunse la uşă îi văzu, deja departe pe stradă.

La ce bun să îl urmărească?

Se întoarse la Adeline Montjoie care tocmai îşi revenea. Oamenii o credeau rănită de împuşcătură. Malko îi dădu la o parte şi o luă pe tânără de braț.

— Veniți, zise el, au plecat.

Cu pistoletul băgat la centură, se simțea mai liniştit. Tânăra îl urmă fără să se opună, luându-şi din mers geanta de voiaj. În magazin, nimeni nu înțelesese încă ce se întâmplase. Să tragi într-o vitrină nu este un comportament elvețian. La telefon, casiera suna la poliția cantonală.

Malko, sprijinind-o pe Adeline, ajunse la maşină. Avea deja o amendă! Elvețienii, renumiți pentru încetineală, nu pierduseră timpul. Abia pe podul Mont-Blanc pulsul îi reveni la normal.

— Unde mergem? întrebă Adeline, încă şocată.

— La consulatul Statelor Unite. Un loc unde veți fi în siguranță. Chiar şi față de autoritățile elvețiene.

Va putea în cele din urmă să o interogheze. Între ceea ce

ea îi putea zice şi dosarele lui Gibran Faisal, avea o şansă mare să se apropie de comoara lui Saddam Hussein.

Capitolul XVIII.

Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad oftară uşuraţi ieşind din postul de frontieră Saint-Julien-en-Genevois. Poliţia cantonală nu ajunsese încă până la ei. Ibrahim Haddad nu mai îndrăznise să treacă pe la hotel, dar nu avea nimic compromiţător în lucrurile pe care le lăsase acolo.

Furioşi după eşecul ultimei lor tentative de a o elimina pe Adeline Montjoie, rulară o perioadă în linişte pe autostrada A 40, înainte ca Ibrahim Haddad să spargă tăcerea.

— Unde mergem?

— La Lyon-Satolas, decise Rashid Buraq. Acolo sunt zboruri internaţionale. Vom pleca spre Italia, Anglia sau Germania. Apoi, vom găsi un zbor spre Beirut sau Damasc.

Trebuiau să părăsească Europa înainte ca paşapoartele lor să fie semnalate de autorităţile elveţiene. Odată ajunşi în Orientul Mijlociu, vor fi în siguranţă şi vor putea să obţină noi identităţi fără nici o problemă. Rashid Buraq, care conducea, constată cu amărăciune.

— Am lăsat multe lucruri în urma noastră... Maşina ta, pistolul lui Abdel... Şi pe Abdel.

Ibrahim Haddad ridică din umeri.

— Arma nu va duce nicăieri. Abdel la fel. Nu îi vor descoperi adevărata identitate. Iar cu maşina, pe mine mă vor căuta...

— Riscă să găsească amprente, remarcă Rashid Buraq. Este problematic pentru viitor. Dar cel mai grav este această fată. Ce le va povesti? Gibran Faisal era un tip prudent, nu trebuie să îi fi spus mare lucru. Dar americanii au mirosit ceva. De acum ei ştiu că au dat de o pistă viabilă.

— *Inch' Allah*, nu pot ajunge nicăieri, încercă să îl liniştească Ibrahim Haddad. Gibran este mort şi nu cred că fata poate să îi ajute prea mult.

Rashid Buraq nu răspunse. Îl neliniştea mai mult reacţia lui Abu Mustafa Adib. Dacă şeful organizaţiei le ordonase să îl lichideze pe Gibran Faisal şi pe amanta lui, însemna că

aceştia deţineau informaţii valoroase. Deci, eşecul lor parţial risca să fie sancţionat. Puteau foarte bine să fie trimişi într-un grup armat care hărţuia trupele americane şi poliţiştii irakieni, cu riscul de a îşi lăsa pielea pe acolo…

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck ieşiră din închisoarea Champ Dollon, de la periferia Genevei, ameţiţi, dezorientaţi, ruşinaţi.

Desigur, această închisoare nu era ca cea din *Midnight Express*, hrana era mai bună decât în multe fast-food-uri, gardienii mai amabili decât personalul multor hoteluri, dar pentru nişte membrii ai Serviciului Secret, era totuşi o ruşine să ajungă în celulă, chiar şi individuală. Cei doi americani se grăbiră spre Mercedes-ul lui Malko, care venise să îi preia.

Chris Jones, cuprins de un puseu afectiv, îl îmbrăţişă ca un urs care îşi regăseşte copacul cu miere.

— Dumnezeule! oftă ei, nu credeam că voi ajunge vreodată la mititica. Totuşi nu am făcut nimic rău…

— Ne-au confiscat totul, scânci Milton Brabeck urcând în spate.

— Nimeni nu va fi supărat pe voi, la Agenţie, îi linişti Malko. Eraţi în serviciu, cu ordine clare.

— Am căzut pe câmpul de onoare! concluzionă Chris Jones, puţin mai liniştit.

Cu aviditate, admirau peisajul înzăpezit, ca şi cum petrecuseră zece ani în spatele gratiilor. Când Mercedes-ul opri la intrarea în *Hilton*, pătrunseră în hol, fără să remarce privirile neprietenoase ale personalului de la recepţie. Poliţia cantonală venise să se intereseze de ei şi tot hotelul ştia că ieşeau din închisoare.

— V-am păstrat articolele din ziar în care se relata de arestarea voastră, anunţă Malko, puteţi să le înrămaţi.

Milton Brabeck tresări.

— Glumiţi! O să le ardem, da!

— Ce facem? întrebă Chris Jones. Ar trebui să ne găsim alte materiale…

— Nu cred că ar fi indicat, îl temperă Malko. Deja am întâmpinat greutăţi ca să vă eliberăm rapid. Data viitoare veţi

avea timp să învățați elvețiana... Odihniți-vă. Voi discuta cu domnul Capistrano. S-au petrecut multe lucruri cât timp ați fost închiși.

*

* *

John Mills, consulul general american, era mai înțepat ca niciodată.

— Sper că acest incident nu se va mai repeta, avertiză el. Sunt obligat să fac un raport către Departament.

— Domnii Jones şi Brabeck vă mulțumesc pentru intervenția dumneavoastră, îl linişti Malko. De altfel, cred că vor părăsi Geneva repede. La fel şi eu, imediat ce voi discuta cu domnul Capistrano.

— Biroul meu este la dispoziția dumneavoastră, propuse diplomatul, eu voi ieşi în oraş.

După cinci minute, Malko avea legătura cu Consilierul Special de la Casa Albă.

— Documentele dumneavoastră sunt în curs de decriptare, anunță acesta din urmă. Un mesager a venit să le preia.

— Sper că ne vor ajuta, oftă Malko, plin de speranță. Am atins un nerv sensibil când ne-am apropiat de Gibran Faisal şi de amanta lui. Altfel, ceilalți nu ar fi reacționat atât de brutal. Şi încă nu ştiți totul!

Îi relată lui Frank Capistrano tentativa de asasinat asupra Adelinei Montjoie.

— Poliția elvețiană nu va descoperi multe lucruri despre ucigaşul lui Gibran Faisal şi cei doi tipi care au încercat să o lichideze pe Adeline Montjoie, concluzionă el. Cunoaştem deja pe unul dintre ei, pe cel din Moldova. Doar să le cerem să ne comunice informațiile. Apropo, cum ați făcut să obțineți atât de repede eliberarea celor doi?

Frank Capistrano scoase nechezatul lui obişnuit.

— Le-am spus că facem verificări asupra unui caz important de finanțare a unei rețele teroriste în care ar putea fi implicate nişte bănci. S-au conformat imediat.

Trebuie spus că guvernul american avea puterea să interzică unei bănci „suspecte” să mai lucreze cu Statele Unite. Arma absolută.

— Voi încerca să discut cu Adeline Montjoie, decise Malko.

Imediat ce dosarele recuperate de la Gibran Faisal vor fi decriptate, anunțați-mă.

*

* *

Adeline Montjoie dădu la o parte perdeaua de la fereastra ce dădea spre strada 31 decembrie. De când se întorsese acasă, după ce Malko o adusese la apartament, poliția, la care se prezentase din proprie inițiativă, o interogase deja de două ori referitor la legăturile ei cu Gibran Faisal. Nu era suspectată, convinşi fiind că ucigaşul fusese adus în imobil de victima sa. Din contră, tentativa de ucidere a cărei victimă fusese chiar ea îi intriga mai mult. Chiar şi fără să ceară vreo protecție, o avea deja asigurată. Zi şi noapte.

Judecătorul Michel-Alexandre Graber, însărcinat cu cercetarea morții lui Gibran Faisal, îi ceruse să nu părăsească Geneva până la ordinul lui.

Încă nu îşi regăsise somnul, trezindu-se în plină noapte, urlând de spaimă. Nu va uita niciodată figura masacrată a amantului ei. Şi nu va înțelege niciodată de ce fusese atacată cu atâta ferocitate. Ştiind că telefonul îi era supravegheat, nu îl sunase pe Malko care îi salvase viața. Totuşi, dorea să îi mulțumească în singurul mod în care ştia: oferindu-i gratuit ceea ce anumiți bărbați plătiseră foarte scump. Privi smaraldul magnific, ultimul cadou de la amantul ei. Zicându-şi că, în cele din urmă, o iubise.

*

* *

Malko luase masa la braseria de la *Hilton* în compania celor două gorile de la CIA, necăjiți ca nişte lei cărora le fuseseră smulşi colții... Aştepta să o reîntâlnească pe Adeline Montjoie după ce primea traducerea documentelor ridicate de la Gibran Faisal. Pentru a îşi orienta cercetările. Ştia că tânăra este sub protecția poliției elvețiene, iar cei doi arabi dispăruseră fără urmă. Să revină cu o nouă misiune le lua mult timp.

Sună telefonul mobil. Era ora unsprezece fără zece şi se ducea să se culce.

— Nu aş vrea să vă deranjez, făcu vocea răguşită a lui Frank Capistrano, dar ar trebui să mergeți la consulat. Aş

vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

— Consulatul este închis, obiectă Malko, aici este ora unsprezece seara.

— Ştiu, dar domnul Mills a fost anunţat. Vă aşteaptă, închise. Era bine să fii la Casa Albă: puteai scoate un diplomat din pat la ora unsprezece seara. Când Malko, după zece minute, sună la poarta consulatului american, sub privirile mirate ale celor doi poliţişti elveţieni care făceau de gardă, consulul John Mills îl privi aproape cu ură, fără a ajunge însă la injurii. Un tip care are legături cu Casa Albă nu putea fi decât respectat…

— Îmi pare rău, făcu Malko, dar cred că domnul Frank Capistrano doreşte să discute cu mine pe o linie telefonică securizată.

— Este deja la telefon. În biroul meu, răspunse consulul, cu o voce care ar fi făcut să strănute şi un urs polar. Vă aştept în salon.

— Ah, sunteţi deja acolo! mormăi Frank Capistrano, când Malko luă telefonul.

Fără introducere, trecu la subiect.

— Ştiţi poate că directorul Serviciului General de Informaţii Irakian, generalul Jallal Habbuche, s-a predat organizaţiilor noastre chiar după invazia în Irak, reluă Consilierul Special. Bineînţeles, avea lista tuturor membrilor diferitelor organisme de securitate ale regimului baasist ai lui Saddam Hussein. Este reţinut lângă aeroportul din Bagdad, în tabăra Victory. Agenţia i-a transmis identitatea ucigaşului lui Gibran Faisal. Avea un paşaport fals dar care a putut fi totuşi identificat. Înainte de căderea regimului, era membru al Fedainilor lui Saddam, miliţia lui Udai Hussein.

Malko vroia să îl întrebe dacă doar pentru asta îl deranjase pe consulul general. Dar Frank Capistrano parcă îi citea gândurile, căci preciză imediat:

— Nu despre asta voiam să vă vorbesc. Tocmai am primit un rezumat al documentelor recuperate de la Gibran Faisal.

— Este ceva interesant?

Frank Capistrano lăsă câteva secunde până să răspundă, ceea ce era un semn rău.

— Da şi nu, zise el. Sunt urme ale numeroaselor conturi

bancare utilizate pentru operațiuni ilegale şi probe ale operațiunilor recente. În câteva luni, Gibran Faisal a tranzitat prin conturile lui peste şaptesprezece milioane de dolari, venind din Liban, Siria sau Turcia. Notase şi transferurile de bani lichizi aduşi de curieri. Am găsit urma celor 600 000 de dolari pe care i-a predat irakianului Ibrahim Haddad pentru cumpărarea rachetelor termobarice.

— Participa la o rețea logistică ce susținea grupurile armate sunite din Irak.

— Absolut! Am descoperit chiar şi urma unei operațiuni aflate în curs de derulare: Gibran Faisal a virat acum cincisprezece zile o sumă importantă în contul din Lichtenstein al unui traficant bielorus. Pentru o livrare de explozibil militar, Semtex. Această livrare este pe drum şi am găsit în aceste documente destule elemente pentru a o intercepta. Soseşte în portul sirian Lattaqia şi trebuie să pătrundă în Irak prin frontiera de nord a Siriei.

— Deci Faisal era o legătură importantă pentru irakieni?

— Importantă, dar nu gratuită, rânji americanul. Percepea 30 de procente din fiecare transfer. Virament bancar sau cash.

Malko prefera să treacă peste aceste probleme.

— Dar nu este nimic care să ne poată duce la comoara lui Saddam Hussein…

— Nimic, îmi pare rău, confirmă Consilierul Special. Ştim doar că o parte din aceşti bani a fost introdusă în circuitul bancar, dar nu ştim încă unde se află banii lichizi şi cine îi distribuie.

Malko era şi el dezamăgit. Comoara lui Saddam Hussein le scăpa printre degete.

— Deci, ancheta mea este finalizată, concluzionă el.

— Doar dacă această femeie căreia i-ați salvat viața face nişte mărturisiri. Suntem pe pista cea bună, ne-am apropiat, dar ne lipseşte un nou fir pe care să mergem. Gibran Faisal trebuia să ştie, de aceea irakienii l-au lichidat. Până când nu va fi găsită comoara sau ce a mai rămas din ea, misiunea dumneavoastră nu s-a terminat. Este cel mai important aspect, după cum se petrec lucrurile acum în Irak. Şiiți şi suniții sunt aproape în război civil iar suniții au nevoie de

mai multe arme. Fără bani, nu au cum să îşi facă rost.

— Voi încerca să salvez Irakul, promise Malko cu o urmă de umor.

*

* *

Pe la ora zece dimineața, o sună pe Adeline Montjoie. Aceasta nu auzise telefonul căci răspunse după câteva secunde şi scoase o exclamație de bucurie când îi recunoscu vocea.

— Ah! Sunt bucuroasă că mă sunați! Voiam să îmi cer scuze. Am fost odioasă. Iar dumneavoastră mi-ați salvat viața. Aş vrea atât de mult să vă mulțumesc.

— Este simplu. Vă invit la masă. Voi veni să vă iau pe la ora nouă.

*

* *

O dansatoare orientală mai degrabă grăsană, cu bustul modelat artificial, se unduia cu mişcări largi pe estradă, acompaniată de o mică orchestră. Spectacolul, la ultimul etaj al hotelului *Semiramis*, era considerat ca cel mai bun show din Damasc. Sala mare, pe toată lungimea ei, era aproape plină. Mulți bărbați şi chiar şi câteva femei în hijab care îşi însoțeau soțul.

Abu Mustafa Adib, care venea rar în oraş, alesese locul pentru a mai scăpa de periferia îndepărtată Ya'Four, la douăzeci de kilometri de oraş. Plină de vile somptuoase, dar plictisitoare. Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad profitau şi ei pentru a mai evada puțin, amețiți de evoluțiile dansatoarei. Erau prea departe pentru ca ea să vină să danseze la masa lor. Erau destui irakieni în sală: aproape două sute de mii dintre ei trăiau în Damasc şi aveau mai mulți bani decât sirienii.

Ibrahim Haddad luă sticla de Defender „Succes" aşezată pe masă şi vărsă trei porții generoase. Era alcool aproape pe toate mesele. Siria era laică, islamiştii fiind expediați de mult timp la cimitir. Ibrahim Haddad şi Rashid Buraq se întorseseră în Siria după un periplu complicat, trecând prin Grecia şi Cipru. Abu Mustafa Adib se afla în Irak în momentul revenirii lor, aşa că acum era prima întâlnire şi nu

prea se simțeau în largul lor.

Fostul director de cabinet al lui Udai Hussein devenise una dintre cămilele lucrătoare ale rezistenței irakiene sunite împotriva Statelor Unite şi guvernului irakian. Circula mult între cele două țări, clandestin, dispunând de mai multe identități. Americanii nu îl localizaseră şi singurii membri siguri ai rețelei îi ştiau doar punctele de trecere.

Burtos, cu părul cenuşiu, o mustață groasă, trăsături grosolane, semăna cu oricare alt irakian, dar privirea îi scânteia de inteligență. Era un baasist de primă mână şi nu avea nimic de pierdut: dacă suniții pierdeau, era exilat pe viață.

Muzica se opri brusc, pentru o pauză. Se întoarse spre Rashid Buraq şi zise, pe un ton arogant:

— Ați ratat misiunea.

Cei doi coborâră privirile în pământ.

— Nu ne aşteptam ca Gibran Faisal să reacționeze în acest fel cu fata. Nu voia să ne atingem nici de un fir de păr al ei. Era în stare de orice. De aceea a trebuit să îl eliminăm…

Abu Mustafa Adib îl corectă pe sirian:

— Eu v-am dat ordin să îl eliminați, îi reaminti el. Din momentul în care americanii l-au vizat, nu mai puteam să îl păstrăm, chiar dacă ne-a sprijinit. Fata mă neliniştteşte. Ce poate şti? Şi ea va fi interogată de americani.

— Nu mare lucru, afirmă Ibrahim Haddad, dornic să se scuze. Era doar o „capră”. Eu nici nu ştiam de ea.

— Cu cine se întâlnea când venea să preia banii?

— Intermediari, afirmă Rashid Buraq. Nu poate să ducă nicăieri.

Abu Mustafa Adib bău din Defender şi reluă:

— Nu ne mai putem atinge de ea. Este cu siguranță protejată de elvețieni şi de americani.

Se lăsă o linişte apăsătoare, ruptă de Abu Mustafa Adib, care părea că se gândeşte la tot.

— Gibran Faisal ar fi putut să păstreze la el documente în care să fiu menționat?

Cei doi nu erau în stare să răspundă la această întrebare. Tot fostul director de cabinet al lui Udai Hussein continuă:

— Prietenii noştri sirieni sunt în poziție dezavantajoasă,

dacă americanii mă localizează şi le cer să facă ceva împotriva mea, în cel mai rău caz mă vor aresta, în cel mai bun mă vor expulza...

Irakienii baasişti erau protejați de omologii lor sirieni care aveau simpatie pentru ei, de multe ori fără ştirea autorităților politice. În cazul unui ordin politic, ar fi obligați să se retragă. O disciplină de fier domnea în Republica Siriană, condusă de alauiți.

Muzica se reluă şi dansatoarea îşi începu a doua parte a programului, identic cu primul. Mişcându-şi enormii sâni siliconați sub nasul clienților aflați mai aproape de estradă, în speranța că va strânge ceva bani.

Abu Mustafa Adib gustă în continuare din Defender, făcând în minte bilanțul situației. Adeline Montjoie nu îl neliniştea atât de tare: chiar dacă amantul ei i-ar fi spus ceva, Gibran Faisal nu mai avea cum să vorbească. O singură persoană, din afara cercului lor, putea face declarații despre comoara lui Saddam Hussein. Ea le putea sugera americanilor drumul spre comoară. Dar ea probabil nu avea această intenție. Abu Mustafa Adib avea o mare responsabilitate. Dacă americanii reuşeau să dea de comoara lui Saddam Hussein, dădeau o grea lovitură cauzei sunite.

Să lovească fără motiv ar fi avut aceleaşi consecințe nefaste.

Luă decizia în mijlocul sunetelor de tamburine şi când muzica se opri din nou, se aplecă spre Rashid Buraq.

— O să plecați la Londra, zise el. Sper că nu veți avea nimic de făcut, dar nu vreau să risc.

Rashid Buraq, mirat, întrebă imediat:

— De ce Londra?

— Pentru a mă asigura că cineva nu este „contaminat”. Adăugă cu un zâmbet răutăcios:

— Şi pentru a fi vaccinat, dacă este nevoie.

Capitolul XIX.

Cu mâna aşezată peste a lui, Adeline Montjoie îl privea pe Malko ca şi cum acesta era Profetul. Erau atâtea promisiuni în ochii ei negri şi vocea răguşită, încât simțea furnicături pe şira spinării. Era Dalila care tocmai îl seducea pe Samson. Norul de parfum care o învăluia era senzual, oriental, evocând Arabia fericită şi cadânele ei. Când venise să o ia, femeia sărise literalmente în Mercedes, sub privirile neîncrezătoare ale polițiştilor elvețieni.

Malko coborâse să îi deschidă portiera şi simțise aroma corpului ei. Sub mantoul de vulpe polară, purta o bluză din mătase roşie fără sutien, decoltată foarte adânc şi o fustă de mătase brodată, crăpată într-o parte. Îşi petrecuse mult timp creionându-şi buzele cu un ruj aprins luminos, Statuia dorinței.

În maşină, îl luase de mână şi nu scosese nici un cuvânt până la *Hilton*. Malko reținuse o masă la *Tse Yang*, ale cărui lumini difuze se potriveau perfect cu această seară.

Preferase în locul ceaiului şampania Taittinger Comtes Rose, anul 2000. Bine instruit, şeful de sală îi servea de fiecare dată când se goleau paharele.

Adeline Montjoie se aplecă peste masă şi zise încet:

— Sunt atât de fericită să fiu cu dumneavoastră aici în seara aceasta. Am impresia că am scăpat de un coşmar.

— Era un coşmar, confirmă Malko. De altfel, mai sunt încă destule întrebări pe care…

Nu putu să continue: ea îi pusese o unghie roşie peste buze.

— Nu acum! imploră ea. Acum ştiu că sunteți cu adevărat spion.

Coborî vocea şi adăugă:

— Dar în seara aceasta, sunteți înainte de toate un bărbat pe care îl doresc.

El nu mai insistă şi terminară rapid, uitând de cafele.

Avantajul la *Tse Yang* era că se afla în hotel.

Apartamentul lui Malko era luminat de lampadarele de pe cheiul Mont-Blanc. Abia intrată, Adeline îşi dădu jos mantoul de vulpe polară, apoi se sprijini de masa unde Malko îi satisfăcuse fanteziile Giselei Furstenberg. Privindu-l de jos, cu o expresie care ar fi tentat şi pe un papă octogenar, cu pieptul bombat, cu corpul legănat, Adeline era încarnarea păcatului. Când Malko se apropie, ea se depărtă, pentru ca el s-o prindă şi corpurile lor să se lipească unul de celălalt. Malko avu impresia că şi-a băgat degetele într-o priză. Adeline începu un fel de dans oriental, cu mişcări imperceptibile, ondulații fine. Cu multă grație, îşi ridică brațele deasupra capului şi se ondulă lasciv, ca o cadână. Privindu-l pe Malko, zise cu vocea ei răguşită:

— Strânge-mă de sâni, maltratează-i.

El se supuse, apucând prin mătasea bluzei sfârcurile mari, pe care le strânse cu degetele. Erau tari ca nişte creioane.

— Mai tare! şopti Adeline care voia probabil să îşi recapete apucăturile de dominatoare.

Pântecul i se balansa ca un pendul, mătasea se unduia şi ea la fel de erotic. Fără ca ea să-l atingă cu degetele, Malko îşi simți sexul în erecție. Instinctiv, îi strânse şi mai tare sânii, iar Adeline îşi muşcă buzele.

— Îmi place! murmură ea. O să mă faci să juisez aşa.

Corpul femeii se înfioră de plăcere. Se sprijini de masă, răsuflând întretăiat.

— Intră în mine, acum, sunt gata.

El îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi îi desfăcu fusta care căzu cu un foşnet senzual. Coapsele cărnoase ale Adelinei se desfăcură larg, lăsând să se vadă un bikini semitransparent. Sexul îi era umed, semn că nu simulase orgasmul. Ea îi desfăcu fermoarul pantalonilor, îi apucă mădularul întărit şi îl apropie de ea. Cu o mână îşi îndepărtă bikinii, iar cu cealaltă îi ghidă sexul lui Malko. Acesta pătrunse lent în vintrele ei. Adeline se întinse pe spate, îşi ridică picioarele, îl apucă pe Malko de şolduri şi îl trase cât mai aproape de ea. Cât mai adânc. Mâinile lui se opriră din nou pe sânii ei, strângându-i sfârcurile întărite între degete. Mişcările lui ritmice au fost scurte, dar, cu toate acestea, senzația erotică a fost una dintre cele mai puternice pe care le-a trăit

vreodată.

Simți că începe să ejaculeze şi țipă din toți rărunchii.

*

* *

Stăteau întinşi pe pat, îmbrăcați. Malko, amețit de plăcere, simți mâinile Adelinei cum îi desfăceau cureaua, dând la o parte tot ce îi stătea în cale iar buzele ei îi acoperiră membrul. Malko avu parte de o felație admirabilă, dozată, tacticoasă. Adeline se răsuci apoi şi zise:

— Acum, că eşti în erecție, prinde-mă de fese. Vreau să mă violezi.

Nu-şi scosese nici fusta, nici bluza. Stătea în genunchi, aşteptând, cu crupa ridicată. Cu o singură mişcare, Malko îi pătrunse până în vintre. Parcă prea uşor. Brusc, Adeline începu să se mişte foarte încet, iar el simți că se desprinde de ea.

Ca un nebun, începu s-o penetreze în anus din ce în ce mai tare, în timp ce ea îl încuraja cu cuvinte obscene, îl implora s-o sfâşie şi urla de plăcere.

Era o mare profesionistă.

Apoi se întinse, cu sexul lui Malko tot între fesele ei şi zise:

— Acum, poți să mă întrebi orice vrei.

Malko îşi zise că soarta Irakului nu se va schimba dacă aştepta până a doua zi... Era vlăguit de această seară divină.

— Mâine, făcu el.

*

* *

— Ce vrei să ştii? întrebă Adeline, după ce ronțăise trei croissanturi.

Malko se decise să înceapă cu întrebări uşoare.

— Ce ştiai despre Gibran Faisal, despre afacerile sale? întrebă el.

— Nu eram la curent cu totul, explică tânăra. Avea mulți bani, dar îşi asuma adesea riscuri imense pentru a câştiga şi mai mulți. Ca un sărac.

— Ştiai că lucra pentru irakieni?

— Nu. Când mi-a cerut să mă duc să preiau bani lichizi, era la Beirut. Mi s-a adus un pachet la hotel. Niciodată aceeaşi persoană. Nu îl deschideam niciodată, dar ştiam că

erau bani. Credeam că Gibran voia doar să scape de nişte taxe.

— Ai stat mult timp cu el?

— Aproape patru ani.

— Şi în tot acest timp, el nu a avut *niciodată* legături cu irakienii?

Adeline îşi scotoci mintea şi zise brusc:

— Ba da, la Londra. Era o irakiană. Am fost să petrecem weekend-ul acolo, acum doi ani şi am întâlnit-o din întâmplare într-un restaurant, *Mirabelle*. Am simțit imediat că această femeie fusese amanta lui, dar avusese destule, astfel încât nu era ceva neobişnuit.

— Îți aminteşti numele ei?

— Prenumele: Hussa. Era cu soțul ei, un saudit, foarte bogat, se pare, rezervat, occidentalizat. Era atât de mică, cu un fund cambrat, o gură modelată chirurgical şi ochi foarte frumoşi.

— Este tot ce ştii despre ea?

— Doar am pălăvrăgit, când am fost împreună la toaletă. M-a întrebat dacă eram măritată cu Gibran. I-am răspuns că nu, iar ea mi-a zis că avusese noroc fiindcă acest saudit, Sultan, se căsătorise cu ea după moartea „logodnicului" ei irakian.

— Unde îl întâlnise pe acest saudit?

— În Siria sau Liban. În orice caz, mi s-a părut foarte interesată.

În gura ei, suna amuzant.

— Asta e tot? insistă Malko.

— Da, nu am mai revăzut-o. Locuia aproape de Hide Park, într-o clădire particulară imensă, după spusele lui Gibran.

Malko era decepționat, căută un alt unghi de atac.

— De ce Gibran Faisal avea trei arme la el acasă? se temea pentru viața lui?

Adeline zâmbi.

— Nu chiar, îl distra. Adora să tragă la tir şi chiar mă învățase şi pe mine. Dar nu l-am văzut niciodată manifestând cea mai mică teamă. Nu avea gardă de corp şi, dacă trăia în acel apartament protejat de camere de luat vederi şi de alarme, aceasta era paranoia naturală... De altfel, Geneva

este un oraş foarte liniştit.

Nu vedea cum va înainta mai mult. În afară de o plăcută recreare sexuală, Adeline Montjoie nu îi oferise prea mare lucru.

— Ce vei face acum? întrebă el.

Tânăra, goală, se arătă foarte calmă.

— O să îmi reiau lucrul la butic. În cele din urmă, patronii mei vor fi mulțumiți: ei nu îmi cunosc tot trecutul iar faptul că am fost în relații cu un tip tânăr şi frumos nu şochează pe nimeni în Geneva. Din cauza cazului Gibran, oamenii vor veni să mă vadă din curiozitate şi vor cumpăra bijuterii. Dar, de acum, îmi va fi mereu frică. Nu înțeleg de ce voiau acei oameni să mă omoare.

— Credeau că Gibran Faisal îți făcuse confidențe. Imediat după căderea lui Saddam Hussein, irakienii au sustras aproape un miliard de dolari în bancnote de o sută de dolari de la Banca Centrală din Irak. Nimeni, până acum, nu ştie unde au ajuns banii aceştia. Am descoperit prima urmă de puțin timp, grație seriilor de pe bilete, în Moldova, în urma unei livrări de arme. Unul dintre participanți ne-a condus la Gibran Faisal.

— Înțeleg, zise tânăra. Gândindu-mă la toate astea, mă întreb dacă această Hussa nu îmi spusese cumva că prietenul ei lucra în Serviciile Secrete irakiene.

Pulsul lui Malko crescu uimitor.

Era o coincidență fantastică. De trei ani, nimeni nu dăduse de Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, cel care dispăruse cu miliardul de dolari. Dacă era logodnicul acestei irakiene, era cel mai probabil mort, dar Hussa poate că deținea informații prețioase.

Nu avea decât să îi transmită datele obținute lui Frank Capistrano.

*

* *

Vremea nu se ameliora la Geneva, iar Malko începea să se plictisească, după ce aşteptase două zile noutăți de la Washington. Frank Capistrano îi ceruse să nu se mişte de acolo, până ce nu verifica informațiile despre misterioasa irakiană.

Adeline Montjoie îşi reluase meseria de vânzătoare, întreruptă de vizitele la judecătorul de instrucție. Gibran Faisal fusese înmormântat, iar deputatul elvețian Andre Ziegler reclama în ziare o anchetă asupra învestitorilor străini din Elveția. Malko petrecuse încă două seri plăcute în compania tinerei, la fel de dornică să îşi arate recunoştința. Chris Jones şi Milton Brabeck luaseră avionul spre Washington şi nu mai voiau să audă de Elveția.

Telefonul mobil sună: era John Mills.

— Domnul Frank Capistrano doreşte să discute cu dumneavoastră. Vă aştept în biroul meu.

Malko se grăbi. Avea să obțină în fine acceptul de a pleca din Geneva.

Un sfert de oră mai târziu, vocea tunătoare a Consilierului Special de la Casa Albă se auzi în receptor.

— Bingo! Am transmis informația dumneavoastră generalului Jallal Habbuche, fostul şef al *Mukhabarat*, cel care ne mănâncă din palmă. Ştiți ce a descoperit?

— Nu.

— Talal El-Hani, cel care a plecat cu miliardul de dolari, avea o amantă. Se numea Hussa Kamal. O irakiană emigrată în Siria.

— Ar putea fi cea despre care a vorbit Adeline Montjoie?

— Foarte probabil.

— În acest caz, Talal El-Hani a murit, după spusele ei.

— Nu a fost îngropat cu el şi miliardul de dolari, răspunse Frank Capistrano.

— Londra este mare, remarcă Malko. Ea şi-a schimbat numele fiindcă s-a măritat.

Frank Capistrano răcni de fericire.

— Da, dar familia ei nu şi-a schimbat numele, l-am găsit pe mama şi pe fratele ei, la Bagdad. Ne-au dat noul ei nume, adresa şi chiar şi telefonul. Se numeşte Hussa Al-Dhofar al-Walid şi locuieşte într-unui dintre cele mai frumoase imobile din Park Lane. Deci, plecați la Londra, căci nu este imposibil ca doamna Al-Dhofar al-Walid să aibă idee de locul unde se află această comoară afurisită, dispărută de trei ani.

Capitolul XX.

Chiar înainte ca Frank Capistrano să închidă, Malko avu o idee.

— Dacă aş lua-o pe Adeline Montjoie la Londra, ar putea să îmi faciliteze contactul cu irakiana, sugeră el.

— Mda…

Simţi imediat reticenţa Consilierului Special. Mereu aceeaşi oroare de a colabora cu civili în cazurile sensibile. Malko insistă:

— Adeline o cunoaşte pe această femeie. Dacă ea o sună, aş câştiga timp preţios. Şi, oricum, Adeline ştie cine sunt, ce făcea amantul ei şi ce caută Agenţia.

— O.K. Dacă credeţi că este indispensabilă…

— Utilă, foarte utilă, preciză Malko. Cu condiţia ca ea să accepte.

— Şi de ce ar refuza?

— Simplu, fiindcă nu este masochistă. Amantul ei a fost asasinat din cauza acestei afaceri iar ea trebuia să aibă parte de aceeaşi soartă. Nu are motiv să îşi rişte viaţa la Londra pentru ochii frumoşi ai Agenţiei.

— Motivaţi-o, concluzionă simplu Frank Capistrano. Aveţi aprobarea mea. Se pare că dumneavoastră ştiţi să discutaţi cu femeile.

*

* *

Cu cât Malko avansa cu explicaţiile, cu atât figura Adelinei Montjoie se încrunta. Perspectiva unui weekend într-un palat londonez nu părea să o entuziasmeze cu adevărat. Chiar şi cu Malko… Acesta o invitase să ia masa la Senso, unul din restaurantele ei favorite, dar aceasta nu o convinsese.

— Mi-ai salvat viaţa, recunoscu ea, când el termină, dar, de acum înainte, nu mai doresc decât să îmi reiau viaţa normală, aşteptând să întâlnesc un alt bărbat. Vreau să uit de tot. Şi nu să îmi risc viaţa. În plus, am întâlnit-o pe această femeie o singură dată în viaţa mea. Nu văd cum pot

să te ajut.

— Este foarte simplu, explică Malko. Vii la Londra cu mine, îi telefonezi şi îi propui să beți un ceai sau să luați masa împreună. Eu voi veni şi mă vei prezenta ei. Apoi, nu voi mai avea nevoie de tine.

— Nu am numărul ei de telefon.

— Îl am eu. Ai putea să îi zici că ți l-a dat Gibran. După aceea te vei putea întoarce aici.

— Ce voi primi în schimb? întrebă ea, vizibil reticentă.

— Poliția elvețiană te suspectează de uciderea lui Gibran Faisal. Noi vom face în aşa fel încât să dispară orice bănuială.

— Dar nu am nici o legătură cu moartea lui! protestă ea, indignată.

— Eu ştiu, sublinie Malko, dar elvețienii nu sunt siguri.

Tânăra rămase un timp tăcută, învârtind cuburile de gheață în pahar. Apoi îl chemă pe ospătar şi ceru un al doilea Defender de „5 ani” vechime cu gheață, după care zise:

— Este şantaj!

— Nu, o linişti Malko. Americanii vor să suprime sursa de finanțare a grupărilor armate sunite din Irak. Sunt în stare de orice pentru asta. De la căderea lui Saddam, este prima dată când se descoperă o pistă. Trebuie să o urmeze până la capăt. Îți jur că nu rişti nimic. Îi voi chema la Londra pe cei doi ofițeri de protecție, care au fost puşi şi aici să te protejeze.

Adeline bău câteva înghițituri de scotch, oftă şi zise plictisită:

— Bine, cred că nu am altă alegere! Şi cu serviciul meu?

— O să discutăm. La fel şi cu judecătorul. Eşti, într-un fel, „rechiziționată”. Cred că patronii tăi vor fi mulțumiți să facă un serviciu guvernului american. Poate fi de folos oricând.

— O.K. Îmi spui când plecăm.

*

* *

Lanesborough, chiar în fața Hyde Park, era la fel de solemn, cu uşierul în frac care părea venit din alt secol. Adeline Montjoie făcu ochii mari când văzu apartamentul. Pe lângă acest lux rafinat, palatele din Geneva aduceau cu nişte aziluri de noapte. Chris Jones şi Milton Brabeck, sosiți din Statele Unite în urmă cu câteva ore, locuiau în două camere

mici din spatele hotelului, care costau totuşi 400 de lire sterline fiecare…

În schimb, ferestrele camerei lui Malko aveau o vedere uimitoare spre statuia lui Nelson, Hyde Park şi Dorchester, de cealaltă parte a pieței.

Trebuiseră să aştepte cinci zile la Geneva pentru ca elvețienii să aprobe plecarea Adelinei Montjoie, mereu interogată în legătură cu moartea lui Gibran Faisal. Teoretic, ea nu putea părăsi Elveția. Fusese nevoie ca guvernul american să garanteze întoarcerea ei pentru ca judecătorul de instrucție să îi dea paşaportul.

Cum ajunseseră în Londra, cele două gorile se duseseră în Grosvenor Square, la ambasada americană, care adăpostea sediul biroului CIA, să îşi recupereze „fierăriile”. Britanicii erau mult mai de treabă ca elvețienii, iar cooperarea între Ml 6 şi CIA se derula la cel mai înalt nivel.

Malko, abia instalat, luă hârtia pe care era notat numărul de telefon al familiei Al-Dhofar al-Walid: 6364573. Nota preciza că era vorba de un saudit extrem de bogat, apropiat familiei regale saudite şi care locuia într-un imobil foarte frumos din Londra, pe Buckingham Palace Road. Ml 6 recomanda să se acționeze asupra lui cu cel mai mare tact…

Altfel spus, în vârful picioarelor.

Totul trebuia să decurgă în stilul salon de ceai, nu ca la Abu Ghraib…

Malko se întoarse spre Adeline, aşezată pe marginea patului, foarte elegantă într-o rochie sobră de lână şi cizme asortate. Mereu atrăgătoare.

— Îi dăm drumul?

— Ce o să îi zic?

— Eşti în trecere prin Londra iar Gibran ți-a dat numărul ei de telefon. Ai vrea să iei ceaiul în compania ei!

— *Mektoub!* făcu libaneza, luând telefonul.

Formă numărul într-o linişte mormântală. Era unsprezece dimineața, o oră potrivită pentru a suna. Cu noduri în stomac, Malko număra soneriile de apel. La a treia, răspunse o voce de bărbat.

— *Good morning. Al-Dhofar residence. Who’s speaking?*

Adeline explică cine era şi dădu numele Hussei.

Majordomul îi ceru să aştepte, pentru a verifica dacă doamna Al-Dhofar era acasă…

Câteva minute mai târziu, o voce feminină călduroasă zise:

— Adeline! Ce surpriză plăcută! Eşti la Londra?

— În trecere, răspunse Adeline. Mi-ar face plăcere să bem un ceai sau să luăm masa.

— Gibran este cu dumneata?

Evident, nu prea citea ziarele.

După o privire spre Malko, Adeline Montjoie răspunse cu o voce naturală.

— Nu, a fost reținut cu treburi la Geneva.

Conversația continuă în arabă câteva minute.

Când închise, Adeline anunță simplu.

— Astăzi, ora patru, la Harrod's.

*

**

Hussa al-Dhofar al-Walid închise, gânditoare. Ar fi preferat un telefon de la fostul ei amant, Gibran. Un bărbat care făcea dragoste minunat şi des. Când îl întâlnise la Beirut, ea era deja cu sauditul ei, dar nu măritată.

Se reîntâlniseră din întâmplare, la Londra, cu un an înainte. Nu se întâmplase nimic, iar ea schimbase câteva cuvinte cu femeia care îl însoțea. Era mirată de acest telefon. Încercă să îl sune pe Gibran Faisal, dar răspundea mereu robotul… Cel puțin, prin această fată, va mai afla noutăți. La Londra, trăia într-un lux uimitor, cu un bărbat foarte îndrăgostit care nu îi refuza nimic, dar se plictisea în imobilul cu patruzeci de camere. Chiar dacă ea avea o cameră de mărimea unui teren de tenis. Soțul ei, de o gelozie feroce, o acoperea cu bijuterii, dar o supraveghea îndeaproape.

La prânz îi va spune de această întâlnire cu libaneza.

Trudise destul pentru a nu ține la bunăstarea ei. Soțul ei, deşi era saudit, nu locuia decât în Europa sau Statele Unite. Ea nu ştia decât să semneze cecuri. Chiar şi la cei mai mari bijutieri, ea semna. Iar din punct de vedere sexual, soțul ei nu se plictisise de ea…

Ce drum parcursese din Siria!

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck, din nou înarmaţi până în dinţi, se învârteau printre standurile de la Harrod's ca nişte câini de vânătoare, veghind asupra lui Malko care, la rândul lui, trecea de la un etaj la altul, aşteptând momentul acţiunii; era ora patru şi zece iar Adeline Montjoie se instalase în salonul de ceai, aproape de bar, în urmă cu douăzeci de minute. Instruită de Malko. În primă fază, ea nu trebuia să abordeze subiecte sensibile, ci doar să încerce să stabilească un contact personal cu Hussa Al-Dhofar. Să îi explice că îl părăsise pe Gibran Faisal pentru un aristocrat austriac întâlnit la Geneva.

Se uită la ceas: patru şi jumătate. Era timpul să treacă la faza a doua. Când se strecură printre mesele din salon, le reperă imediat pe cele două femei discutând, aproape de tejgheaua cu patiserii. Neştiind cât timp alocase Hussa Al-Dhofar acestei întâlniri, nu voia să rişte să rateze.

Înaintă, cu zâmbetul pe buze.

Hussa Al-Dhofar al-Waiid avea o gură enormă, ochi oblici, pomeţi proeminenţi şi un pulover din caşmir albastru care îi evidenţia şi mai mult bustul. Privirea ei îl măsură pe Malko ca un laser, apoi buzele ei schiţară un zâmbet cam forţat.

— Luaţi loc, îi propuse lui Malko. Aproape că am terminat.

— Nu vreau să vă întrerup, se apără Malko. Veneam doar să o recuperez pe Adeline pentru a face nişte cumpărături. O să fac o tură. Pe curând.

În primul rând cu tact. Hussa păru că apreciază discreţia lui iar acesta dispăru.

*

* *

— Are mult şarm prietenul tău! zise Hussa cu o urmă de invidie.

Adeline menţionase în discuţie castelul şi titlul lui Malko, ceea ce, vizibil, o făcea pe irakiană să viseze. Dacă, după bani, putea câştiga şi un titlu nobiliar şi să parvină în nobilimea europeană, era o reuşită!

Se uită la ghemul de diamante care îi servea drept ceas şi oftă.

— Draga mea, o să plec. Cât mai rămâneţi în oraş?

— Câteva zile. Ar fi plăcut să ne mai vedem.

— O să discut cu Sultan, promise Hussa Al-Dhofar.

— Dacă nu, treceți pe la *Lanesborough* să beți un ceai, este chiar lângă casa ta, sugeră Adeline.

Când se despărțiră, Malko se întorcea. Sărută mâna lui Hussa Al-Dhofar al-Walid, care tremură de excitare. Arabii nu practicau sărutul mâinii.

*

* *

Mâncarea la acest restaurant italian era infectă, iar prețurile demențiale, dar toată Londra se omora după ea. Adeline răsucea un colț de pâine între degete, nervoasă.

Trecuseră trei zile şi Hussa nu o sunase. Malko nu ştia ce să facă. Statutul soțului ei o proteja pe fosta amantă a lui Talal El-Hani de o anchetă sau chiar de un interogatoriu. Singura lui şansă era să obțină o mărturie, într-un cadru personal.

— Nu mă va mai suna! oftă Adeline. O să îți dau numărul ei de telefon mobil şi voi pleca la Geneva.

Cel puțin, obținuse acest număr, ceea ce îi permitea să nu mai sune şi să răspundă majordomul. O sunase o dată pe Hussa, dar răspunsese robotul.

Malko nu putea să se mai împotrivească. Adeline îi deschisese drumul, acum el trebuia să profite.

— Dacă vrei, făcu el. Te voi însoți mâine dimineață. Astfel aveau o seară de adio. Malko îşi propuse să o sune pe Hussa începând de a doua zi dimineață.

*

* *

Rashid Buraq şi Ibrahim Haddad se instalaseră într-un mic hotel din South Kensington, *The Boltons*, în piața cu acelaşi nume. Închiriaseră o Honda pe care o parcau în spațiul administrat de hotel. La Londra, staționarea era imposibilă, sancțiunile fiind uriaşe. De această dată, aveau paşapoarte iordaniene, dintre cele mai veritabile şi identități diferite.

De la sosirea lor la Londra, după seara petrecută cu Abu Mustafa Adib la *Semiramis*, îşi petreceau timpul în monotonie. Plecau de la hotel destul de devreme apoi supravegheau imobilul în care locuia Hussa Al-Dhofar al-

Walid, având grijă să nu staționeze prea mult timp în acelaşi loc; polițiştii londonezi aveau privirea ageră, mai ales în acest cartier rezidențial. Cei doi irakieni o urmăriseră deja de două ori pe Hussa Al-Dhofar. Fără să descopere nimic interesant. Ieşea mereu cu şofer şi nu mergea decât la coafor, la restaurant cu vreo prietenă sau la cumpărături.

Nici un semn al vreunei prezențe suspecte în jurul ei.

Tânăra nu ieşea niciodată singură seara, ceea ce le permitea să meargă să mănânce şaorma în Soho. În fiecare seară, îi expediau un e-mail lui Abu Mustafa Adib, pe un site sigur, raportând ce rezultase obținuseră. Numărau zilele, convinşi că deplasarea lor nu avea nici un folos.

*

* *

Malko sunase deja de două ori pe telefonul mobil al Hussei Al-Dhofar, dând peste mesageria vocală, fără însă a lăsa vreun mesaj. Se hotărâse să repete manevra la fiecare jumătate de oră. Va da până la urmă de tânără.

Telefonul lui sună şi inima îi tresări când văzu numărul de telefon: era Hussa.

— *Hello!* făcu vocea încântătoare a tinerei. M-ați sunat. Cine sunteți?

Nesperat.

— Ne-am întâlnit la Harrod's, cu Adeline, preciză Malko. Speram să vă revăd.

— Ah da, ştiu, m-a mai sunat ea, dar eu am avut multă treabă zilele acestea.

— Adeline a plecat înapoi la Geneva, din motive profesionale, preciză Malko.

— Ah, de ce mă mai sunați, atunci?

— Eu mai rămân câteva zile, zise el pe un ton cât mai fermecător. Mi-ar face foarte mare plăcere să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Era direct dar nu avea de ales. Se lăsă tăcerea. Vizibil, o luase prin surprindere.

— Oh, nu cred că este posibil, răspunse în cele din urmă Hussa al-Dhofar. Sunt foarte ocupată. Altă dată poate, când mai veniți la Londra.

Îi simțea reticența, dar era prefăcută. Era momentul să

folosească asul din mânecă..

— Cred că avem un prieten comun! zise el.

— Ah, bine, făcu ea surprinsă. Cine?

— Îl voi spune dacă acceptați să bem un ceai împreună, promise Malko râzând.

— Este un şantaj, răspunse tânăra, nehotărâtă. Şi apoi, nu îmi prea plac bărbații care îşi înşeală soțiile.

— Mai întâi, Adeline nu este soția mea, o corectă Malko. Apoi, eu nu vă agăț. Doar îmi face plăcere să discut cu dumneavoastră...

Regula nr. 1: când eşti între picioarele unei femei cam sălbatice, continuă să juri că sentimentele îți sunt pur platonice.

Din nouă tăcere, apoi vocea încântătoare a Hussei parcă vărsă un val de miere.

— Bun. Voi trece pe la *Lanesborough* pe la prânz. Ne vedem în salon, în fața barului, în stânga intrării. Dar nu voi avea prea mult timp la dispoziție.

Malko oftă adânc. Eforturile îi erau răsplătite. De acum, avea de făcut ce era mai greu: să scoată vorbele din gura soției lui Al-Dhofar al-Walid. Era singura care putea şti ce s-a întâmplat cu Talal El-Hani şi poate şi cu miliardul de dolari al lui Saddam Hussein.

Avea impresia că escaladează un perete abrupt, înaintând centimetru cu centimetru, atârnat de o coardă foarte uzată.

Capitolul XXI.

Chris Jones şi Milton Brabeck, instalați pe banchetele din holul localului *Lanesborough*, încercau să nu mănânce din priviri o negresă superbă – târfă sau manechin – aşezată în fața lor, cu nişte picioare care nu se mai terminau. În acest oraş în care se vorbea engleza, se simțeau aproape ca acasă, dar nu lăsau garda jos.

Văzură imediat un Rolls Royce gri, ultimul model, oprindu-se în fața uşii, din care ieşi o creatură înfăşurată într-un vizon mov. Purta cizme şi un jeans cu diamante. Trecu prin fața lor şi dispăru în stânga spre salon şi bar.

— Frumoasă bucată! Făcu Chris Jones. Este fata de la Harrod's!

— Numai ele au parte de o viață frumoasă, remarcă Milton Brabeck, cu amărăciune.

— Mă întreb ce le face viața aşa frumoasă! oftă Chris Jones.

*

* *

Malko se ridică în momentul când apăru Hussa Al-Dhofar al-Walid. Ea îi întinse mâna, foarte protocolar, îşi desfăcu paltonul şi se aşeză în fața lui, scoțând din geantă un pachet de Dunhill şi o brichetă. Malko îi aprinse țigara şi îi zâmbi.

— Sunteți la fel de fermecătoare cum vă țin minte.

Cu privirea ei apăsătoare, profundă şi gura enormă, emana o sexualitate animalică, subliniată de bustul voluminos, mulat într-un pulover negru.

— Mulțumesc, zise ea. Dar să nu credeți că dacă am venit la această întâlnire înseamnă ceva. Eu nu fur bărbații prietenelor mele.

— Este un sentiment care vă onorează, aprobă Malko, dar nu am nici o intenție răuvoitoare în privința dumneavoastră. Vreau să zic că nu vă agăț. Ce doriți să beți?

Un ospătar tocmai se oprise lângă masa lor.

— Şampanie, zise ea.

Ospătarul se duse la bar şi reveni cu o sticlă de Taittinger într-o frapieră cu gheață. Aşteptară în tăcere să o desfacă şi să îi servească. Cum rămaseră singuri, Hussa Al-Dhofar rupse tăcerea.

— Mi-ați zis că îl cunoaşteți pe unul din prietenii mei, despre cine este vorba?

Acesta era şi motivul vizitei. Malko îşi zise că va câştiga timp.

— Talal El-Hani, răspunse el. Bărbatul cu care trăiați la Damasc, acum trei ani.

Hussa Al-Dhofar rămase cu țigara în aer, privirea întunecată. Nu se aştepta să audă acest nume. Şi nu îi plăcea.

— De ce îmi vorbiți de acest bărbat?

— Aş vrea să ştiu unde se află acum.

Ea trase lung din țigară şi zise cu o voce seacă:

— Nu am nici cea mai mică idee.

— I-ați zis anul trecut Adelinei că acesta a murit.

Privirea Hussei se întunecă şi mai mult.

— De ce îmi puneți aceste întrebări? Este vorba de viața mea privată. Sunt măritată şi fericită acum, cu un bărbat foarte puternic, căruia nu îi place să se amestece cineva în viața mea, Dumnezeu ştie în ce scop.

Ea îi considera un şantajist! Furios, Malko o corectă sec. Decis să joace pe toată miza.

— Mă interesează Talal El-Hani, zise el, fiindcă acum trei ani, în martie 2003, a părăsit Bagdadul cu un miliard de dolari şi de atunci nimeni nu mai ştie nimic de el. Or, în acea vreme, făceați parte din viața lui.

Hussa Al-Dhofar rămase tăcută câteva clipe, apoi răspunse cu un râset scrâşnit:

— Un miliard de dolari! Dacă ar fi avut o asemenea sumă, eu aş fi fost în continuare cu el, fiindcă eram foarte îndrăgostită. Nu ştiu nimic despre asta. Nu l-am mai revăzut şi mă întreb cine sunteți dumneavoastră…

— Lucrez pentru guvernul american, mărturisi Malko. Care ar vrea să afle unde este Talal El-Hani.

— Guvernul american, repetă încet tânăra. Nu aş fi crezut!

Adeline mi-a spus că sunteți un prinț austriac şi că locuiți într-un castel.

— Este la fel de exact, confirmă Malko, cum la fel de exact e că îmi plac femeile frumoase, ca dumneavoastră! Dar astăzi, scopul meu nu este să vă fac curte.

Hussa Al-Dhofar se ridică, stinse țigara în scrumieră şi zise pe un ton plin de îndrăzneală:

— Spuneți celor care v-au trimis că nu ştiu nimic despre această poveste. Acest bărbat a fost în viața mea, acum mult timp şi nu mai ştiu nimic despre el. La revedere. Să nu mă mai sunați.

Se ridică şi se îndreptă spre hol. Furios, Malko o urmă şi o prinse în momentul în care şoferul ieşea din Rolls Royce pentru a-i deschide uşa.

— Vă voi suna din nou, promise el. Gândiți-vă. Mai multe persoane au murit deja din cauza acestor bani. Averea soțului dumneavoastră nu vă apără de tot.

Portiera maşinii se închise iar el intră în local. Frustrat şi dezamăgit: trăsese degeaba ultimele cărți.

Expediția lui londoneză se termina cu un fiasco.

*

* *

— Uite! strigă Ibrahim Haddad, dându-i un cot lui Rashid Buraq.

Opriseră maşina într-o stație de autobuz, pe Knightbridge, de unde supravegheau intrarea în *Lanesborough*. De unde tocmai apăruse agentul CIA pe care îl întâlniseră deja în Moldova şi la Geneva! Alături de femeia pe care ei o urmăreau.

Brusc, nu se mai simțiră inutili. Rashid Buraq porni în urma Rolls-ului, în timp ce partenerul său înjura în arabă. Şeful lor avea dreptate: Hussa Al-Dhofar era „contaminată”.

Rolls-ul îi duse la domiciliul tinerei şi ei renunțară. Misiunea lor tocmai se schimbase. Nu mai era vorba de supraveghere, ci, desigur, de eliminare.

— Vino. O să trimitem un e-mail, zise Rashid Buraq.

Era urgent ca Abu Mustafa Adib să afle că intuiția nu îl înşelase. Şi să le dea ordine.

*

* *

Malko se agita nervos în apartamentul lui când îi veni o idee pentru a o convinge pe Hussa Al-Dhofar. Nu avea prea multe resurse la dispoziție, dată fiind izolarea tinerei. Nu dispunea decât de un singur mijloc: teama.

Găsi numărul Giselei Furstenberg, care nu ştia de plecarea lui din Geneva. Cum îi auzi vocea, Gisela îi răspunse ca şi cum s-ar fi despărțit în ajun. Rămăsese, evident, cu o amintire plăcută de la scurta lor întâlnire din prima seară.

După ce se scuză că nu mai dăduse nici un semn de viață, Malko trecu la subiect.

— Poți să îmi trimiți prin fax la Londra ceea ce a apărut despre moartea lui Gibran Faisal? întrebă el. Cât mai repede posibil.

— Vei primi în această seară sau mâine, promise ea. Dă-mi numărul de fax.

Adorabilă. Nici un cuvânt de reproş. Îi era puțin cam ruşine şi, după ce închise, sună la o firmă de curierat să îi trimită florile pe care femeia le merita cu siguranță.

*

* *

Hussa Al-Dhofar petrecuse o parte din după-amiază în camera ei, în compania unui ceainic cu ceaiul ei preferat, Earl Grey, pe care aproape îl golise. Întâlnirea cu prietenul Adelinei o tulburase complet. Se gândise chiar la o tentativă de cucerire, ceea ce nu i-ar fi displăcut, în ciuda geloziei soțului ei. Chiar dacă nu făcea nimic cu acest străin seducător, aceasta îi alimenta fantasmele pentru un timp.

Menționarea lui Talal El-Hani, fostul ei amant, avusese efectul unui pumn în plină figură. Nimeni nu pronunțase numele lui de când părăsise Damascul şi puțini oameni cunoşteau această legătură. În afară de soțul ei, bineînțeles, al cărui rival fusese.

Era practic sigură că Talal murise. Altfel, ar fi reacționat, căci era nebun după ea. Cum? Nu ştia. De când se căsătorise şi se stabilise la Londra, dăduse uitării această parte a vieții ei. Tot ceea ce îi mai rămăsese din fosta ei dragoste era geanta din piele pe care i-o lăsase. Ascunsă în fundul dulapului, într-o valiză închisă cu cheia.

De unde ştia acest bărbat povestea ei? Adeline nu avea cum să îi povestească. Menționarea guvernului american nu o neliniştea deloc. Grație soțului ei, se ştia oficial de neatins. De altfel, în această afacere, nu avea ce să îşi reproşeze. Doar că ştia lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Singurul care ar fi putut să îi spună era Gibran Faisal, dar deşi îi trimisese trei mesaje, acesta nu îi răspunsese.

Uşa se deschise şi soțul ei păru surprins să o găsească în capot, la şapte seara.

— Ştii că avem un dineu, îi reaminti el. Trebuie să plecăm peste o oră. Ce este?

— Am o migrenă atroce, pretinse Hussa, dar o să treacă.

— Aşa este, remarcă soțul ei, eşti palidă toată.

Cum plecă soțul, se duse la dulap. Zicându-şi că singura soluție era să uite această întâlnire, ca şi cum nu ar fi existat. O perioadă, nu va mai răspunde la telefon.

*

* *

Abu Mustafa Adib fuma narghilea, instalat pe o canapea foarte joasă şi comodă, într-un colț al biroului său. Cea mai bună modalitate de a se destinde. Noaptea se lăsase demult peste deşertul ce înconjura Ya'Four şi somptuoasele lui reşedințe. Niciun zgomot nu se auzea de afară. La douăzeci de kilometri de Damasc, parcă era în altă lume. O duzină din colaboratorii lui locuiau acolo, asigurându-i protecția. Oricum, nu avea duşmani în Siria. *Mukhabarat*-ul sirian îl proteja discret, menținând o legătură permanentă, iar americanii nu aflaseră de această bază logistică. Cum nu ştiau nici de prezența în Siria a fostului director de cabinet al lui Udai Hussein.

E-mail-ul trimis de la Londra de Rashid Buraq îi provocase o furie acerbă.

Cum ajunseseră americanii până la Hussa Al-Dhofar? Se credea că este unul din puținii care cunoşteau legătura irakienei cu comoara de război pe care o el administra. Or, această femeie deține o informație pentru care americanii ar fi dat orice. Ezita asupra a ceea ce avea de făcut. Să nu facă nimic, îşi asuma un mare risc. Să o lichideze pe fosta amantă a lui Talal El-Hani era tehnic posibil, dar consecințele riscau

să fie devastatoare. Dacă soțul ei va afla că Abu Mustafa Adib a fost în spatele acțiunii, va dori să se răzbune. Or, grupările irakiene aveau nevoie de Arabia Saudită. Şi, în plus, irakianul nu ştia dacă nu cumva era prea târziu. Dacă Hussa dăduse CIA ceea ce deținea, nu mai folosea la nimic să o omoare.

Lăsă muştiucul narghilelei, întorcându-se în timp, acum trei ani. Când Talal El-Hani sosise la Damasc, după ce terminase periplul prevăzut de la plecarea de la Banca Centrală din Irak. El se afla în acelaşi loc, în oraşul Ya'Four Aşteptând ca Talal El-Hani să vină să îi raporteze. Ceea ce acesta din urmă şi făcuse, plecând apoi imediat să îşi revadă amanta. Trebuia să revină la Ya'Four a doua zi dimineață. Văzând că nu vine, Abu Mustafa Adib trimisese pe unul din oamenii săi la apartamentul în care Talal El-Hani locuia cu amanta. Aceasta pretinsese că nu ştie unde se află amantul ei. Abu Mustafa Adib nu se neliniştise până a doua zi. Doar că Talal El-Hani nu reapăruse. Îi trebuiseră mai multe zile lui Abu Mustafa Adib pentru a reconstitui ce se întâmplase. La întâmplare, trimisese pe unul din oamenii săi să verifice drumul care ducea spre Irak, folosit de Talal El-Hani când venise spre Siria.

Chiar înainte de satul Sab Bi'har, la jumătatea drumului între Damasc şi frontieră, trimisul lui descoperise carcasa arsă a unui 4X4, o Toyota Land Cruiser. Interogând locuitorii cătunului vecin, stabilise că în după-amiaza zilei în care Talal El-Hani plecase de la amanta lui, avusese loc o tornadă de nisip care suprima orice vizibilitate.

Toyota care rula spre Irak lovise un camion-cisternă din sens invers şi luase foc. Incendiul carbonizase vehiculul şi pasagerul. Ce mai rămăsese fusese înmormântat în cimitirul satului vecin, într-un mormânt anonim. Placa de înmatriculare permisese să identifice vehiculul lui Talal El-Hani. Ceea ce ridica o întrebare rămasă şi până în prezent fără răspuns: ce căuta pe acea şosea care ducea spre Irak?

Evenimentele care urmaseră făcuseră să treacă această parte pe planul secund. Baasiştii irakieni se retrăseseră la Damasc. Când Abu Mustafa Adib voise să o interogheze din nou pe Hussa, aceasta plecase din oraş. Abia mai târziu îi descoperise urma la Londra, prin intermediul familiei ei,

rămasă la Bagdad.

Începu să tragă din nou din narghilea, obsedat de întrebarea cheie: ce îi spusese Talal El-Hani despre misiune Hussei? Conduita ei ciudată îl făcea pe Abu Mustafa Adib să se gândească la ce era mai rău. Dacă irakiana deținea un secret pe care americanii îl căutau de trei ani, trebuia să se asigure că ea nu va mai putea vorbi niciodată.

*

* *

Rolls Royce-ul aştepta în fața reşedinței Al-Dhofar, pe strada Buckingham Palace. Era ora unsprezece şi era ora la care Hussa Al-Dhofar pleca la cumpărături. Şoferul aştepta în picioare lângă maşină. Când soția sauditului ieşi din imobil, deschise portiera şi îşi scoase cascheta.

Hussa Al-Dhofar nu avu timp să urce în maşină. Un Mercedes negru apăru şi se opri în spatele Rolls-ului. Un bărbat coborî şi se apropie, cu un plic maro în mână.

Prințul austriac, amicul Adelinei, bărbatul pe care îl întâlnise la *Lanesborough*. Îi întinse plicul înclinându-se uşor şi zise:

— Doamnă Al-Dhofar, vă sfătuiesc să citiți documentele aflate în acest plic. Apoi, telefonați-mi dacă vreți să nu aveți aceeaşi soartă ca amicul dumneavoastră.

Se întoarse şi urcă în Mercedes care se îndepărtă imediat. Şocată, Hussa urcă în Rolls şi îi zise şoferului:

— Mergem la Old Bond Street, vă voi spune unde să opriți.

Nu se putu abține să nu deschidă plicul. Acesta conținea mai multe tăieturi din ziare elvețiene. Citind prima pagină, simți cum i se înmoaie picioarele: deci, Gibran Faisal era mort. Asasinat. Hussa începu să citească articolul, apoi pe celelalte. Era atât de absorbită încât nu realiză că şoferul oprise la intrarea pe Old Bond Street, aşteptând noi ordine.

Inima îi bătea cu putere. În afară de o aventură, ea nu îi făcuse confesiuni sirianului, dar, după ce citise articolele, înțelegea perfect mesajul.

Era şi ea în pericol de moarte.

Cu articolele întinse pe banchetă, ordonă şoferului:

— Ne întoarcem acasă.

Nu mai avea chef să facă cumpărături.

*

* *

Malko petrecuse o după-amiază abominabilă, învârtindu-se prin apartament, tresărind la fiecare sonerie a telefonului mobil. De fiecare dată, scurtase discuția pentru a nu rata un eventual apel de la Hussa Al-Dhofar. Dar ea nu reacționa, aşa că putea să plece din Londra.

După un al doilea eşec.

Apelul pe care îl aştepta apăru pe la şapte. Vocea Hussei Al-Dhofar era rece, aproape ostilă, dar se simți totuşi bucuros.

— Vă aştept mâine, la ora trei, acasă la mine, anunță femeia.

Capitolul XXII.

Un tânăr trimis de biroul CIA din Grosvenor Square tocmai aducea un raport comunicat de Ml 6 cu privire la Sultan Al-Dhofar al-Walid, soțul Hussei. Înainte de întâlnire, Malko voia să ştie cât mai mult posibil. Parcurse textul de pe o pagină. Sauditul făcuse avere construind moschei prin toată lumea, finanțat de guvernul saudit, grație relațiilor tatălui său, unul din prinții influenți ai monarhiei wahabite.

Format în Occident, Sultan se instalase la Londra unde venise împreună cu Hussa. MI6 ştia doar că cei doi se întâlniseră la Beirut. Averea sauditului era evaluată la două miliarde de dolari, ceea ce îl plasa pe locul 36 în clasamentul revistei *Forbe's*. Mergea rar în Arabia Saudită, frecvent între Londra, Marbella şi New York. Hussa era a doua lui soție, prima rămânând în Arabia Saudită.

Malko puse jos nota, care nu îi dezvăluia nimic interesant. Se uită la ceas. Două şi jumătate. Era timpul să pornească la drum. Chris Jones şi Milton Brabeck aşteptau în Mercedes-ul închiriat.

*

* *

Malko sună la uşa reşedinței particulare, cu inima bătând. Era capătul unei urmăriri lungi şi sângeroase, din Moldova la Geneva. Un majordom, pakistanez, îi deschise şi îl conduse într-un salon imens, lambrisat, cu tavan înalt şi cu decorațiuni aurii. Pe pereți, două tablouri Gainsborouh şi alte câteva bagatele. Fiecare mobilă părea ieşită din muzeu...

Zgomotul tocurilor pe parchetul Versailles îl făcu să ridice privirea.

Hussa Al-Dhofar, cu un pulover de angora roz şi fustă din piele, asortată cu cizme decorate cu ținte din diamante, se aşeză în fața lui pe o canapea galbenă. Încordarea trăsăturilor şi a privirii contrasta cu aparența sexy.

Majordomul reveni cu o tavă de ceai. Cum plecă, Hussa Al-Dhofar rupse tăcerea.

— Am citit articolele de presă pe care mi le-ați dat, zise ea. Am fost bulversată să aflu de moartea lui Gibran Faisal. Totuşi, nu înțeleg legătura pe care o faceți dumneavoastră între uciderea lui şi o eventuală amenințare asupra mea.

Malko zâmbi. Făcea pe proasta. Dacă el stătea în fața ei, o făcea fiindcă ea sesizase perfect legătura. Decise să pună punctul pe i.

— Să ne întoarcem în urmă cu trei ani, făcu el. Saddam Hussein decide să pună la adăpost rezervele în devize lichide ale Băncii Centrale Irakiene, aproximativ un miliard de dolari. Un convoi de camioane părăseşte Bagdadul sub comanda lui Talal El-Hani, şeful Fedainilor lui Saddam, miliția lui Udai Hussein. De atunci, nimeni nu a mai văzut acest miliard de dolari, nici pe Talal El-Hani. Or, acesta din urmă era în acea vreme amantul dumneavoastră şi dumneavoastră locuiați în apartamentul pe care el îl avea în Damasc.

— Cine v-a spus asta?

— Generalul Jallal Habbuche, care comanda serviciul *Mukhabarat* al lui Saddam Hussein şi care colaborează acum cu americanii. Această informație a fost confirmată apoi de Serviciile siriene.

Hussa nu reacționă. Turnă ceai în ceşti şi zise:

— Eram de fapt prietena lui Talal, la acea vreme. Dar ce credeți dumneavoastră? Că am luat eu acel miliard de dolari?

Aici, ea îl lua peste picior. Malko gustă din ceai şi preciză:

— Desigur că nu. Cred doar că dumneavoastră ştiți ce s-a întâmplat cu banii şi cu Talal El-Hani.

— Vă înşelați în ambele privințe, răspunse irakiana. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu banii şi nu l-am mai revăzut pe Talal El-Hani din ziua în care a sosit la Damasc venind din Irak. A plecat de la mine după aproximativ două ore. Cineva din organizația lui a venit să întrebe de el, după două zile şi i-am spus acelaşi lucru ca şi dumneavoastră.

— I-ați zis Adelinei, anul trecut, că îl credeți mort.

— Exact, căci era foarte îndrăgostit de mine şi dorea chiar să ne căsătorim. Nu m-am măritat cu actualul soț decât după dispariția lui Talal.

Liniştea se lăsă din nou. Perdelele groase din catifea bej şi ferestrele duble opreau orice zgomot din exterior, izolând totul

ca într-un glob de sticlă luxos.

— Nu v-ați pus întrebări cu privire ia dispariția lui?

Hussa râse resemnată.

— Era o perioadă agitată. Talal ducea o viață periculoasă. Nu îmi spunea totul despre activitățile lui.

— Se presupune că trebuia să revină?

— Da, mărturisi ea în şoaptă.

— Şi, înainte de a pleca, nu v-a spus unde se ducea?

— Nu.

Pentru prima dată de la începutul acestei discuții, avu impresia că ea mințea.

— Nu spuneți adevărul, insistă Malko, privind-o fix pe Hussa în ochi. Nu este credibil.

Ea ezită câteva secunde, apoi răspunse, pe un ton coborât:

— La acea vreme, îl întâlnisem deja pe Sultan. Mergeam des la Beirut, i-am mărturisit lui Talal că aveam un alt bărbat în viața mea, iar el a plecat foarte supărat. Era extrem de gelos. Am crezut că a renunțat.

Aici, se ținea ceva mai bine. O simțea încordată, închisă, hotărâtă să spună cât mai puțin posibil şi se decise să atace dintr-un alt punct.

— Gibran Faisal a fost asasinat de oamenii care controlează această comoară, explică el. Fiindcă ar fi putut să ne direcționeze spre cei care o dețin.

— Nu am discutat niciodată despre asta cu el, îl asigură Hussa.

— Bineînțeles, recunoscu Malko, dar cred că şi dumneavoastră aveți informații care ar putea să ne permită să găsim această pradă de război. Irakienii care o administrează nu vor ezita nici o secundă să vă elimine dacă vor asta. Veți sfârşi ca Gibran Faisal…

Se lăsă o tăcere lungă, apoi tânăra se ridică brusc. Malko crezu că va pune capăt întâlnirii, dar ea zise simplu:

— Revin imediat.

Când reapăru după câteva minute, avea în mână o geantă din piele neagră uzată, pe care o puse lângă Malko.

— Talal a lăsat asta la mine, zise ea calmă.

— Ce este înăuntru?

— Deschideți.

Malko ridică încuietoarea din piele şi văzu mai întâi un Thuraya, model destul de vechi. Încercă degeaba să îl pornească, bateriile erau descărcate. Lângă, era un carnet cu paginile pline de rânduri de cifre, cu adnotări în arabă. Erau vreo douăzeci de pagini.

— Nu ştiu araba, zise Malko. Despre ce este vorba?

— Coordonate geografice, cred, răspunse Hussa, cu descrierea sumară a locurilor.

Malko răsfoi carnetul şi simți cum pulsul îi creşte. Îl lua cu amețeală. Aceste coordonate aparțineau poate locurilor unde era îngropată comoara lui Saddam Hussein. Ceea ce explica aproape totul.

— Nu ați avut niciodată curiozitatea să aflați care erau locurile? întrebă el, sceptic.

— După o săptămână de la venirea lui Talal am părăsit Damascul, explică ea. Mai întâi am mers la Beirut, unde m-am întâlnit cu Sultan. Apoi, în Europa. Nu m-am mai întors niciodată acolo. Credeam că Talal va reapărea şi apoi... timpul a trecut.

Malko nu avea decât un gând: să plece cu carnetul prețios. Pentru a găsi comoara ascunsă în imensul deşert irakian.

Hussa Al-Dhofar îl privea cu o expresie ciudată, aproape dureroasă.

— Sunteți mulțumit? întrebă ea. Nu mă veți mai urmări? Vă cer să nu vorbiți despre asta cu soțul meu. Degeaba mai răscolim nişte amintiri dureroase. Acum, plecați.

El se ridică, cu geanta lui Talal El-Hani în mână.

— Nu veți mai auzi de mine, promise el, dar fiți prudentă. Găsiți o cale să îl faceți pe soțul dumneavoastră să vă asigure o protecție serioasă.

Se despărțiră în holul din marmură. Malko sărută mâna Hussei. Avea pielea rece, ca a unei moarte.

Uşa grea se închise în urma lui iar el porni spre Mercedes-ul în care aşteptau Chris şi Milton.

— Mergem în Grosvenor Square! zise el.

*

* *

Richard Spicer, şeful biroului CIA din Londra, rechiziționase sala mare de conferințe de la etajul al şaselea,

interzicând intrarea oricărei persoane. O imensă hartă a Irakului fusese prinsă pe peretele din fund. Ofițeri specializați în arabă se ocupau cu descifrarea paginilor din carnetul lui Talal El-Hani, punctând pe parcurs locurile pe hartă cu steguleţe roşii.

Malko, aşezat în capul mesei, în fața unei cafele pe care o lăsase să se răcească, urmărea înaintarea, minut cu minut. Patrusprezece puncte erau deja localizate, dar aştepta ca totul să fie terminat pentru a-l suna pe Frank Capistrano, la Washington.

Superstițios.

Privind harta punctată cu steguleţe roşii, observă că toate se aflau în deşert, la vest de Bagdad, o zonă delimitată la est de Siria şi Iordania.

În regiunea sunită, susținătoare a lui Saddam Hussein. Majoritatea punctelor erau departe de traseele mari.

După o oră, unul dintre ofițeri îi dădu lista celor douăzeci de amplasamente localizate. Îl putea suna acum pe Consilierul Special de la Casa Albă.

La Washington, era prânzul. Perfect.

*

* *

Hussa Al-Dhofar, întinsă pe pat, se lupta cu tristețea. Contramandase şedința de pedichiură şi ceruse să nu fie deranjată. Reamintirea celor petrecute în urmă cu trei ani o bulversase. Ca şi predarea servietei din piele pe care o păstrase până atunci. Era ca şi cum bărbatul pe care îl iubise murise a doua oară. De acum, nu îi mai rămânea nimic de la el: nici măcar o fotografie.

În acelaşi timp, această întâlnire trăsese o linie peste trecutul ei. Odată ce comoara lui Saddam va fi găsită, americanii nu o vor mai bănui pe ea.

Luă o cutie de pilule şi înghiți, pe rând, trei somnifere... în acelaşi timp, se simțea vinovată pe de o parte. Nu spusese, bineînțeles, totul acestui agent de la CIA. Dacă nu i-ar fi spus lui Talal că îl va părăsi pentru un bărbat mai bogat decât el, acesta nu s-ar fi întors să caute o parte din comoara pe care o ascunsese în deşert. Îi spusese Hussei despre misiunea lui, după disputa violentă şi luase decizia să meargă să

recupereze o parte din bani pentru a fugi împreună cu ea. Nu ar fi fost primul membru de partid care deturna fonduri...

Doar că el nu se mai întorsese. Pentru Hussa, el fusese prins de cei responsabili cu această operațiune care, apoi, îl executaseră. Aşteptase trei zile, apoi, cu doliul în suflet, luase un taxi spre Beirut unde o aştepta Sultan Al-Dhofar al-Walid.

*

* *

— Este magnific! Nesperat! Uimitor!

Frank Capistrano nu îşi găsea cuvintele. Tocmai primise, printr-un e-mail securizat, lista locurilor unde trebuia să fie îngropată comoara lui Saddam Hussein.

— De această dată, cred că treaba mea s-a terminat! zise Malko. Doar nu o să mă duc să sap în deşertul irakian.

— Bineînțeles că nu! Pentagonul se va ocupa de recuperarea acestor bani. Majoritatea ascunzătorilor sunt în zone controlate de gherila sunită, foarte periculoasă. Va trebui să desfăşurăm operațiuni militare pentru a ajunge la ele. Vom seca în cele din urmă resursele nemernicilor.

— Va trebui să le dezgropați pe toate o dată, sugeră Malko. Altfel, dacă irakienii aud despre această operațiune, vor avea timp să mai recupereze o mare parte.

— Nu vă faceți probleme, promise Consilierul Special de la Casa Albă, Pentagonul va desfăşura o forță armată cu elicoptere, blindate, sprijinite de trupe de la sol. Va lua câteva zile, dar merită. Va trebui mai întâi să facă recunoaşteri aeriene. Singurul risc ar fi ca această irakiană să îi prevină pe foştii ei amici.

— Nu cred, afirmă Malko.

— Richard Spicer va cere celor de la „6” să îi asculte telefoanele, continuă Frank Capistrano. În cazul în care ar avea intenții rele, va primi un bilet doar dus spre Gitmo...

— Nu vă temeți, ea vrea doar să trăiască liniştită. Bun, cred că, mâine, iau avionul spre Liezen.

— Încă o dată felicitări! exclamă americanul. Vă țin la curent şi veți vedea că nu sunt un ingrat.

*

* *

Ibrahim Haddad şi Rashid Buraq se învârteau în cerc. Prin

e-mail, Abu Mustafa Adib le dăduse ordin să o lichideze pe Hussa Al-Dhofar. Doar că era mai uşor de zis decât de făcut. Nu dispuneau de arme de foc şi, la Londra, nu aveau cum să facă rost de ele.

Rămânea doar arma albă dar, pentru asta, trebuia să se apropie de țintă.

Or, Hussa Al-Dhofar nu era niciodată singură. Cel puțin, avea şofer, un atlet înarmat desigur. În plus, ieşea foarte puțin. Majoritatea timpului, împreună cu soțul ei. Nu îndrăzneau să o supravegheze prea de aproape, siguri că americanii erau prin preajmă. În plus, la Londra, erau ca la ei acasă.

Cei doi irakieni nu mai îndrăzneau să se apropie de *Lanesborough*, având în vedere că agentul CIA îl cunoştea fizic pe Ibrahim Haddad.

Era o misiune imposibilă iar zilele treceau fără nici o schimbare.

*

* *

Locotenentul Powell comanda un detaşament al First Cav din cadrul Armatei Statelor Unite, staționat în plin deşert, nu departe de frontiera siriană. Al-Khashat, un minuscul târg pe şoseaua Kirkuk, pe vremuri haltă pe calea ferată abandonată de mult timp.

Acolo, nu se întâmpla niciodată nimic, în afară de interceptarea convoaielor de contrabandişti, în ambele sensuri, organizate de triburi de beduini de prin zonă. Puține conflicte. Soldații se instalaseră în clădirile provizorii nu departe de fosta gară invadată de nisip, ciulini şi scorpioni. Perplex, ofițerul tocmai descifrase mesajul secret primit de la Comandamentul Central din Bagdad. Care îi dădea coordonatele topografice ale unui loc unde avea să descopere o importantă sumă de bani, în dolari.

În acel colț pierdut, părea de necrezut, dar trebuia să se conformeze ordinelor care stipulau ca cel puțin doi ofițeri să fie prezenți în timpul operațiunii. Centrul urma să îi trimită, după ce termina, un elicopter Blackhawk pentru a evacua banii.

Ofițerul luă GPS-ul, strânse vreo douăzeci de soldați care

se odihneau sub corturile climatizate – în martie temperatura era încă suportabilă – sună un sublocotenent şi se urcară în trei maşini Humwee, în direcția căii ferate abandonate. Rulând pe un drum nisipos şi aproape invizibil. Gara apăru în cele din urmă, de culoarea nisipului, fantomatică. Locotenentul Powell îşi activă GPS-ul. Coordonatele date de Centru corespundeau cu un hangar în ruină, ale cărui grinzi ruginite evocau un schelet. Interiorul, invadat de nisip şi plante de deşert, nu era decât un cuib de scorpioni şi şerpi. O viperă de nisip trecu chiar prin fața lor.

Erau dotați cu un detector de metale şi începură să îl plimbe pe sol, până ce avertizorul se declanşă. Puteau fi obuze sau muniție, ca în alte sute de ascunzători.

— Săpăm acolo! ordonă locotenentul Powell.

Oamenii începură să dea la o parte nisipul, sondând solul cu baghete metalice. Putea fi şi o capcană explozivă.

O baghetă lovi ceva metalic şi soldații continuară să degajeze nisipul cu mâna, precauți... Până ce dădură de o cutie metalică pe care o scoaseră după ce verificaseră dacă nu este o capcană.

Ofițerul ridică încet capacul, după ce forțase încuietorile. Cum văzu conținutul, izbucni în râs.

*

* *

Malko recupera timpul pierdut cu plăcere. În ciuda escapadelor lui sexuale cu alte femei, doar cu Alexandra se simțea satisfăcut cu adevărat. Era punctul lui de sprijin şi nu se sătura de ea niciodată. O admiră, îmbrăcată doar cu o bustieră neagră, ciorapi şi pantofi, cu mâinile şi picioarele legate cu catifea de cei patru stâlpi ai baldachinului..

De o săptămână de când se întorsese în Liezen, ningea. Europa era măturată de un val de frig şi nu ieşise din casă, dormind, mâncând şi făcând dragoste.

Era încă în brațele ei când telefonul mobil, uitat în buzunarul pantalonului, începu să sune. Nu se clinti, era prea bine.

Reîncepu să sune. O dată, de două ori, de trei ori. Până ce Alexandra, exasperată, îi zise:

— Răspunde! Este desigur unul dintre spionii tăi.

Cu regret, se smulse din brațele ei şi luă telefonul în momentul în care suna din nou. Răspunse şi îl auzi pe Frank Capistrano, cu o voce mormântală.

— Am fost traşi pe sfoară.

Capitolul XXIII.

Malko avu impresia că se aruncase într-o baie de gheață. Crezu că îi explodează capul. Puse prima întrebare care îi veni în minte:

— Coordonatele ascunzătorilor nu sunt exacte? Au fost, poate, codificate?

— Am găsit toate ascunzătorile, răspunse Consilierul Special de la Casa Albă.

— Erau goale?

Frank Capistrano scoase un sunet ciudat, între plâns şi râs.

— Erau pline! Am găsit cele 180 de cutii metalice evacuate din Banca Centrală, acum trei ani.

— Atunci, unde sunt...?

— Toate cutiile conțineau doar bancnote de o sută de dinari irakieni, cu efigia lui Saddam Hussein: de pe vremea lui, în afara Irakului, aceşti dinari nu valorau mare lucru. De la operațiunea *Freedom Irak*, valorează doar greutatea lor în hârtie. Putem doar să jucăm Monopoly cu ei.

Malko era uimit. Nici nu se mai gândea la Alexandra. Frank Capistrano îl smulse din stupoare.

— Această operațiune a fost o momeală, de la început. Saddam Hussein bănuia că vom căuta banii scoşi din Banca Centrală, deci a pus la cale o acțiune de fațadă, aparentă, credibilă şi a sacrificat, cu ferocitatea obişnuită, mai multe zeci de persoane pentru a da credibilitate. Până acum, am fost orbiți de acele trei camioane plecate în deşert cu miliardul de dolari. Exact ce a prevăzut el. Şi, fără ancheta dumneavoastră pe tot continentul european, am ajuns în acelaşi punct.

— Dar ministrul de Finanțe a confirmat transferul!

— Nu era la bancă în seara aceea. A fost fără îndoială un alt convoi, poate cu o zi sau două înainte, care a dus miliardul de dolari după care alergăm noi.

Malko se agăță de singurul fapt concret al anchetei.

— Aşteptaţi! protestă el. Mi-aţi zis că cei 600 000 de dolari pe care i-am recuperat din Moldova proveneau din lotul de devize depuse la Banca Centrală din Irak.

— Exact! confirmă Consilierul Special. Aceşti bani – miliardul de dolari – a existat şi, foarte probabil, există şi acum, cel puţin în parte. Doar că nu a fost niciodată îngropat în deşert! Şi nimeni nu ştie cum a părăsit Banca Centrală, nici încotro. Şi, de această dată, nu mai avem nici o pistă de verificat.

Părea descurajat şi avea şi de ce. Săptămâni de urmăriri, mai mulţi morţi pentru a ajunge la nişte bancnote fără valoare, era dur... şi frustrant. Pentru Malko, deznădejdea luase loc furiei. Nu avea sentimentul că Hussa Al-Dhofar îşi bătuse joc de el. Mai mult, crimele survenite în timpul anchetei arătau că irakienii ascundeau ceva. Frank Capistrano îl smulse din meditaţie.

— Uite, am impresia că femeia de la Londra nu v-a spus totul.

— De ce?

— Agenţia a primit un raport al ascultărilor telefonice, transmis de „6”. O conversaţie scurtă dar revelatoare.

— Plec la Londra, zise Malko, fără să îl lase să termine.

Înnebunit de furie şi de ciudă.

*

* *

Richard Spicer, şeful biroului CIA din Londra, îi întinse lui Malko un teanc de foi, în care mai multe pasaje erau subliniate cu roşu.

— Sunt ascultările efectuate pe telefonul doamnei Al-Dhofar al-Walid.

— Ce este?

— Veşti proaste pentru ea: ieri, necunoscuţi înarmaţi au intrat în casa familiei ei, în cartierul Mansur din Bagdad şi i-au răpit pe toţi cei care se aflau înăuntru, inclusiv pe mama ei. Au omorât personalul.

Malko rămase ţintuit. Irakienii acţionau în continuare cu aceeaşi ferocitate. Cei care se ocupau de această afacere aflaseră de descoperirea ascunzătorilor şi concluzionaseră că Hussa era la originea acestei indiscreţii. Nu puteau să o atace

la Londra, aşa că loviseră în rude, la Bagdad. Aveau să îi ceară Hussei o răscumpărare, pe care soțul ei miliardar o va plăti cu plăcere.

— Nici un indiciu, bineînțeles? întrebă Malko.

Şeful biroului zâmbi trist.

— Ştiți bine că Bagdadul este în plin război civil. Şiiți şi suniții se masacrează între ei.

— Mulțumesc, făcu Malko, cei de la „6” să mențină linia sub ascultare. Voi face o vizită doamnei Al-Dhofar.

*

* *

Abu Mustafa Adib tocmai primise informația de la Bagdad prin care află că ordinele lui fuseseră executate. Asta îi mai calmă furia. Americanii nu fuseseră discreți şi aflase foarte repede că toate ascunzătorile în care erau dinari fuseseră descoperite. O singură persoană putea să le dea informațiile: Hussa Al-Dhofar, amanta din acea vreme a lui Talal El-Hani. Acesta din urmă lăsase probabil la ea acasă notițele cu amplasările.

Iar cățeaua dăduse totul americanilor!

Bineînțeles, nu au existat consecințe grave, dar de acum se lansau în căutarea adevăratei comori.

Irakianul se duse în birou şi porni calculatorul. Răzbunarea lui abia începuse, dar trebuia să o ducă la capăt.

*

* *

Majordomul care îi deschise îl întâmpină pe Malko cu un amestec de ostilitate şi răutate.

— Doamna nu este disponibilă, anunță el, cu o voce glacială. Domnul ar fi trebuit să sune.

— Doamna va fi disponibilă pentru mine, răspunse Malko. La fel de glacial.

— Doamna tocmai a avut un şoc, reluă majordomul. Nu pot să o deranjez.

— Ştiu, răspunse Malko. Iar eu trebuie să îi vorbesc. Pentru a evita ceva mai rău.

În cele din urmă majordomul cedă.

— O să o anunț pe doamna că sunteți aici, zise el, înainte de a închide uşa la loc.

Uşa se redeschise după câteva minute şi, fără nici un cuvânt, majordomul îl pofti în salon. Hussa Al-Dhofar aştepta, în picioare, într-o rochie de lână gri, cu ochii roşii, figura dură.

— Ceea ce s-a întâmplat este vina dumneavoastră! zise ea. Nu ştiu cum mai îndrăzniți să veniți aici.

— Mai întâi, pentru a îmi cere scuze, răspunse Malko. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat familiei dumneavoastră de la Bagdad. Presupun că ştiați că toate ascunzătorile ale căror amplasamente mi le-ați dat conțineau doar dinari fără valoare.

— Nu, afirmă ea cu o voce slabă.

— Nici nu mai contează, zise Malko. Adevărații bani se află în altă parte şi eu vreau să îi găsesc.

— Nu vă pot ajuta, zise irakiana. Tot ceea ce vreau este să obțin eliberarea familiei mele. Mama mea are 79 de ani.

— Înțeleg ce simțiți, răspunse Malko. O să transmit la CIA instrucțiuni prin care să atrag atenția trupelor Coaliției asupra acestei răpiri.

Hussa Al-Dhofar îi aruncă o privire răutăcioasă. — Americanii nu au găsit niciodată pe nimeni în Bagdad. Doar morți. O să mă ocup personal. Aş vrea să nu vă fi întâlnit niciodată, lăsați-mă în pace.

*
* *

Din exces de zel, Malko hotărâse să rămână câteva zile la Londra, înainte de a se întoarce la Liezen. Căutând disperat o nouă pistă. Fără succes. O sunase pe Adeline Montjoie la Geneva, pentru a verifica dacă îi povestise totul în legătură cu deplasările ei la Beirut pentru a prelua bani. Îşi amintise doar de un singur detaliu: o dată, o femele sexy, în costum de jogging şi cu cască, îi adusese un plic. Remarcase că, pentru un curier, avea bijuterii frumoase.

Prea puțin pentru a demara o anchetă.

Telefonul îl făcu să tresară. Era Richard Spicer, şeful biroului.

— Am ceva pentru dumneavoastră. Vă invit la *Connaught*, au mâncare bună acolo.

Ploaia încetase, aşa că Malko se hotărâse să meargă pe jos

până în Bond Street. Hotelul *Connaught* era un monument al Londrei tradiționale, locul unde veneau toți nobilii proprietari de castele. Când ajunse, Richard Spicer era deja aşezat la masă în fața unui scotch, o sticlă de Defender şi un ziar *Times*. Împinse spre Malko un dosar verde.

— Citiți. Este interesant. A fost interceptat aseară, pe linia telefonică a doamnei Al-Dhofar.

Malko deschise dosarul şi citi transcrierea:

— … D-na Al-Dhofar, vă rog? (Voce de bărbat, accent străin).

— Cine o caută? (Voce de bărbat).

— Un amic vechi. Talal.

— O clipă, să văd dacă este. (Aceeaşi voce de bărbat).

— Hussa Al-Dhofar?

— Da.

(începând de aici, conversația se derulează în arabă).

— Vreți să o mai vedeți pe mama dumneavoastră?

— Cine sunteți?

— Nu discutați. Dacă nu vă întâlniți cu mine în patruzeci şi opt de ore, mama dumneavoastră va fi omorâtă.

— … (Linişte).

— Vreți bani?

— Vă voi spune. Grăbiți-vă, o să închid.

— Foarte bine, merg la o serată mâine seară la *Dorchester*, pentru Acțiune împotriva foametei. Este un dineu, urmat de un bal. Voi fi acolo cu soțul meu.

— Perfect. După dineu, dispăreți de la masă ca şi cum ați merge la toaletă. Urcați la mezanin. Vă voi da instrucțiunile pentru mai departe. Dacă vorbiți despre asta poliției, mama dumneavoastră va fi omorâtă.

(Finalul conversației. Apelul a fost dat de la o cabină din Piccadilly Circus.).

Malko închise dosarul.

— Vreți să îi anunț pe cei de la „5”? Sugeră Richard Spicer. Pot să organizeze o capcană.

— Riscă să nu fie discreți, obiectă Malko. Prefer să tratez problema personal. Să fie pregătită doar o echipă de la „5”, pentru sprijin, în afara localului, pentru a urmări eventual persoana.

— Cum doriți, acceptă americanul. La masă! adăugă el râzând.

Un şef de sală începu să taie în fața lor bucăți de *roastbeef* de îți lăsau gura apă. Malko se aplecă peste masă.

— Richard, ultima dată, ați fost amabil să îmi împrumutați ceva. Puteți să o mai faceți odată?

— Fără probleme, acceptă imediat şeful biroului. Unul din oamenii mei o să îl aducă la hotelul dumneavoastră, împreună cu un număr de telefon pentru a ține legătura cu oamenii de la „5” care vor fi în apropiere de Dorchester în seara aceasta.

*

* *

Hussa Al-Dhofar trebuise să ia două pastile de Valium pentru a îşi calma nervii. Nu voia ca soțul ei să îşi dea seama de ceva. Acesta din urmă veni în spatele ei când îşi prindea la gât un superb colier de perle de Tahiti de toate culorile.

— Eşti minunată! zise el.

Rochia neagră cu ştrasuri şi dantele, decoltată adânc, îi oferea sânii ca pe tavă. Cele trei rânduri de perle adăugau o notă de clasic.

— Mulțumesc, zise ea.

— Păcat că vor fi acolo cinci sute de persoane, adăugă Sultan Al-Dhofar al-Walid.

El avea oroare de aceste dineuri de care soția sa era înnebunită. Pentru a apărea în paginile mondene ale tuturor revistelor.

*

* *

Malko era cu siguranță singurul invitat la serata de binefacere care avea un pistol sub haină. Un Beretta 92 împrumutat de Richard Spicer era aproape cu totul ascuns sub centura lată... Din fericire stătea la o masă nu departe de uşa imensei sufragerii. Pentru 500 de lire, dineul era convenabil...

Cu coada ochiului, o supraveghea pe Hussa Al-Dhofar, aşezată la patru mese mai departe. Dineul aproape se termina iar cei mai îndrăzneți începeau să se îndrepte spre sălile de dans. O văzu deodată pe Hussa Al-Dhofar ridicându-

se, spunând ceva soțului ei şi îndreptându-se spre uşa care dădea în holul hotelului. Aşteptă câteva secunde, apoi se ridică.

Holul, care servea şi drept salon de ceai, era plin de lume. Oameni care stăteau la bar. Hussa dispăruse. Malko, care ştia unde se ducea ea, nu pierdu timpul şi se îndreptă spre lifturi. Ridicând privirea, văzu că unul din lifturi se oprise la mezanin şi ezită.

Era mai bine să aştepte acolo. Cel cu care se întâlnea Hussa Al-Dhofar trebuia să coboare, fie pe scări, fie cu liftul. Prefera să îl urmărească decât să îl întâlnească.

Un lift coborî dar era gol.

Hussa Al-Dhofar dispăruse de trei sau patru minute. Îşi îndreptă privirea spre scări şi în câteva fracțiuni de secundă venele i se umplură de adrenalină. Un bărbat cobora cu paşi repezi scările. Îmbrăcat în costum sobru, cu mustață fină.

Era Ibrahim Haddad, irakianul întâlnit în Moldova. Amândoi se văzură în acelaşi timp. Ibrahim Haddad se opri brusc, apoi se întoarse, urcând scările în viteză. Malko se lansă imediat în urmărirea lui. Adio surpriză! Când ajunse la mezanin, irakianul dispăruse. Mezaninul era un labirint de buticuri şi saloane. Urmărind lifturile, Malko îşi activă telefonul mobil şi o voce britanică răspunse imediat, repetând numărul.

— Cod 1, zise Malko. Am nevoie de voi. Suspectul se află la mezanin, blocați toate ieşirile hotelului. Înalt, îmbrăcat sobru, trăsături orientale.

— Gata, făcu simplu agentul Ml 5.

*

* *

Malko, cu Beretta 92 în mână, începu să înainteze spre stânga, acolo unde se găseau mai multe saloane cu măsuțe joase. Brusc, se opri. Un corp îi bara drumul.

Hussa Al-Dhofar zăcea pe spate, cu brațele întinse în lateral şi gâtul tăiat. Frumoasele perle de Tahiti semănau acum cu nişte rubine mari, iar sângele îi inunda sânii. Îşi reprimă o senzație de greață. Brusc, o mişcare imperceptibilă la intrarea într-un salon îi atrase atenția. Văzu o umbră, se duse înspre ea şi se trezi nas în nas cu Ibrahim Haddad, care

ținea un pumnal în mână, gata să atace.

Ceea ce şi făcu, cu lama la orizontală, pentru a îl înjunghia pe Malko. Acesta, fără să mai aştepte, întinse brațul şi apăsă pe trăgaciul pistolului, până ce acesta rămase blocat, cu încărcătorul golit.

Ibrahim Haddad căzu pe burtă, mâna stângă atingând pantoful lui Malko.

În mai puțin de un minut, o jumătate de duzină de bărbați înarmați cu pistoale-mitralieră apărură la mezanin. Malko puse pistolul pe o masă şi se apropie de corpul neînsuflețit al Hussei Al-Dhofar. Se aplecă şi îi închise ochii, înmărmurit de furie şi de frustrare.

*

* *

— Iată ce s-a găsit în camera lui de hotel, anunță Richard Spicer, întinzându-i lui Malko un exemplar al cotidianului libanez *Al Nahar*.

Într-un colț. În stânga sus, era notat un număr de telefon scris de mână: 03 569 345.

— Este un număr de telefon mobil libanez, preciză şeful biroului CIA. L-a notat când era la Beirut, înainte de a veni aici. Data este cea a plecării.

— Nimic altceva?

— Nimic care să vă ajute. Mai era cu un bărbat care a reuşit să dispară. Nu comunicau prin telefon, probabil prin e-mail, de la cafe-internet.

Malko privi ziarul *Al Nahar* şi numărul notat pe el. Putea fi al unei fete sau al unui coleg. Sau al unui membru al organizației irakiene. Era o şansă minusculă să descopere ceva.

Adică să caute acul în carul cu fân.

— Apropo, anunță Richard Spicer, o patrulă a Coaliției a descoperit cadavrele tuturor membrilor familiei Hussei Al-Dhofar al-Walid. La vest de Bagdad.

Malko revăzu privirea fixă a Hussei şi îşi zise că va merge pe această ultimă pistă, chiar dacă nu ducea nicăieri. Căutarea comorii lui Saddam Hussein continua în Liban.